

George Roncea

No Peace without Justice

Decembrie '89 – Iunie '90

Triumful Securității și controlul
total al României de azi

cu o postfață de
Andrei Bistrean-Siupiur

Cuprins

I. Cuvânt înainte

II. Decembrie 1989

- a. Adevărul despre teroriști. La 30 de ani de la lovitura din decembrie '89, victoria Moscovei este deplină
- b. Iluzia Teroriștilor, iluzia Libertății, iluzia Salvării
- c. Eroul martir col. Gheorghe Trosca – victima agenturii KGB și după moarte
- d. La moartea lui Iulian Vlad...poate abia de acum ies la iveală unele istorii, de exemplu exact azi...

III. Iunie 1990

- a. 14 iunie, ziua când n-am murit
- b. Facebook ascunde adevărul despre Mineriada. Cum a fost pedepsit George Roncea
- c. Rolul proniator al Sf. Gheorghe în istoria recentă a României...
- d. La moartea lui Mihnea...
- e. Morții Represiunii din iunie 90... morții împușcați și făcuți dispăruți
- f. Infernul se numește Măgurele (I)
- g. Infernul se numește Măgurele (II)
- h. Infernul se numește Măgurele (III)
- i. Infernul se numește Măgurele (IV)
- j. Infernul se numește Măgurele (V)
- k. Infernul se numește Măgurele (VI)
- l. Actiunea FSN impotriva contestatarilor în provincie

IV. Rețeaua Secu-KGB

- a. Istoricul tergiversării și mușamalizării Dosarului Represiunii din iunie 1990 de către magistrații „Justiției” din România
- b. Cât muncesc pe an și cât câștigă lunar procurorii militari care și-au bătut joc de “Dosarul Mineriadei”
- c. CTP – crucișătorul mineriadei din iunie '90
- d. Leprea de Ilici. Copilăria lui Ion Iliescu
- e. Viața lui Ion Iliescu așa cum a fost, descrisă de el însuși
- f. Despre Petre Roman și familia sa de criminali bolșevici
- g. Ff pe scurt despre „xenofobia” și „antisemitismul” românilor și despre cum a eșuat statul român versus Rețeaua minoritarilor kaghebiști bolșevici...

V. Biography: Who is George Roncea?

VI. Postfață. Andrei Bistrean-Siupiur: Prima comemorare oficială a luptătorilor anticomuniști din iunie 1990

VII. Decembrie 89, Piața Universității și Represiunea din iunie 90 în imagini

I. Cuvânt înainte

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se instituie ziua de 15 iunie ca *Ziua Națională a Memoriei Victimelor Mineriadei din 13-15 iunie 1990 și a Represiunii Antidemocratice*, cu scopul de a cinsti memoria victimelor represiunii violente din iunie 1990, de a promova educația civică și de a preveni repetarea atrocităților.

Art. 2. — (1) Cu ocazia zilei naționale instituite potrivit art. 1, autoritățile și instituțiile publice, unitățile și instituțiile de învățământ, mass-media și organizațiile neguvernamentale pot organiza manifestări culturale, educative și comemorative dedicate memoriei victimelor și promovării valorilor democratice.

Fix în această zi întins pe cimentul unui garaj al Securității devenit Lagărul de la Măgurele îmi număram cu vârful limbii cioturile dinților beliți cu ranga. Mă gândeam desigur la răzbunare și cum să evadez, nici nu știam unde eram închiși și dacă suntem în afara Bucureștiului și ar trebui să o iau la picior prin păduri sau câmp deschis în caz că aș găsi hocus pocus o cale să devin invizibil pentru santinele și să sar gardu. Făcusem d-astea în armată ca cercetaș însă în sens invers, intram nu fugeam din unități sub pază și știam că toate santinelele din lume au între 3 și 4 dimineața un moment în care le cad ochii în gură. Cel mai bine e dacă mai și plouă. Partea proastă era că eram cam disable fizic, dinții ca dinții dar nu mai vedeam decât cu un ochi ca prin ceață celălalt era acoperit de umflătura feței, aveam capul cât un pepene, pepene spart.

Tot corpul era strașnic martelat și vânat spre negru mai aveam mobilitate maxim 40 la sută plus durerile aferente - cel mai nasol era cu capul care bubuia.

În declarația dată acolo în fața procurorului șef anchetator fost șmecher la Direcția Cercetări penale a Securității, am scris cam trei rânduri, ff dezlânat că era greu cu scrisul de mână, aveam și degetele bulite, pe scurt ideea era că au încălcat Legea și vor suporta consecințele.

Am regăsit coala aia de hârtie îngălbenită peste mulți ani, la Dosar. Am avut doi ani dosar ce cercetare penală deschis. Apoi s-a arhivat după care a fost preluat de Parchetul Militar când a început tărașenia cu Dosarul Mineriadei.

Nici prin cap nu îmi trecea atunci că astăzi, acum, ziua de 15 iunie devine Zi Națională - este publicată Legea în Monitorul Oficial.

Evident nici până acum "Justiția" nu i-a tras la răspundere pe vinovații de atunci, responsabili de crime și atrocități.

Un coleg de Lagăr, ciocănit bine și el de gibonii lui Ilici, devenit peste ani și coleg de Sociologie a izbândit să inițieze și să treacă Legea asta, un efort sisific, după ani de adversități și bețe în roate, a reușit. Viorel Radu. Cinste lui.

Evident statul român și instituțiile de forță, MI, MApN, SRI - nu au vrut să își asume răspunderea pentru crime și infractorii au beneficiat din partea procurorilor și judecătorilor de complicitate, procurorii și judecătorii au făcut tot ce se poate imagina pentru mătrășirea Dosarului, în mod direct aceștia se fac vinovați de infracțiunea de favorizare a criminalilor.

Poate de acum, că există Legea asta, complicitățile criminalilor se vor gândi mai bine, după a n-a amânare și returnare a Dosarului.

La ultima convocare la Parchetul Militar, după o altă returnare a Dosarului, amânat câtiva ani la Camera Preliminară, unde cică se judecă cu celeritate, adică super rapid (:)) la sfârșitul sesiunii de înregistrare a declarației mele, cu cameră video, microfoane, stenografă, etc tot dichisul, după ce am semnat tot ce mi-a pus în față doamna procuratoare militară, o blondă bine de tot, moldoveancă cred, tipa îmi zice din senin, așa cu un aer gânditor tipic moldovencelor când se apucă de o nouă rețetă de plăcinte poale în brâu, - știți domnu Roncea că au murit mai bine de trei sferturi dintre martorii și victimele din Dosar?

Face o pauză, cum fac blondele când gândesc vizibil, privind către mine - și adaugă, sunteți astăzi printre puținii martori cheie cu implicare majoră de la debutul Dosarului, aveți grijă de dvs.

Brusc mi-a trecut reveria romanțioasă, era o lumină mișto în camera de interogatoriu, gagica avea un fel de strălucire în păr de la razele soarelui în contre jour, avea niște cercei mișto și trăsături fine, o piele translucidă, plus salariu baban, aveam cu totul alte gânduri decât supraviețuirea :)

M-am abținut să întreb ce imi venea pe limbă, dacă e vorba de o amenințare, că nu părea genu care dă astfel de mesaje din underground.

I-am zis, o să fac tot posibilu să rămân în viață și dacă ziceți că ajungem pe instanță, cândva, voi fi acolo când judecătorii vor decide.

Am plecat, la parter era un automat de cafea la carton, mi-am tras o cafea din aia oribilă și mi-am aprins o țigară în fața intrării Parchetului, pe o bucată de beton pe care o știam de mult, sub un copac și m-am gândit, ca și când aș fi fost blondă.

Nimik nu e întâmplător. Mai ales la asemenea mize. Tipa avea dreptate, mi-a transmis un mesaj de bun simț, atât cât se putea într-o camera microfonizată total.

Atunci mi-a venit ideea că să scriu, pentru cazul că se apropie sfârșitul, chestiile din dosar, de fapt dosare, că sunt și în dosarul "rivolutiei"

Din Dosarul Decembrie 89 s-a sters un ditai calupul, toate datele și mărturiile, peste 900 de pagini, despre ce a fost în zona fostului CC, unde au fost și cele mai multe victime pe interval de timp și spațiu dintre toate victimele înregistrate în acea perioadă "rivuliționară" de după parusia lui Ilici.

Culmea, în urmă cu vreo șapte ani datele existau, am fost chemat la Parchetul Militar pe tema împușcăturilor, înregistrare filmată, avocați de față ai "părților adverse", tot tacâmul conform Codului de procedură penală.

În Rechizitoriul actual și în dosarul trimis pe instanță - nu mai exista absolut nimik despre singurul caz documentat blană de contact direct cu "teroriștii" finalizat cu ciuruială la greu și mii de cartușe trase și de mine și de ei, până am facut praf pereții care ne despărțeau.

Ce înseamnă asta? Ei bine vă zic eu în clar, înseamnă triumful Securității.

Este dovada că și în acest timp, la peste trei decenii de la evenimente, o Forță Supremă are puterea să oblitereze cu totul dintr-un dosar finalizat o anumită parte, iar procurorii militari, altfel ff ciumeci și bengosi cu cadrele militare, temuți de întreaga Armată, ei bine tremură în izmene când le vine un ordin de Mai de Sus decât de pe structura militară.

Ceea ce arată că militarii sunt de fapt niște bășinoși.

În ce mă privește față de toate cele spuse mai sus și având în vedere și faptul că sunt cenzurat, șters, blocat și arestat non stop pe FB, au fost șterse inclusiv articole despre Piața Universității, despre Decembrie 89, - nu am altă variantă decât să adun cap la cap "memoriile" mele și să le livrez cui are capacitate de lectură și judecată, poate o să reușesc să transpun și în format tipărit seria de volume pe care am intenția să le scriu.

În această prima lucrare, făcută în pripă fix pentru a respecta Legea care instituie data de 15 iunie drept Zi Națională, am adunat o mică parte din ce am găsit pe harduri.

Milițienii care controlează FB șterg, sunt publicații la care am lucrat care au fost șterse cu totul, pagini și bloguri și saituri tot dispar, ma gândesc că o carte rămâne.

Mai am teancuri de documente de tot felul, o să le public în seria care urmează. Acum este doar o deschidere de temă.

În mare parte de fapt este un fel de poveste autobiografică deoarece s-a nimerit să mă aflu în centrul unor evenimente, ba cu arma în mână, ba în Piața Universității cu studioul video pe mână, filmele difuzate atunci de mine, au apărut pe o televiziune abia după 18 ani, când tot popor a avut ocazia să vadă ce văzuseră cei din Piața Universității în acele 54 de nopti, când băgam un fel de televiziune în aer liber pe Ecranul de pe frontonul Arhitecturii cu documentare filmate în decembrie, cu kaghebiștii, cu Ilici cu Militaru, Brucan etc

Legitimația de golan, prin care a fost inițiată Zona liberă de comunism tot eu am făcut-o și lansată, întreaga scenografie a perimetrului a fost opera echipei de la etajul 4 din Arhitectura,

unde am lucrat non stop, textele și banerele acolo se făceau, nu am dormit mai deloc în perioada aia super mișto, probabil momentul cel mai intens al vieții în orice caz mi-a determinat întreg cursul vieții.

Toate acestea se regăsesc în colecția de articole din acest prim volum, mai sunt multe de povestit, de exemplu despre agenții și turnătorii de teapa lui Marieș, medaliat de statu roman, de Iohhanis, și servit cu sediu și locuință de trei milioane de euro, plus alți bănișori, mulți. Despre generalul gunoi Dan Voinea, complice cu Mărieș la mega afacerea certificatelor, despre Ene Viorel dezvăluit chiar de către apropiații sai drept o jartea care a făcut pe șest căcănarii incredibile. Despre rolul agenturii de la GDS, centrala securisto-kaghebigă fondată de Brucan și Șoros, în ianuarie 90, despre "intelectualii" lu pește, de la Cărtarascu la Liiceanu și Pleșu, plus multi alții, slugile abjecte ale criminalului cu mâinile mânjite până la coate de sângele românilor, descris hagiografic de licheaua de Manolescu "Acest OM cu O mare", despre șleahă bolșevicilor evrei securiști kaghebiști de teapa lui Tismăneanu, despre "jurnaliștii" securiști, complici la crime, ce să zic am de scris căcălău despre 36 de ani de ticăloșie, nemernicie și trădare - că avem de povestit și despre trădătorii din Armata și Servicii.

Ei sunt cei care au adus România în halul în care se afla acum, ei au avut și au toate pârgھیile, ei au controlat și controlează Rețeaua din politică, mass media, "societatea civilă", cei care au îngropat economia țării după ce au jefuit ca în codru iar apoi au nimicit și codrii. Ei sunt miliardarii și suto milionarii de azi odraslele lor sunt miniștri șefi de partide, parlamentari. De exemplu cel care se afla recent pe lista virtualului guvern, pe postul de ministru de finanțe,

fost ministru de finanțe în vremea lui Băsescu, Bogdan Drăgoi, putred de bogat, este fiul generalului SRI care a venit cu Adrian Sârbu, atunci un factotum în guvernul Neulander, la Stănculescu șef al armatei să ceara 20 kg de TNT ca să ne arunce în aer Balconul, aveau de gând să amplaseze încărcătura într-o Dacie parcată alături și să zica apoi că teroriștii legionari, adică eu și prietenii mei ne-am autodetonat din greșală, ca drona ucraineană de acum, prilej de intervenție în forță și lichidare a Pieței Universității.

Au rămas ff puțini jurnalisti care au curajul să iasă public și să afirme răspicat adevăruri teribile - printre ei se numără Nașu, Sorin Roșca Stănescu, care acum de exemplu a afirmat ferm că atacul sclerarat al ucrainenilor țintea Oil Terminal și distrugerea portului Constanța - în urmă cu 36 de ani la el m-am dus imediat ce am scăpat de la Magurele și a lansat serialul Infernul de la Măgurele, o campanie care a dus în final la eliberarea deținuților, arestați ilegal. Mai departe eu am strâns la Liga Studenților primele câteva sute de mărturii la cald ale agresiunii organelor și gibbonilor, am reușit să îl conving pe procurorul militar Mihai Popov, cu probe, că Marian Munteanu, aruncat la Jilava deși grav rănit nu era vinovat de ce îi pusese în cârcă de către Ilici, cu "probe" măsluite de SRI, am trimis prin curier diplomatic al ambasadei Olandei în toată lumea, la toate organizațiile importante gen Amnesty datele culese și traduse, vreo 12 state ale lumii au trimis proteste la MAE al României, reacții puternice deși Ion Iliescu și haita sa odioasa de criminali evrei bolșevici era în grațiile Occidentului, cu toate că se știa foarte bine că erau agenții Moscovei, am fost apoi contactat de

Parchet, după vreo câțiva ani și acel teanc de declarații plus alte probe au devenit nucleul Dosarului Mineriadei.

Ieri am fost la punctul de informare MAE, maimuța ministră demisă anunțase cu mare tam tam că sunt desecretizate datele din Arhiva MAE despre perioada iunie 90. Ce să vezi erau fix șase (6) foi alese cu grijă spre expunere anume ca să nu conțină nimic. Încă o dovadă a forței securiștilor.

Dosarul Mineriadei ca și cel al "rivoluției" reprezintă tot dovada forței securiștilor.

În mod normal absolut toți magistrații implicați în măsluirea probelor, tergiversarea dosarelor, mătrășirea dpdv juridic ar trebui să facă ani grei de pușcărie, plus confiscarea averilor, că unii, ca împutitul de Voinea au și averi, iar salariile grase încasate zeci de ani pentru instrumentarea în beneficiul infractorilor ar trebui să le fie imputate - am pus și un articol scris de un coleg care a reușit să obțină, doar pe un segment de "anchetă" ce sume s-au încasat/ventilat.

Desigur au fost complici ai procurorilor și în presă, am menționat câțiva. Dezinformare, intoxicare asta a fost "jobu" lor și nu mă îndoiesc că au fost recompensați.

Poate cel mai abject și ordinar specimen subuman dintre toți ăștia este CTP, instigator și complice direct la crimele săvârșite de milițieni și de hoardele de giboni din subterane, îl vedem cum dă din clanță peste tot – susținut desigur de aceiași securiști cu mâinile mânjite de sange, astăzi capitaliști cică, adică în ghiarele lor se afla tot capitalul de muncă și suferință a trei generații de români care au muncit în comunism ca sclavii pentru a se îngrășa nenorociții ăștia.

Am scris cândva și o carte despre rolul securiștilor în marele jaf post decembrist, am avut și o sursă de vîrf, ăla simțea nevoia să dea pe goarnă - am scris lucrarea, ce să vezi când să publicăm vine ăla spășit la mine și îmi zice că Iulian Vlad a interzis tipărirea cărții. Probabil puțină lume știe că kaghebigistu șef care l-a terminat pe Ceaușcă a condus ulterior după un scurt stagiul de bulău de formă SRIul, din umbră, de facto până prin 2009 cam așa.

Iar cel care l-a lansat pe Coldea, unchiulețu sau, a fost cel care avea în sarcină perimetrul din jurul obiectivului CC și a mijlocit intrarea unui grup aparte, unii de își ziceau Ronghioș Garda, care aveau că misiune uciderea lui Ceaușcă acolo pe loc. Ulterior ăla a fost trimis la "specializare" de Măgureanu în Moldova sovietică la vremea aceea, apoi a trecut prin multe alte funcții și poziții importante în Sistem și a decedat în...Israel.

La vremea actuală Sistemul are mai multa forță, buget, capacitate operațională decât vechea și vetusta Securitate, bate ca Buget și forțe serviciile a cel puțin trei țări de top europene, Franța, Italia și Germania la un loc. Iar la nivel de ascultări, vreo șase milioane, bate proporțional și FBI-ul, o agenție care supraveghează o populație de 16 ori cât a României. Nu degeaba un tip de la BBC a poreclit România – Securistan.

Despre toate acestea pe larg în acest prim volum și următoarele care vor veni.

Poate astfel cei de după generația mea, a Pieței Universității, generația tânărului profesor Andrei Bistrean, erudit și hip-hoper, coautorul acestei serii, află și ei pe ce lume se află, chiar așa cu IQ-urile vai mama lor.

II. Decembrie 1989

„Cine controlează trecutul, controlează viitorul.
Cine controlează prezentul, controlează trecutul.”

George Orwell, 1984

„Strigătul lor de luptă trebuie să fie: **Revoluția Permanentă!**”

Karl Marx, *Adresă a Comitetului Central către Liga Comuniștilor*

La 30 de ani de la lovitura din decembrie '89, victoria Moscovei este deplină

Ziarul Bursa, 17 decembrie 2019

Comicăria "sărbătoririi" evenimentelor din 1989 este o circotecă de cea mai joasă factură - "justiția" nici până astăzi n-a reușit să-l aducă pe Ion Iliescu în fața instanței. În schimb, pompoase gângăveli de la tribuna Parlamentului, solemnități goale de conținut. S-a turnat o placă groasă de beton peste dosare și vinovății, exact cum solicită Ion Iliescu în ultimul său răvaș de pe blog, după interviul din TASS.

Iar tema cu adevărat fierbinte a "teroriștilor" a devenit o poveste de decembrie, între îmbucături de sarmale și șorici...

După mai bine de două decenii jumate, datorită maestrului Lazăr Dinu, am descoperit o imagine document de dosar, - a prins în poză chiar blocu, în care m-am ciuruit cu unii, buleală tare, trei

șmecheri au făcut praf tot amplasamentul, ditai clădirea - i-am cam găurit, nu știam că-s "teroriști" - trăgeau bine, dar erau mai obosiți că mine, plus că pe vremea aia încă eram meserie, te halesc la poc poc foc - nu-mi pare rău nici acum că i-am făcut franjuri, au tras în civili, găozarii...cel puțin doi și-au luat-o de la mine, am găsit urmele de sânge pe pereți și peste tot, plus seringile și materiale medicale de prim ajutor, plus hainele lepădate.

Unul era lovit la șold, se vedea urma pe perete, unde s-a târșit de tencuială și altul cred că în umăr sau piept, și acum cred că am o geacă de piele de-a lor ciuruită și plină de sânge, am păstrat-o, că în naivitatea mea chiar credeam că Parchetul va lua probe ADN - aiurea...au îngropat totul, inclusiv generalul Joarză, cel care a dat NUP Dosarului la care am lucrat. Era între "teroriști", a crăpat da NUP-ul a rămas.

Blocul ăla a fost sediul Ministerului de Interne până în 1941, are la subsol și celule și...crematoriu...acum e o cârciumă acolo la subsol, - plus pereți dubli și treceri dintr-o parte în alta la subsol și acoperiș, iar pe dedesupt trece o ditai tubulatura unde încape binișor un omulean bine făcut, rețea de conducte ce duce sub Piața Palatului și apoi la dreacu în praznic. Iar jos de tot era/este și adăpost ALA, cu uși de oțel groase de cînșpe' centimetri.

Acolo era și o arhivă uriașă de date de identitate, evacuată cu un alai de dubițe și sub pază militară în ianuarie '90. Toate astea le-am aflat ulterior când am făcut investigație pe cont propriu, după aia au venit alții la Parchetul militar și au mătrășit probele.

Oricum am avut super bulan în noaptea aia, Manitoo a lucrat la greu, un gagiu care se afla chiar lângă mine a luat un glonte de PSL de s-a învârtit că titirezul - a scăpat cu viață până la urmă,

olog de tot, l-a găsit Victor în Germania într-un lagăr din Germy, prin '90, fugise din țară după Mineriadă...Nicolae Iliescu se numea, na că am ținut minte și numele după aproape trei decenii, la nume și date n-am blackout, încă.

Povestea întreagă - mai jos:

2000 de cartușe - în noaptea de iarnă a morții ratate...

An de an, cu ocazia "sărbătoririi Revoluției" se varsă lacrimi de crocodil de către reptilienii lui Ilici pe tema sacrificiului tinerilor spre victoria "democrației". Se ventilează vrute și nevrute spre întărirea găunoasei mitologii a salvării naționale, întruchipată desigur de Salvatorul nambăr one, Ion Ilici Iliescu.

Românii se tot întrec în comemorări festive ale "eliberării" din Decembrie 1989, în timp ce sunt din ce în ce mai striviți de povara "iluziilor mincinoase" - printre care se află iluzia "salvării" țării de către kaghebiști, și mitul libertății aduse de ruși, prin "providențialul" criminal cu mâinile roșii de sânge până la coate - Ion Iliescu, Cel Întâi Chemat (adus de ambasadorul sovietic) la balconul CC pentru a propovădui Salvarea, respectiv, în termenii săi, pentru a se readuce România pe calea socialismului "care a fost doar întinat de Ceaușescu".

Pentru a restabili imaculata față a socialismului întinat, Ilici a adus la putere și a format și selectat pentru încă o generație cel puțin, cadrele de conducere a guberniei românești - beizadelele securiștilor kaghebiști, urmașii politrucilor comuniști și reprezentanții Agenturii întemeiată de Brucan la GDS, membrii castei vechilor comuniști și urmașii acestora. Brucan ne-a pus

eticheta infamantă de "stupid people" nu degeaba, sclavia le-a devenit chiar dulce românilor, se pare, după mai bine de 20 de ani tot partidul lui Iliescu le este cel mai drag și mai scump.

Cacialmaua rusească intitulată Rvoluția română și preluarea efectivă a Puterii de către agentura rusă a histrionicului Ilici a avut loc în intervalul în care, ca și azi, românașii cuvioși se îndopau până la crăpare, de la Crăciun până la Sf. Vasile. Interval în care, în '89, s-a pus la cale și o jertfă de sânge ce trebuia să întrețină mitul, iluzia războiului cu "teroriștii".

Asemeni multora dintre cei care au trăit direct anumite evenimente care au lăsat urme adânci, aștept încă să aflu cine a tras, cine mi-a rănit prieteni și mi-a ucis colegi, cine a organizat operațiunea de executare a terorii la scară națională în 1989...cine naiba erau "teroriștii" ăia?

Am atins vreo câțiva, dar de aflat cine erau ei și ce misiune executau nu mi-e foarte clar până astăzi, deși cu aproximație aș cam ști de unde să-i iau.

După fuga Ceaușeștilor, și apariția lui Ion Iliescu la balconul lui Ceaușescu din Comitetul Central au fost omorâți în România 957 de oameni, respectiv 90% din totalul de 1.116 de victime ucise în Decembrie. De fapt, semnalul măcelului a fost dat chiar de Ion Iliescu, cel care a și lansat tema "teroriștilor care trag din toate pozițiile", "orfanii lui Ceaușescu", cică.

Ulterior s-a spus că teoriștii nici măcar n-au existat și că doar Armata a produs victime, cel puțin asta e concluzia Dosarului Revoluției, ce a fost clasat după un NUP dat chiar de către unul dintre cei care a fost arestat în sediul CC pentru că era suspectat că coordonează teroriștii - generalul Joarză de la Parchetul Militar.

"Teroriștii care n-au existat" apar într-un Document sinteză din perioada "rivoluției" ce arată că la Marele Stat Major au fost predați 109 teroriști.

Cu tot cu armamentul găsit asupra lor. Pe lângă armele militare clasice, apar în Raport arme străine, de vânătoare, cu mult mai performante decât cele din dotarea forțelor militare - dotate cu dispozitive de vedere pe timp de noapte, cu putere de lovire considerabilă, cu muniție de mare viteză și foarte scumpe.

Cum ar fi: armă de vânătoare Mahrholdt Innsbruck, cal. 7,62 mm cu luneta Zeiss Diavari - D 6X, două arme de vânătoare cu două țevi 375 Magnum Flanged cartridge, cal. 9 mm, cu luneta Zeiss Diavari - D 6X, în geanta diplomat, o armă de vânătoare cu două țevi "Special - Gewehr-Lauf-Stahl", cal. aproximativ 9 mm și lunetă cu dispozitiv de vedere pe timp de noapte "Single Point", o trusă aparat de vedere pe timp de noapte, "Zoomar" cu lunetă de observare, model 430 în geanta diplomat, aparat de vedere pe timp de noapte Litton în casetă de ebonită, aparat de vedere noaptea, model 3, pentru armament "Javelin Night Vision Lens", cal. 75, aparat de vedere noaptea Japan în geanta "Diplomat" cu cifru.

În Raportul preliminar al Serviciului Român de Informații privind evenimentele din decembrie 1989 se menționează:

"În perioada 22 decembrie 1989 - 6 ianuarie 1990, la Institutul Medico-Legal București au fost aduse persoane decedate prin împușcare, despre care personalul militar și medical din Institut afirmă că sunt teroriști, asupra cărora s-au găsit arme de foc și arme albe (unele total diferite de tipurile din dotarea Forțelor Armate obișnuite) și muniție;

- documente deosebite (pașapoarte și legitimații în alb ori pe care figurau nume, locuri de muncă și funcții ce nu corespundeau realității;
- buletine false (în care datele nu corespundeau cu cele din celelalte documente);
- îmbrăcăminte deosebită: căști de protecție kaki, combinezoane kaki (căptușite cu blană de miel), pulovere de tip militar, de culoare kaki sau albastră, lenjerie de corp chinezească, cizme cu carâmb scurt, care se închideau lateral cu ajutorul unei singure cataramă, total diferite de cele militare (îmbrăcămintea era vizibil nouă și nu era murdară);
- medicamente despre care medicii din IML București afirmău că au efecte stimulative și de creștere a forței și capacității de rezistență".

Gagii cu care m-am ciuruit eu, în noaptea în care n-am murit, adică asta de azi aveau (și) combinezoane și trusă medicală mișto de tot și seringi cu nu știu ce naiba - dar muniția era din altă zonă decât cea standard, plus mai aveau și molotoave puse deoparte, greu de preparat pe genunchi, că e chimie la mijloc. În fine.

Conform Comandamentului Artileriei, în decembrie 1989, o uriașă cantitate de muniție a fost trasă "împotriva bandelor teroriste".

Este sumarul în cifre seci al unui adevărat război:

"În perioada 22.12.1989 - 27.12.1989, s-au consumat pe timpul acțiunilor de luptă 12.632.670 cartușe, 666 lovituri pentru AG 7, 58 lovituri pentru AG 9, 3.008 proiectile antiaerene, 221 lovituri pentru tunul de de 100 mm de pe tanc, 1162 grenade de mână, 36 bombe de 82 mm, 2 proiectile antitanc de 85 mm și 11 grenade antitanc. 14.883 de arme au intrat pe mâinile populației neinstruite.

Celor peste 13 milioane de cartușe li se mai adaugă alte sute de mii de cartușe, trase în perioada 28 - 31 decembrie 1989".

Teroriștii - degeaba i-am ciuruit atunci, la nimic n-a folosit

Dintre cele "14.883 de arme intrate pe mâna populației neinstruite" - una a ajuns în mâna mea, instruită, iar dintre cele peste 13 milioane de cartușe trase aiurea, 2000 de cartușe au intrat pe mâna mea aia instruită și n-au fost trase deloc aiurea.

...în urmă cu trei decenii, m-am intersectat cu teroriștii, cică invizibili, care "trăgeau din toate pozițiile"...există o chestie, la bărbați, care se numește "botezul focului". După ce ai trecut prin asta totul se schimbă în viața ta.

Relația cu moartea, văzută de aproape, te transformă definitiv, nu în aceeași măsură că și botezul întru ortodoxie, deși este un fel de metanoia și în "botezul focului", dar în orice caz perspectiva asupra vieții și a morții devine cu totul alta. Desigur, dacă scapi întreg la minte, ceea ce nu este chiar cazul meu, cel puțin dacă iau în considerare spusele prietenilor.

Oricum, cred că momentul "revoluției" a fost un fel de forjă, că și represiunea Mineriei ordonate tot de agentura KGB a lui Ilici.

Ce nu te omoară te întărește, așa se zice...

Despre "revoluție" există o cantitate enormă de informații astăzi. Generalul Stanculescu, din temniță, a comis o propoziție memorabilă, citez aproximativ: "până nu crapă Ilici nu vom afla nimic cu adevărat important".

Rețeaua complicităților este prea vastă.

Derbedeii de la Parchetul Militar au ascuns totul în fișete.

Dosarului meu i-au dat NUP, după mulți ani de cercetare, deși era plin de probe, strânse de altfel tot de mine, imediat după evenimente.

Deși "povestea" a ajuns filă de arhivă, merită spusă public.

Am tras în "teroriști"

I-am văzut pe "teroriști" de aproape. Am tras în ei (nici ei n-au stat degeaba) pe parcursul a mai bine de șase-șapte ore de asediu - practic toată noaptea, până în zori. Am avut parte chiar și de un fel de dialog suprealist punctat cu focuri de armă. Ne-am confruntat într-o clădire proiectată ca o adevărată cazemată dotată cu pasaje secrete, trape și pereți falși, fost sediu al Ministerului de Interne, amplasat vizavi de Comitetul Central.

Cu trei ani înainte de 1989 trecusem în stagiul militar printr-o subunitate de cercetare, iar instrucția militară relativ dură, încă proaspătă, mi-a fost de folos, la întâlnirea cu "teroriștii" și mi-a scăpat viața, cred - și cu ajutorul generos al lui Dumnezeu.

"Teroriștii mei", deși au încasat-o în plin, au dispărut fără urmă, iar după evenimente, intrigat, m-am întors la fața locului, încercând să dezleg misterul.

Povestea acelor zile a devenit peste ani "Dosarul blocului Romarta". Am strâns probe care ar fi putut conduce la identificarea, dacă nu a teroriștilor, măcar a Instituției în slujba căreia acționaseră aceștia. Am pus totul la dispoziția procurorilor militari. Am lucrat direct, în 1990, cu o echipă formată din - pe atunci colonelul Joarza și căpitanul Slăvoiu - am auzit că a murit și ăsta.

Au trecut de-atunci mai bine de 20 de ani. Joarză a ajuns ditai generalul în fruntea Justiției Militare, a îngropat dosarele Revoluției, printre altele și dosarul meu și apoi a crăpat. Spiritul lui Joarza a infuzat însă tot Parchetul Militar, infiltrându-se în odiosul vierme Dan Voinea, continuatorul muncii lui Joarza de mătrășire a dosarului Revoluției. Voinea a fost subordonatul generalului Logofătu, numit de Nicolae Militaru, cel care a reactivat vechea rețea conspirată GRU. Când va crăpa Voinea, în chinuri sper, dau de băut, oricât, până una alta a mai primit o sinecură de la Iohannis, carpa Secu.

Zeci de ani de mușamalizare a adevărului

Am aflat cum "a transcris" și "tradus" Parchetul Militar povestea confruntării din blocul Romarta datorită unui "răspândac" al procurorului militar Dan Voinea, un "ziarist" care trăia din firimiturile aruncate diversionist pe piața de versații manipulatori în uniformă militară. Romulus Cristea, "ziaristul" lui Dan Voinea, (procuror dat afară din Parchet pentru grave abateri), a reprodus o filă din Dosar într-o carte a să pe tema așa zisei revoluții...

Am descoperit astfel cum arată mușamalizarea întregii povești a schimbului de focuri în care am fost implicat - fragment din dosarul închis cu NUP de "procurorii" Samoilă Joarză și Dan Voinea.

Prin agenții săi abjecți infiltrați în presă Voinea a "răsuflat" fragmente din dosarele în lucru, evident încălcând legea cu un obiectiv bine conturat: dezinformarea și intoxicarea opiniei publice. Trebușoară de care s-a achitat, pe lângă alte ticăloșii după care a

luat și o pensioară de 300 de milioane și este acum, alături de Doru Mărieș, acolo unde se adună toți limbricii.

Notă: Fragmentul din Dosar a fost publicat de agentul Romulus Cristea, într-o așa zisă lucrare despre așa zisa Revoluție Română

Lupte pe scara unui bloc

Pe fondul zvonurilor alarmiste privind sosirea iminentă a unor teroriști și al lipsei de comunicare - cooperare între formațiuni, subunități sau unități militare, în seara zilei de 22 decembrie '89, în jurul orei 21, o companie de militari în termen de la UM 01026 București, sub comanda cpt. Cristian Mirea, s-a deplasat la blocul "Romarta", str. Academiei nr. 35-37 (vizavi de sediul CC-PCR). Militarii s-au deplasat la acel obiectiv în urma semnalelor primite de la civilii din Piața Revoluției care afirmau că în acel loc se aflau persoane suspecte - "teroriști".

Pentru a verifica "sesizarea", în imobil, prin intrarea din str. Academiei, a pătruns o grupă de militari în termen, ÎNSOȚIȚI DE CIVILUL GEORGE RONCEA.

Concomitent, fără a cunoaște configurația clădirii, alți militari, în dorința de a verifica și alte locuri din care se presupunea că s-a tras, au pătruns în același imobil, dar din partea dinspre str. 13 Decembrie (actuala Ion Câmpineanu).

Trebuie menționat că blocul "Romarta", prin construcția sa, are două intrări separate, atât prin str. Academiei, cât și prin str. I.Câmpineanu.

Curtea interioară este comună, iar holurile de la fiecare etaj al clădirii au comunicații directe.

Fără că vreuna din cele două grupuri de militari, cărora li s-au alăturat civili, să aibă cunoștință despre prezența în imobil a celeilalte, în timpul operațiunilor de scotocire, s-au aflat în situația de a deschide focul unii împotriva altora, fără a se recunoaște.

Schimbul intens de focuri a creat, din păcate, pentru forțele militare din apropiere, impresia că în imobilul respectiv acționează elemente teroriste, fapt ce a determinat o ripostă consistentă a acestora asupra blocurilor "Romarta" și "Generală".

Consecințele au fost grave, au fost înregistrați mai mulți răniți și distrugerea prin incendiere a mai multor apartamente. Și în zilele următoare, a continuat să se tragă la nimereală atât în interiorul blocului, cât și spre apartamentele celor două blocuri, existând convingerea că elemente teroriste se adăpostesc în aceste imobile".

O intoxicare ordinară a procurorilor militari ai lui Joarză și Dan Voinea.

Dacă toate dosarele Parchetului Militar sunt compuse din asemenea flagrante parascovenii, e ușor de înțeles de ce până acum nu s-a ajuns la nici un rezultat în obținerea adevărului despre 1989.

Ca martor direct, "civilul George Roncea" e în măsură să afirme astăzi că la nivel de vârf, procurorii militari au fost conduși - două decenii juma - ori de cretini congenitali, ori de cretini diversioniști. KGB is great...

Povestea adevărată. Nevoia de "teroriști"

În Timișoara până la 22 decembrie, regimul Ceaușescu "a produs" 73 morți, 296 răniți, iar la București, până la 22 decembrie - 49 morți, 599 răniți. După apariția lui Ion Iliescu, lupta cu "teroriștii" a produs până în ianuarie 1990 - 1142 morți, 3138 răniți.

Manevra războiului cu "teroriștii" avea ca scop legitimarea noii puteri politice și "spălarea" Armatei, structură care a preluat de fapt puterea după 1989, prin cadrele acoperite ale GRU.

De la ieșirea în stradă a maselor, momentul insurecțional anticomunist al tineretului român a fost rapid deturnat cu aportul miilor de agenți specializați ai GRU și KGB care invadaseră România încă de la începutul lunii decembrie.

Conjurația FSN-ului (Frontul Salvării Naționale) a cuprins cadre PCR cu studii în URSS, sau cu părinți afiliați structurilor NKVD, agenți acoperiți și trădători ai DIE (Direcția de Informații Externe a Departamentului Securității Statului), DSS și DIM (Direcția de Informații Militare) racolați în misiunile lor din străinătate, disidenți și agenți de influență din lumea culturală, susținuți mai mult sau mai puțin discret încurajați, și controlați de KGB.

Rețeaua rusească - "emanații" revoluției - plasa strânsă cu putere în mâinile Moscovei, a sufocat insurecția tinerilor ieșiți pe străzile Bucureștiului.

Conjurația s-a legitimat folosindu-se de victime, iar Iliescu s-a așezat pe piramida mormanului de cadavre susținut de garda să

pretoriană, confiscând elanul anticomunist al tineretului României și deturnând mișcarea străzii, aliniind apoi țara către obiectivul real al Moscovei - perestroika gorbaciovistă.

Activarea "teroriștilor" s-a produs într-un cadru bine determinat în zona în care se dădea lupta pentru controlul politic al României, în perimetrul fostul CC, unde deja se croiseră vreo patru schițe de Guvern.

Funcțiunea strategică și simbolică a perimetrului Comitetului Central

Operațiunea de executare a terorii la scară națională în 1989 a avut un Centru de iradiere, iar în plan teritorial, în restul țării, se repeta practic schema de acțiune desfășurată în Capitală.

Aici, în actuala Piață a Revoluției a avut loc una dintre cele mai dense concentrări de trupe și de forțe.

Miza Puterii în România s-a jucat în perimetrul dominat de clădirea monumentală a CC - ului, instituția care reprezenta Aparatul, Partidul și pe Ceaușescu.

Balconul CC-ului că și, ulterior, (balconul Pieței Universității), a fost spațiul de lansare al unor viitoare forțe politice, deja agregate informal la niveluri subterane.

Așadar perimetrul CC-ului a avut pentru o perioadă un rol covârșitor.

Semnificația luptei care s-a dat aici este simplu de înțeles - confruntarea având ca scop obținerea controlului și a cuceririi Axei simbolice a Puterii.

Din seara zilei de 22 decembrie a început diversiunea teroriștilor, iar startul a avut loc exact aici, în zona centrală a Capitalei în perimetrul fostului CC-PCR, actuala Piață a Revoluției.

Aici, doar în acest loc, s-au înregistrat 347 de victime (73 de decedați prin împușcare și 274 de răniți) începând cu 22 decembrie 1989.

Pentru comparație în întreaga țară, după începerea operațiunii "teroriștii care trag din toate pozițiile" s-au înregistrat din data de 22 decembrie 942 de morți și aproape 4000 de răniți. Opt la sută dintre toate victimele la nivelul țării au murit sau au fost rănite doar în jurul CC-ului. Semnificativ nu-i așa?

"Castelul" CC-ului a avut niște garnizoane de jur împrejurul său. că și în confruntările clasice, medievale, au fost folosite tuneluri secrete, trape, pereți falși, depozite de armanent mascate.

În sediul Direcției a Cincea se afla garda pretoriană, iar în celelalte corpuri de clădire s-au aflat profesioniști ai diversiunii înzestrați cu putere de foc, nivel tactic, poziționare la înălțime și capacitate de lovire a țintei.

Toate acestea fiind "argumente" militare suficiente pentru a se provoca - dacă s-ar fi dorit - măcelărirea tuturor celor aflați în perimetrul Comitetului Central.

Cu toate acestea, actorii Revoluției, cei aflați la Balconul CC-ului, grupul strâns în jurul lui Iliescu, nu au fost atinși deși unghiurile de tragere și poziționările cuiburilor de foc ar fi permis lichidarea cu ușurință a acestora.

Poveștile despre "eroism revoluționar" și despre înfruntarea cu pieptul dezvelit dintre popor și "teroriști" și despre cum a stat Ion

Iliescu și ai săi sub "ploaia de gloanțe" sunt doar teme propagandistice ridicole.

Orice trăgător cu o minimă experiență în ale trasului cu arma știe că în fața unui pușcaș de elită care poate atinge și doborî o țintă în mișcare de la o distanță de 300 de metri nu ai nicio șansă, la loc descoperit, cu atât mai mult cu cât trăgătorul are avantajul terenului și este practic invizibil.

Teroriștii din zona blocului Romarta, că și celelate grupe de trăgători, au fost instrumentele unei "negocierei" prin care, la un eșalon superior, s-a reușit impunerea unor condiții noii puteri.

Când "negocierea" s-a încheiat s-a așezat și "liniștea" și "consensul" pentru noii conducători - cei care aveau misiunea rectificării sistemului socialist și așezării României pe coordonatele socialismului pur, sovietic, având în vedere că reproșul ideologic adresat lui Ceaușescu de Iliescu era că "a întinat valorile socialismului" și a permis renașterea "naționalismului".

Dispozitivul din jurul fostului CC al PCR în perioada 22 - 25 decembrie 1989

În zona Ateneului Român, a restaurantului Cina și a hotelului Athenee Palace erau desfășurate efectivele UM 01046 (marcate cu a în Planul desfășurării de forțe din Piața Palatului), după cunoștința mea unitate de infanterie.

În zona străzii Onești și a flancului nord-vest al clădirii CC al PCR se găseau efective ale UM 01060 (marcate cu b în figură), după cunoștința mea unitate de cercetare în dispozitivul inamicului.

În fața fostului sediu al CC al PCR, precum și între CC al PCR și Palatul Republicii, și între CC al PCR și blocul Romarta erau desfășurate tancurile UM 01305 (marcate cu c în figură) și plutoane ale UM 01060.

Au fost organizate două puncte de prim-ajutor, marcate prin cruci în figură, unul lângă magazinul Muzica și un altul pe strada C.A. Rossetti.

S-au mai aflat în dispozitiv efective ale UM 01220 și UM 01026. Apărarea CC al PCR pe parcursul a 3 zile fiind o situație dinamică s-au produs deplasări ale efectivelor de militari, astfel că figura este numai una orientativă. Pe figură mai apar și punctele de foc ale "teroriștilor", răspândiți în zona hotelului Athenée Palace, în Palatul RSR, Institutul de proiectări și blocul Romarta.

"Garnizoana" blocului Romarta

Blocul Romarta a avut, înainte de Comitetul Central, aceeași destinație că și CC-ul, ulterior. Aici, în blocul Romarta a fost sediul Ministerului de Interne, înainte de 1945, mutat mai apoi în clădirea mai spațioasă a CC-ului, redevenită din nou, recent, sediu al Ministerului de Interne.

Blocul Romarta, situat în zona zero a Capitalei, este o construcție gigantică, formată din două corpuri de clădire lipite între ele. Ansamblul constituie o adevărată cazemată ce domină Piața Palatului, cu ieșiri în trei părți, care se întinde pe Strada Academiei de la numerele 35-37 la numerele 39-41, și a fost locul de desfășurare al unuia dintre episoadele dramatice ale evenimentelor din 1989.

Specificitatea dosarului Romarta constă în faptul că putea oferi veriga de legătură dintre teroriști și Instituția de care aparțineau.

În blocul de vizavi de CC avusese loc un anumit tip de contact direct cu anonimii trăgători numiți "teroriști", iar cei care au participat nemijlocit la "contact" puteau oferi o mărturie și o serie de probe prin care se putea ajunge direct la punctul de comandă al grupelor care au acționat pe teritoriul Capitalei.

În decembrie 1989 am făcut cunoștință personal cu trei dintre aceste personaje volatile, "teroriști" - a căror existență a constituit ani de-a rândul un subiect aprig de controversă. Reprezentanții Parchetului militar care susțin că nu au probe care să certifice existența "teroriștilor" mint.

Aceste probe există, iar generalul Samoilă Joarză, inspector general în cadrul Parchetului Militar că și generalul abject Dan Voinea au strâns toate aceste probe pe lângă multe altele și le-au ascuns în fișetele Parchetului Militar, instituție în care nici măcar procurorul general al României nu are putere de control.

Cât despre CSM, ai cărei membri sunt în majoritate datori și fideli lui Ion Iliescu - slabă speranță să-i atingă cu o floare măcar pe procurorii militari înșurubați în scaune.

Scandalos, în dosarul de la Parchet care cuprinde evenimentele din jurul CC și din blocul "Romarta" sunt prezentate faptele complet trunchiat și mincinos, cu deformări grosolane, dar și cu subtile frazări menite să conducă la ideea că "schimburile de focuri s-au datorat unor impresii, pe fondul zvonurilor alarmiste, a lipsei de comunicare etc".

Voinea a găsit acel ziarist de la România Liberă, mai nevolnic, Romulus Cristea, un acolit al lui Doru Mărieș, alt impostor, căruia i-a plasat pe șest dar "în exclusivitate" pagini din dosare. Acesta a publicat ce i-a dat Voinea fără o minimă verificare devenind instrument de dezinformare și manipulare.

Contactul cu "teroriștii"

Printre acei martori, puțini la număr, care au "discutat" și au stat față în față cu "teroriștii" m-am aflat și eu. "Discuția" a durat aproximativ șase ore, pe parcursul acesteia consumându-se în jur de 2000 de cartușe. Participanții activi la dialog au fost în număr de șase.

De o parte s-au aflat trei "teroriști" blocați într-un palier al unei scări din blocul Romarta, la etajul 2 al scării A de la nr.35-37, și de cealaltă parte ne aflăm noi, respectiv un sergent din regimentul de gardă (UM 01050 cred), doi soldați aflați în subordinea să și cu mine.

Schimbul de cuvinte și de gloanțe între protagoniștii dialogului s-a efectuat de-a lungul unui culoar îngust și lung de maximum cinci-șase metri.

Ne-am văzut la față foarte bine unii pe alții, am tras unii în alții ore în șir, din când în când, în perioade de acalmie a focului, noi încercând să-i convingem să se predea, ei încercând să ne convingă să ne constituim în ostatici.

Împuşcăturile au început odată cu televizarea "evenimentelor"

Toată povestea "teroriştilor" a început pentru mine în data de 22 decembrie 1989, seara, moment în care mă aflam în dreptul fostului hotel Union.

La televizor se anunţase prinderea lui Nicu Ceauşescu. Era un moment de acalmie, nu se mai auzeau focuri de armă.

În urmă cu câteva ore, începuse nebunia.

Mai precis după ce Piaţă Palatului a devenit prima scenă a ţării. O scenă clasică de tip italian, cum se spune în scenografie, cu un unic punct focal, balconul, filmat dintr-un singur unghi, cel al carului de reportaj TVR din preajma sa.

Populaţia ţării constituia publicul din sala de teatru, căruia i se comută spectacolul alternativ, de pe balcon pe studioul 4 al TVR. Spectacolul începuse la TVR.

Teodor Brateş, din Haita Brucan, redactor şef adjunct al redacţiei Actualităţi, cel care preluase coordonarea emisiei TV, apucase deja să-i facă intrarea lui Ion Iliescu prezentat drept "Un Om de omenie dintr-o familie de Patrioţi".

Omul mesianic, salvator, Cel Multaşteptat, cam asta era mesajul. Noi, cei din stradă, nu aveam cum să ştim ce blestemăţii apăreau la televizor.

Mult mai târziu aveam să aflăm că Iliescu apăruse la televizor pentru a explica că Ceauşescu trădase idealurile comunismului şi ale socialismului ştiinţific.

După ce și-a făcut introducerea la TVR, Iliescu s-a deplasat de la Televiziune la CC, pentru a se adresa mulțimii din balconul Comitetului Central. Mihai Bujor Sion propusese trimiterea carului nr. 3 de reportaj în Piața Palatului, pentru a transmite discursul lui Iliescu care fusese anunțat pentru ora 17.00. Carul a ajuns și a intrat în emisie după ora 17.30. La foarte puțină vreme de la apariția carului TVR au început să se audă primele focuri de armă.

"Teroriștii" au acționat în grupe de câte trei

Din data de 21, de la ora zece dimineța ieșisem pe străzi, împreună cu câțiva prieteni - Pascal Ilie Virgil, autorul unor imagini extraordinare din aceea perioadă - și trecusem prin tot ce se putea trece, reușind să scap aproximativ întreg. Mă pierdusem de prieteni, dar îmi făcusem amiciții de conjunctură.

Unul dintre aceștia era cascador pe la Buftea, pe unde lucrasem și eu o perioadă. Din momentul în care izbucniseră focurile de armă

în zona centrului participasem împreună la așa zise acțiuni de scotocire a presupuselor puncte de tragere.

Tocmai coborâsem din hotelul Union, unde executasem o astfel de acțiune, fără rezultate concrete, la puțin timp după ce se anunțase la TVR prinderea lui Nicu Ceaușescu.

Mă afluam pe trotuarul de vizavi de blocul Romarta, pe partea cu barul Atlantic, când, împreună cu cascadorul, am zărit un grup de trei persoane pe acoperișul blocului. Unul dintre cei trei agita un mare steag găurit strigând ceva neinteligibil, la care comentariul oamenilor din jur a fost că teroriștii se predau sau cam așa ceva.

Am apucat să văd cum unul dintre cei trei, îmbrăcat cu un fel de combinezon kaki că al tanchiștilor sau al parașutiștilor, a îngenuncheat brusc pe marginea terasei începând să tragă rar, la "foc cu foc", în direcția noastră, a celor de jos. Unii au luat-o la goană țipând, alții s-au trântit la pământ ori s-au pitit care unde a putut.

Tipul de pe acoperiș trăgea cu un PSL (pușca semi-automată cu lunetă), fără să se grăbească, și fără să aibă o țintă anume. Chiar lângă mine, cascadorul, care a rămas în picioare, vociferând, a fost atins în pulpă. Glonteale i-a șters piciorul așa că rana nu era gravă.

Am luat-o la goană către bloc împreună cu tânărul rănit, am "cules" vreo câțiva soldați care se pitiseră în scara blocului și am urcat în mare viteză, pe scări, până pe acoperișul blocului.

Cei trei dispăruseră, dar le-am găsit steagul, pe care-l abandonaseră, și am găsit amplasamentul de tragere, situat chiar deasupra trolului liftului, un loc strategic de unde se vedea ca-n palmă atât jos în Piață, cât și pe acoperișul Comitetului Central.

Se pare că unul dintre "teroriști" era rănit la gambă, deoarece am găsit o urmă de sânge, pe care am urmărit-o pe alte scări interioare, până la etajul cinci, unde am pierdut-o.

Soldații au început să spargă la întâmplare ușile de pe palier, în speranța de a găsi refugiul trăgătorilor de pe acoperiș. Eu împreună cu încă trei soldați și cu tânărul cascador rănit la picior am coborât pe scări înapoi.

Blocul Romarta, din fața CC-ului, servea ca bază logistică a diversiunii

La etajul doi a izbucnit deodată în fața noastră o rafală, am dat înapoi, și am văzut țâșnind dintr-un apartament trei oameni, traversând dinspre stânga spre dreapta coridorul tăiat de scara pe care coborâm noi. Primul impuls a fost să fugim după ei, dar l-am oprit pe sergentul din fața mea exact înainte de a se aventura la capătul coridorului întunecat. Din întuneric au izbucnit focuri de armă.

Spațiul fiind mic, bubuiturile se auzeau infernal. Sergentul căra după el o pușcă mitralieră cu intenția de a-și fixa un punct de foc din mijlocul coridorului.

L-am convins că nu suntem pe câmp, la instrucția tragerii, drept care grupul nostru s-a instalat în holul apartamentului părăsit de cei trei teroriști. Eram doi civili și trei soldați dintre care doar unul, sergentul, era "baștan" cu instrucția completă. Restul erau "pufareți", care abia-abia reușeau să bage gloanțele în încărcătoare. Situația se prezenta astfel: Noi, în apartamentul "teroriștilor", cei trei, de care ne despărțea un coridor lung de cinci-șase metri, ei

fiind adăpostiți pe un culoar care traversa blocul dintr-o parte în alta.

La mijloc se afla scara interioară a blocului, inaccesibilă și pentru noi și pentru ei. Deasupra noastră, la etajul superior, se afla o grupă sau un pluton de soldați însoțiți de un locotenent major, care nu apucaseră să coboare pe scară după noi.

Dedesubt, la etajul inferior, era plin de soldați. Blocul era practic complet înconjurat de efective numeroase de soldați. Cel puțin trei TAB-uri aveau ațintite mitralierele către bloc. Mie mi se părea că nu există nici o cale de ieșire pentru cei trei "teroriști" cu care aveam să intrăm curând într-un dialog încins.

Fortăreața cu rețea subterană de tunele

Partea de bloc în care ne aflam avea două curți interioare mari, trei scări principale și vreo două secundare și două sau trei lifturi. Sub bloc se afla un adăpost ALA.

Subsolurile sunt pe trei nivele diferite. Blocul Romarta este compus din două clădiri lipite una de alta, una de nouă etaje și cealaltă de șapte. Legătura dintre ele se poate face pe acoperiș, dar și prin subsoluri. În clădirea care avea ferestre spre Piața Palatului, cea de șapte etaje, se aflau birouri și la subsol un gigantic garaj.

Adăpostul ALA se afla sub partea de clădire de nouă etaje, unde erau apartamente de locuit și camere conspirative. Ulterior, am găsit în acest bloc chiar și o cameră cu fund dublu, care avea mascată, prin construcție, o încăpere de vreo trei-patru metri cubi, care putea fi accesată printr-o trapă din podea.

La subsolul cel mai de jos al clădirii cu garaj, cea de șapte etaje, am găsit un grup de celule și un mic crematoriu.

Întreaga construcție ce străjuiește Piața Palatului era o adevărată fortăreață, cu ieșiri multiple, cu scări interioare și pasarele de trecere de la o curte interioară la alta.

Podul acoperișului era o ascunzătoare perfectă, iar unghiurile de tragere de pe acoperiș acopereau o parte însemnată din centrul orașului. Poziția blocului era dominantă față de toate clădirile din jur. Niște canale de ventilație perforează blocul de sus până jos, la subsol, asigurând aerisirea apartamentelor.

"Teroriștii" erau români get-beget

Firește, toate aceste detalii le-am aflat ulterior, mult după ce se terminase totul.

În seara de 22 decembrie nu știam de ce facilități dispun cei care-și stabiliseră punctul fortificat în acest bloc. În apartamentul din care izbucniseră teroriștii am găsit mobila standard pe care o mai găsisem și în alte apartamente din bloc.

Se vedea că nu era un apartament locuit.

Am găsit un aparat de radio sofisticat, destul de mare, dar portabil, o marcă japoneză cred, nouă casete audio care conțineau cursuri de învățare rapidă a limbilor italiană și franceză, unele frânturi de hârtie cu notații greu descifrabile, două hărți mari și o carte editată de Editura Enciclopedică despre Elveția, plină de sublinieri fine și adnotări.

În toată casa erau mușuroaie de mucuri de țigări.

O parte din ferestrele apartamentului dădeau către clădirea CC-ului, celelalte dădeau către o curte interioară a blocului. Pe latura opusă a curții interioare, la același nivel, prin ferestrele apartamentelor aflate pe acea parte, trăgeau către noi gurile de foc ale adversarilor noștri.

Sergentul înzestrat cu pușca mitralieră incomodă era un băiat înalt, încotoșmănat cu tot echipamentul de alarmă, cu cască și cizme. Ionuț îl chema și făcea parte din Regimentul 30 Gardă (UM 01026 București).

Șeful companiei dislocate în clădire era un tânăr căpitan (astăzi comandant al Regimentului 30 Garda "Mihai Viteazul" lt. col. Cristian Mirea). Sergentul Ionuț era un băiat curajos, dotat cu o înțelepciune țărănească, care a înțeles repede că instrucția de front nu-i prea folosește în noile condiții. Unul dintre soldații săi a cedat nervos.

A scos baioneta de la armă și a început să sape o ambrazură într-un perete despărțitor, pentru a-și aranja un loc de tragere ferit. Până dimineață a reușit să străpungă peretele de cărămidă.

Am luat arma lui, un pistol mitralieră, mi-am aranjat în jurul corpului vreo șase încărcătoare și cum eram îmbrăcat ușor, cu adidași și cu o geacă de piele de culoare închisă, am încercat în câteva rânduri, acoperit de sergent, să forțez o ieșire din punctul fix în care eram blocați, față în față cu "teroriștii" noștri, care trăgeau remarcabil.

Am purtat niște discuții a la Urmuz cu cei trei din fața noastră.

Unul dintre ei, mai matur după voce, ne-a cerut pe un ton foarte grav și sever să încetăm focul, deoarece și ei sunt soldați ai Armatei române.

Ne-au zis că am încălcat jurământul militar, că suntem trădători și că o să fim judecați de Curtea Marțială.

Noi le-am zis că din contră, ei sunt trădătorii Armatei că și-au bătut joc de regulamentele militare și au terfelit onoarea armatei trăgând asupra civililor neînarmați și că trebuie să se predea dacă nu vor să fie sfâșiati în bucăți de mulțime când vor rămâne fără muniție.

Ei au cerut să vorbească cu un superior și au pretins să ne constituim, eu și sergentul, în ostatici. Au zis întâi că vor un TAB, după care au pretins un elicopter.

Diversioniștii aveau o excelentă instrucție militară

Parlamentările dintre noi erau întrerupte de lungi rafale menite să ne țină la locurile noastre. Spațiul în care ne puteam mișca mascat era extrem de redus. Interlocutorii de vizavi păreau mult mai relaxați decât noi, cunoșteau bine spațiul.

Am desprins oglinda de la baie pe care am amplasat-o oblic în dreptul ușii, încercând să vedem în lungul coridorului fără să mai riscăm să scoatem capul. Unul dintre "băieții răi" a ieșit din punctul său de tragere acoperită, a înaintat pe coridor, cu un cocktail Molotov în mână, și-a aprins dintr-o singură mișcare un chibrit pe pantalon (training adidas) după care ne-a trântit o sticlă incendiară.

L-am văzut foarte bine în oglindă și-mi amintesc senzația stranie de derulare în slow motion a mișcărilor sale.

Era tânăr, în jur de 20 de ani, înalt, îmbrăcat într-un soi de trening albastru. Ne-a incendiat holul și până să tragem noi după el se și adăpostise. Din cauza flăcărilor aerul devenise sufocant.

Nu mai vedeam nimic din cauza fumului înecăcios și eram convins că va urma sfârșitul. Am scris un bilețel în care am trecut datele mele de buletin, și în care explicam unde să fie anunțată familia după moarte, eveniment previzibil, în perspectiva mea de atunci. Mai târziu se pare că vreun locatar sau soldat a găsit bilețelul, l-a predat procuraturii, și astfel am ajuns să fiu convocat la colonelul Samoilă Joarză, la Parchetul militar.

Locotenentul major de la etajul superior - fratele lui Leo Ciobanu, coleg cu soră-mea de liceu - a amenințat că pune trotil peste nivelul la care se află ei și că-i face zob pe toți.

Părea foarte hotărât, așa că a trebuit să mă strecor până deasupra, cu riscul de a fi ciuruit de soldații speriați de la nivelul superior, pentru a-l convinge să renunțe, că să nu ne facă praf și pe noi. Sergentul mi-a asigurat ieșirea trăgând rafale în lungul coridorului, iar eu am ieșit pe sub linia de foc târându-mă în sus pe scări. Bineînțeles, că în cele mai tâmpite filme, arma mi s-a blocat exact la jumătatea drumului. AK-47 se decalibrează dacă este suprautilizată iar oțelul țevii era roșu de cât trăsesem cu ea.

Gheara extractoare a cartușului mi se înțepenise, și mi-am rupt unghiile încercând disperat să o deblochez.

M-a salvat sergentul Ionuț care s-a prins că sunt în dificultate și le-a captat întreaga atenție a "teroriștilor" trăgând rafale cu mitraliera lui din cadrul ușii. Am reușit să repar pușcociul meu încins, dar la urcarea pe scări, la etajul superior, m-am trezit luat la ochi de o ceată de soldați cu ochii holbați de spaimă.

Am scăpat de ciuruială datorită răcnetelor unui ofițer care i-a trezit din transă pe subordonați ordonându-le să nu tragă în mine, că-s "băiat bun". Era fratele lui Leo.

"Băieții răi" au dispărut fără urmă

L-am convins pe ofițer că spațiul este prea mic pentru utilizarea trotilului, plus că exista riscul că să mai fie oameni în apartamentele din jur. A luat legătura cu militarii de jos din Piață, care trăgeau și ei într-o veselie către ferestrele blocului, și a aranjat să mi se facă un pachet care să conțină o conservă întreagă cu câteva sute de cartușe și trei grenade, pentru cazul că teroriștii încearcă să dea ei peste noi.

Am coborât înapoi la sergentul Ionuț, am postat un soldat la ușa care dădea către teroriști și împreună am ieșit la geamul apartamentului care dădea către Piață.

Am legat toate perdelele pe care le-am găsit, cap la cap cu o galerie, și am pescuit de jos cartușele și grenadele. Cred că atunci mi-a fost cel mai frică, gândindu-mă câți soldați mă au în cătare, civil cu geacă neagră, aplecat peste marginea ferestrei și executând ceva dubios cu o galerie și niște perdele.

Singura mea garanție era sergentul în uniformă și cu casca pe cap, care mă ținea de umeri că să nu pic jos.

Un coleg, Marius Martinescu, de la grafică, aflat atunci în niște boscheți de vizavi de bloc, mi-a confirmat mai târziu că am avut dreptate. Soldații din preajma lui trepidau cu degetul pe trăgaci. Cu mare greutate i-a convins că eu sunt dintre "băieții buni".

Gloanțele trase de la distanță mică, de "teroriștii" cu care ne combăteam au găurit peretele din spatele nostru și au străpuns țevile de apă.

Ca atare am scăpat de teama incendiului, dar am zăcut până dimineață în apă până la glezne. Discuțiile cu teroriștii s-au rărit după ce unul dintre ei fusese rănit. Probabil ceilalți doi îl îngrijeau. L-am auzit cum a răcnit după o rafală de-a noastră, și mai apoi am găsit sânge mult în zona lor. Trăgeau sporadic, doar când încercam să ne mișcăm, probabil pentru a-și economisi muniția.

La sosirea zorilor, când s-a mai luminat destul pentru a ghici cât de cât pe unde călcam, la ordinul ofițerilor de la etajul inferior s-a pătruns în toate forțele, cu grenade și RPG-uri în teritoriul controlat anterior de "teroriștii" noștri.

După ce s-a împrăștiat fumul înțepător al atacului, am pășit în beznă unde ar fi trebuit să-i aflăm pe cei trei, fără a găsi nimic. Am găsit tuburi și benzi de cartușe trase, câteva seringi hipodermice utilizate, haine schimbate și murdare de sânge. Se pare că băieții răi se volatilizaseră. A rămas un mister până astăzi, pentru mine, soarta lor. Îmi pare rău și azi că i-am ciuruit, aș fi vrut să-i prindem vii.

"Teroriștii" nu au vrut să tragă asupra balconului CC

În dimineața de 23 decembrie m-am despărțit de sergentul Ionuț pe care nu l-am mai revăzut niciodată, după ce am predat armamentul și muniția aflate asupra mea. Aventura trăită împreună m-a obsedat luni în șir.

Am revenit acolo.

Mi-au trebuit săptămâni să cunosc blocul respectiv în amănunțime și să încerc să pricep pe unde s-ar fi putut evapora "teroriștii".

Am făcut schițe, planuri, am făcut fotografii, am cercetat subsolurile, acoperișul, am luat probe de cartușe trase de cei cu care "discutasem" în acea noapte de 22 spre 23.

Avuseseră o pușcă de precizie - PSL, o pușcă mitralieră, pistoale mitralieră AK-47 și pistoale Makarov sau Steicikin de 9 milimetri. Muniția de 7.62 era marcată și înseriată în anul de fabricație 1965, ceea ce înseamnă că provenea, mai mult că sigur, din rezervele de muniție ale Gărzilor patriotice - ăia aveau muniție căcălău.

În toate unitățile militare evidența muniției este extrem de strictă ceea ce permite urmărirea utilizării acesteia. Nu la fel stăteau lucrurile cu muniția și armamentul Gărzilor patriotice. S-a evitat utilizarea muniției care putea fi urmărită.

Am studiat unghiurile de tragere și am descoperit că "teroriștii" aveau posibilitatea să tragă asupra balconului CC-ului. De vreme ce nu au tras, rezultă, logic, că printre cei aflați în Balcon se afla cineva care trebuia ferit.

Am găsit la nivele diferite, apartamente unde erau depozitate mici bidonașe metalice cu bezină și sticle deja pregătite cu amestec de benzină cu detergent pentru saponificare.

Amestecul incendiar care rezultă este un fel de napalm, care arde mult mai puternic și se stinge foarte foarte greu. Am mai găsit încă un apartament cu mobilă identică cu cea din apartamentul teroriștilor. Am pătruns în adăpostul ALA de la subsol, plin cu zeci de mii de dosare așezate ordonat într-un labirint de rafturi, am cercetat gurile de ventilație, scările interioare.

Traseul teroriștilor ducea la Viena și în Elveția

Toate datele strânse au folosit procuraturii militare, care deja, în februarie 1990, când m-a convocat colonelul Joarză, avea o cărămidă de declarații, peste 600, legate de cazul blocului Romarta. Colonelul Joarză m-a trimis cu căpitanul Slavoiu să facem reconstituirea aventurii din blocul Romarta. Materialele găsite în apartamentul teroriștilor le predasem încă de la începutul lunii ianuarie colonelului Duca, șef al CMJ sector 3, la care am fost îndrumat de către un prieten, acum în Japonia.

Cele două hărți aveau următorul conținut: prima, mai mare, de 50 pe 70 centimetri era o hartă a orașului Viena, adnotată cu un creion foarte fin, iar cea de-a doua era o hartă rutieră pe care era însemnat traseul de la granița României cu Serbia, până în Austria.

Colonelul Duca mi-a spus, la o întâlnire ulterioară, că harta Vienei avea și însemnări cu cerneală simpatică, vizibilă doar în spectrul ultraviolet, cu indici alfa numerici.

M-a rugat să nu pomenesc despre hartă și în general despre discuția cu el deoarece Marin Ceaușescu tocmai fusese găsit "sinucis" la Viena, în subsolul legației.

Aparatul de radio pe care îl găsisem în apartamentul din blocul Romarta, cică era mai performant și avea o gamă de frecvențe mult mai amplă decât cele normale, civile.

Volumul cu Elveția avea adnotări mai ales la pasajele care se refereau la landurile în care se vorbește italiană și franceză. Mai erau accentuate acele paragrafe care se refereau la regimul bancar mai relaxat din anumite landuri ale confederației helvetice.

Mai existau și etichete ale unui dosar din care lipseau filele, dar pe care se aflau următoarele înscrisuri:

"Inter-Sofex SĂ Zurich, Proforma-Rechnungen, Christen 2-32/101, țel. 051/25 54 58 Telex 54776 Sofex Biella Rado Pat +318842". Facturile din apartamentul "teroriștilor" erau destinate unor firme din Elveția care se ocupau cu investiții de capital pe relația Germania și Austria.

Mai mult de atât nu am reușit să aflui, dar desigur Parchetul avea toate posibilitățile la dispoziție pentru a afla legătura dintre cei care au tras în zona CC-ului, firmele din Elveția, investițiile din Austria, hărțile Vienei și eventual "sinuciderea" lui Marin Ceașescu, care se ocupă cu tranzacții cu armament și învârtea sume colosale, până să se spânzure, deprimat.

Am mai predat colonelului Duca și un fragment de hârtie pe care se aflau următoarele note: "CE 545, CE 587, CE 588, sunt tematicile noi"; numerele de telefon: 13.65.65 și 14.54.46 și cuvintele: "of. Serv. 9.30"; un nume - "Marinescu Dragoș" și interioarele "261" și "551" însoțite de cuvântul "secția".

Casetele audio cu cursurile intensive de italiană și franceză nu știu pe mâna cui au ajuns.

Militarii - groparii adevărului despre Revoluție

Colonelul de la CMJ sector 3 m-a rugat să păstrez tăcerea asupra lucrurilor pe care i le-am predat și asupra poveștii mele și mi-a explicat că este pe cale de formare o nouă structură informativă, una patriotică, nu că cea dinainte, unde ar fi bineveniți băieți simpatici și capabili că mine.

După ce am aflat că Voican era cel care se ocupă de treaba asta am abandonat orice contact. Celor de la Procuratură, când m-au chemat, le-am explicat că am promis să păstrez tăcerea asupra documentelor predate. S-au făcut foc și pară, așa că i-am pus să-l sune pe colonelul căruia îi predasem materialele și să se înțeleagă între ei.

Probabil că s-au înțeles foarte bine deoarece în dosarele lui Voinea de la Parchet nu apar nici materialele predate colonelului Duca, nici hărțile, nici aparatura și nimic pe tema Elveția, Viena, Marin Ceaușescu.

Chiria apartamentului care servea ca bază "teroriștilor" era plătită de un anumit Vidrașcu Octavian, care trebuia să apară, logic și în cartea de imobil.

Administratorul blocului a refuzat să-mi pună la dispoziție cartea de imobil, pentru a fotocopia semnătura misteriosului Vidrașcu. Apartamentul respectiv, nr. 26 de la etajul 2, scară A a blocului din strada Academiei nr. 35-37, aparținea, absolut cert, unei Instituții.

Pentru cei de la procuratură militară era o joacă să afle cărei instituții îi aparținea apartamentul conspirativ cu mobilă standard. După cum tot o joacă era să descopere ale cui erau telefoanele notate pe fragmentul de hârtie găsit în apartament.

Cazul blocului Romarta are o caracteristică aparte, față de alte cazuri în care s-a consemnat contactul direct cu grupele teroriste. Aici exista proba nemijlocită a legăturii dintre misterioșii teroriști și instituțiile care dețineau spații conspirative care serveau drept baze tactice și logistice teroriștilor.

Parchetul Militar a avut însă o cu totul altă misiune decât cea a aflării adevărului.

De numele generalului Joarză se leagă anchetele finalizate cu NUP în cazurile Berechet - Zaharia, Țigareta II, Vila lui Măgureanu, Distrugătorul Mărășești.

"Onorabilul" general Samoilă Joarză a fost numit de CSM, la cererea sa, pe o perioadă de trei ani începând cu septembrie 2007 pe funcția de procuror militar șef birou al Compartimentului informații clasificate din cadrul Secției Parchetelor militare. "Compartimentul informațiilor clasificate asigură evidența, prelucrarea, procesarea, păstrarea, manipularea, multiplicarea, transmiterea, distrugerea și arhivarea informațiilor clasificate pentru Secția parchetelor militare".

Așadar Joarză a avut timp berechet să se ocupe de ștergerea oricăror urme și distrugerea probelor aflate în custodia sa personală. De numele lui Voinea se leagă "spălarea" lui Ion Iliescu în dosarul morților de la Mineriada '90. Militarii au fost groparii adevărului despre evenimentele din 1989. La vreo zece ani de la acel 22 decembrie 1989, când viața mea și a altora a trecut printr-o mare cumpănă și cu voia lui Dumnezeu am scăpat relativ întreg, s-a întâmplat să mă aflu față în față cu Samoilă Joarză, ajuns atunci șef al Secției Parchetelor Militare.

L-am întrebat direct care mai este situația dosarului CC-ului și al blocului Romarta.

A susținut fără să clipească că domnia să nu a avut de-a face niciodată cu dosarele din Decembrie 1989.

Dacă aș avea acces la fișetul de la Parchetul Militar unde a fost secretizat întregul Dosar, aș reuși fără prea mare bătaie de cap să identific și Instituția și chiar și comandanții care au activat misiunea de luptă din 21 - 22 decembrie 1989.

Rolul tuturor președinților României, care aveau, teoretic, puterea de a scoate Adevărul la lumina a fost tocmai mătrășirea, ascunderea datelor, iar instrumentele au fost câțiva procurori mânjiți... Samoilă Joarză, Mugurel Florescu, Dan Voinea.

Particularitatea contactului cu "teroriștii", în dosarul meu, era seria de date și probe care conduceau direct la structura de comandă. Telefoane, înscrisuri, aparate de radio speciale, hărți, instrucțiuni. Mie, că civil, mi s-a refuzat accesul la restul datelor strânse.

Știu că numai dosarul meu, dosarul "Blocul Romarta", după numele clădirii din fața CC-ului, adunase, în 1990, peste 900 de pagini.

În timp s-au făcut câteva mii. Îmi este mai mult decât evident că mijloacele Parchetului de investigare au dus la firul Comendurii operațiunii.

Cadrele procuraturii cu care am avut de-a face, în 1990, când a început ancheta și m-au chemat prima oară la Parchetul Militar, au ajuns cu toții generali cu multe stele. Alții au crăpat.

Stelele generalilor au venit de la trei președinți ai României care i-au recompensat pentru ascunderea adevărului.

Unul dintre aceștia, Dan Voinea, urmașul lui Samoilă Joarză, lucrează și acum pentru Vladimir Tismăneanu, șeful grupului de "prelucrare a istoriei", omul pus de Băsescu în fruntea unor Comisii și instituții care au avut ca obiectiv falsificarea istoriei recente a României.

Generalul Dan Voinea are o pensie de 300 de milioane de lei și acum este avocat de 10.000 de euro pe caz și recent a mai primit o sinecură de la Iohannis, cârpa Secu.

De câțiva ani tot reiau, povestea cu "teroriștii" cu speranța că poate se sesizează Parchetul pentru a redeschide Dosarul mânărit și mătrășit de Joarză și Voinea.

"Povestea" este istoria reală a unui segment de la care a plecat tot rahatul în care ne aflăm astăzi. Absolut toate partidele și grupările relevante în plan politic, care și-au adjudecat de peste 20 de ani Puterea, prin rotație, sunt conduse și coordonate de membrii aceluiași grup, mai mult sau mai puțin conspirat.

Rădăcina sistemului stă bine înfiptă în "evenimentele din decembrie '89".

În analiza acelu interval se află cheia înțelegerii Sistemului actual de putere.

Firele poveștii din Blocul Romarta mai duc și în alte direcții. Documentele găsite de mine în garnizoana "teroriștilor" din Blocul Romarta făceau legătura cu Elveția și Viena. Două personaje interesante se aflau la vremea aceea în Elveția și în Viena.

În Viena se afla Marin Ceașescu, "sinucis" la câteva zile după ce am găsit documentele respective pe care le-am predat Armatei. În Elveția locuia și Mark Rich, un personaj aparte, aflat în conexiune cu Marin Ceașescu, dar mai ales cu oligarhii din Rusia.

Marin Ceașescu

Marin Ceașescu locuia în Austria și era șeful misiunii comerciale românești la Viena, dar adevăratul mânuitor al afacerilor se afla la București. Fostul avocat al ambasadei Austriei la București, avocatul C. Vișinescu, a murit de mult însă știa foarte multe despre țesătura de interese de la Viena.

Numele celui care-l coordona pe Marin Ceaușescu, de la București, era Hugo Weinstein, alias Rebstein, poreclit Bebe, colonel de Securitate, care conducea întreprinderea de comerț exterior Chimika, și care la rândul ei avea o sucursală în cunoscuta întreprindere românească a Securității, I.C.E. Dunărea.

"Bebe" se pare că este cel care l-a recrutat pe fostul șef al SIE, încă de mic.

Acest Hugo Weinstein apărea în multe poziții cheie, că reprezentant al României: reprezentant al Camerei de Comerț din România socialistă (mai precis al Oficiului de reprezentare și comisioane al Camerei, celebrul Oficiu Argus), sau reprezentant al Uzinexportimport, ce deținea monopolul exportului și importului României în domeniul mașinilor de construcții.

Weinstein a ajuns la închisoare la un moment dat, pentru o ispravă pe care regimul comunist nu i-a putut-o totuși trece cu vederea.

Prin firma socialistă de stat Chimika, Hugo Weinstein a preluat 4.000 de tone de deșeuri toxice din Occident pe care le-a depozitat ilegal în orașul Sulina, încasând în schimb 2 milioane de dolari în contul unei "sucursale" a Chimika, firma off-shore Internațional Enterprise Kirnika Lichtenstein.

Din Delta Dunării reziduurile toxice au ajuns în Marea Neagră, dar catastrofa ecologică a fost descoperită și denunțată public de către Greenpeace, în anul 1988.

În 1989 au fost arestate șase persoane vinovate în frunte cu Weinstein, acesta fiind chiar condamnat la 18 ani de închisoare. A fost eliberat după numai trei luni de arest, deoarece regimul Ceaușescu a fost răsturnat în același an.

Pozând în victima politică a fostului regim dictatorial, în 1990, pentru o vreme, "Bebe" s-a cazat la Hotel Flora din București, apoi a dispărut din vizorul public, părăsind probabil România. Chiar din acel an însă, timp de doi-trei ani, România a fost invadată de substanțe toxice reziduale, introduse sub masca unor importuri de materiale chimice, pe modelul patentat deja de asociatul lui Bebe Weinstein, Stephan Lowy.

Stephan Lowy

Stephan Lowy, magnat, stabilit din 1970 în Elveția, era creierul afacerilor lui Mark Rich în România. Din anii '70 a demarat afaceri petroliere prin firma sa Atlas Oil Comp. Ltd., cu sediul la Londra. La mijlocul anilor '70 Stephan Lowy era creierul unei afaceri ilegale în care apar implicate firme românești de stat controlate de Securitate, era vorba de "Afacerea Lucona" (scufundarea unei "fabrici de uraniu" de proveniență românească, cu tot cu vasul ce o transporta, în vederea încasării unei uriașe asigurări).

Lowy era născut la Lemberg, în Galiția. Tatăl său a participat la celebra răscoală sionistă de la Varșovia. Tânărul Lowy, în 1948, se îmbarcă, traversează oceanul și se stabilește în Canada, la Montreal, unde își schimbă numele în Steven Low și obține cetățenia canadiană.

Primii săi protectori au fost familia Singer și Samuel Bronfman, regele whisky-ului, care și-a construit averea pe timpul prohibiției, prin transportul ilegal de alcool între Statele Unite și Canada.

Ascensiunea lui Stephan Lowy la sfârșitul anilor '50 s-a datorat penetrării cercurilor politice înalte și colaborării interesate atât cu C.I.A. cât și cu K.G.B. .

Mark Rich

Mark Rich, magnat escroc și evazionist de talie mondială, legat de Clanul Clinton, anchetat de chiar Giulliani, procuror înainte de a deveni primar al New York-ului pentru fraudarea bugetului S.U.A., urma să primească o pedeapsă de 300 de ani, dar a fost grațiat de Clinton cu trei ore înaintea de încheierea mandatului său prezidențial.

Rich s-a stabilit în Elveția de unde a coordonat bussinesuri la scară globală. Magnatul a fost implicat în istorii legate de petrol, dar obiectivul principal a fost aurul României. Asociatul său, Lowy avea o strânsă legătură cu dedesubturile afacerii Roșia Montana, în spatele firmei "canadiene" Gold Corporation se ascundeau alde Lowy și Mark Rich. Același rol l-a avut "canadianul" Lowy și în afacerea Lucona, băgându-i în față pe Erwin Egger și Greta Fischer, că oameni de paie, reprezentanți ai firmei americane Zapata Corporation din Texas S.U.A., înființată la începutul anilor '50 de către George Bush tatăl, în aceeași zi în care a vizionat filmul Viva Zapata. Atunci când George Bush a intrat în politică și în Senatul S.U.A., el a trebuit, conform legilor americane, să "renunțe" la partea sa din Zapata, dar gestul a fost formal, firma - cu un capital anual de rulaj de 500 milioane de dolari - rămânând sub influența și controlul său.

Interpusul lui Mark Rish a fost primul șef al Gold Corporation, taximetrist în Australia, condamnat pentru trafic de droguri, Frank Timiș. Frank Timiș Foundation, împreună cu firma Tender S.A., au sponsorizat în anul 2002 întâlnirea de la Snagov a serviciilor

secrete din țările NATO și candidate - vezi Tender, preferatul lui Coldea.

Rich a fost șef de Rețea, cu o arie mult mai vastă decât România, dar agenții săi încă activează...

Iar povestea din noaptea în care viața mea trebuia să se sfârșească se încheie că orice poveste cu formula clasică și-am încălecat pe-o șea și pa pa pa...

Ziarul Curentul, 26 decembrie 2022

Proces verbal din 25.XI.88

Subsemnatul Dr. Verdes Liviu si Dr. B.

Albanu Florin atestam prin prezenta pt. Act.

de readunare la sedinta publica pre-

zinta suspensiva a activitatii de consultatii

si de consultatii clinice ale cabinetului medical in

locul legal constituita la adresa la domiciliu

din 25.XI.88 ora 14.45 constatandu-se moartea

la clinica in bolala.

Dr. VERDES LIVIU
medic primar boli infectioase
19.11.88. t. verde

nr. 250-2515-88

„Există o victorie mult mai dificilă, însemnând înfrângerea iluziilor mincinoase care reprezintă pentru om o sursă de sclavie, a unei sclavii de care el nu își dă seama. Omul trăiește în sclavie, adesea fără să fie conștient și uneori chiar plăcându-i starea lui. Omul aspiră și spre libertate, dar ar fi o greșeală să credem că omul iubește libertatea și ar fi o greșeală și mai mare să credem că libertatea este un lucru ușor. Dimpotrivă: libertatea este dificilă, iar sclavia este ușoară.“ Acest citat aparține unui rus, Nikolai Berdiaev, convertit de la marxismul la care s-a adăpat și Ion Iliescu, într-un acerb critic, din interior, al sistemului. Iliescu, spre deosebire de Berdiaev, a rămas neschimbat.

Rușii au perceput probabil cel mai bine natura duplicitară, de iluzionist, a lui Ion Ilici Iliescu, iar viața să este aceea a unui perpetuu scamator, un histrionic desăvârșit aproape. Histrionicul este un fals, un ipocrit, un măscărici, un gesticulant ridicol, o persoană ipocrită, perfidă, un șarlatan ce pretinde că este altceva decât este de fapt.

Histrionismul (termen derivat din latinescul histrionicus – bufon, comedianți purtători de măști) este expresia unei dezordini a personalității, definită clinic și caracterizată printr-o excesivă manifestare emoțională, labilitate psihică, stil teatral de exprimare, nevoia de captare a atenției, de a fi în centrul atenției dacă se poate, o obișnuință manipulativă persistentă.

Schizofrenicul Iliescu, stăpânul iluziilor

O trăsătură aparte a histrionicului este și catarsisul afectiv facil: izbucnește în descărcări dezordonate și demonstrative, dramatizează conținutul comunicării, deseori fabulează, iar manifestările asociate includ egocentrismul, autoindulgența, exhibiționismul, manifestarea exagerată a emoțiilor, o excesivă sensibilitate față de orice fel de critică. L-ați recunoscut cu ușurință pe Ion Iliescu, nu-i așa?

Histrionismul este diagnosticat preponderent la femei și este legat de vechea noțiune a isteriei (hysteria, de la grecescul hystera – uter), o tulburare somatică cu efecte psihice, unele dintre acestea suprapunându-se manifestărilor psiho-patologice tipice și manifeste ale histrionismului.

De altfel, hysterical personality și-a transferat în timp înțelesul devenit histrionic personality disorder, boală ce se întâlnește și cu diagnosticul schizofreniei.

Purtătorii de măști, bufonii, actorii au tendințe schizoide evidente deoarece își petrec viața jucând roluri, impresionând pe alții, întruchipând personalități cu care nu au nimic în comun, sfârșind adesea prin a fi captați atât de mult de încât își topesc propria personalitate într-un alt rol, alienându-se până la anulare personală.

De la lansarea iluziei Libertății și a Salvării, prin pseudo-mântuitorul Ion Iliescu, în decembrie 1989, România a ajuns un stat după chipul și asemănarea să – un stat schizofrenic, întemeiat pe o mitologie falsă a Salvării Naționale, reiterată an de an cu ocazia „sărbătoririi Revoluției“.

Prin voia Celui Ales de sovietici, Ilici al nostru/al lor, România este în continuare condusă de politrucii comuniști sau de copiii acestora, stâlpi de bază ai CC al PCR, membrii castei vechilor comuniști și urmașii acestora. Sclavia le-a devenit chiar dulce românilor, care se tot întrec în comemorări festive ale „eliberării“ din Decembrie 1989, în timp ce sunt din ce în ce mai striviți de presiunea „iluziilor mincinoase“ de care pomenea Berdiaev.

Cele trei iluzii, elemente ale cacialmalei intitulate Revoluția română, s-au împletit organic: era nevoie de „teroriștii care trag din toate pozițiile“, după cum îi descria Ion Iliescu, „orfanii lui Ceaușescu“, cică, după cum preciza Nicolae Militaru la televiziune, care trebuiau stopați prin forța militară reunită a întregii Armate, sub comanda sa, desigur.

Mitul războiului cu „teroriștii“, în scopul „Salvării Naționale“

Ca atare, conform Comandamentului Artileriei, în decembrie 1989, o uriașă cantitate de muniție a fost trasă „împotriva bandelor teroriste“: „În perioada 22.12.1989 – 27.12.1989, s-au consumat pe timpul acțiunilor de luptă 12.632.670 cartușe, 666 lovituri pentru AG 7, 58 lovituri pentru AG 9, 3.008 proiectile antiaerene, 221 lovituri pentru tunul de de 100 mm de pe tanc, 1162 grenade de mână, 36 bombe de 82 mm, 2 proiectile antitanc de 85 mm și 11 grenade antitanc. 14.883 de arme au intrat pe mâinile populației neinstruite. Celor peste 13 milioane de cartușe li se mai adaugă alte sute de mii de cartușe, trase în perioada 28 – 31 decembrie 1989“. Este sumarul în cifre seci al unui adevărat război, în urma căruia, după fuga Ceaușeștilor, au fost omorâți în România 957 de oameni, respectiv 90 la sută din totalul de 1.116 de victime ucise în Decembrie.Ăștia sunt morții și răniții lui Ilici.

Această jertfă de sânge a întreținut mitul, iluzia războiului cu „teroriștii“, război care a fost câștigat de pseudo-Apostolii lui Iliescu, Cel Întâi Chemat (adus de ambasadorul sovietic n.n) la balconul CC pentru a propovădui Salvarea, respectiv, în termenii săi, pentru a se readuce România pe calea socialismului „care a fost doar întinat de Ceaușescu“.

De la acel moment, preluarea reală a Puterii s-a consumat prin preluarea presupușilor „teroriști“, adică a blamatei forțe operative a Securității. Preluarea efectivă a Puterii de către agentura rusă a histrionicului Ilici a avut loc în intervalul în care, că și azi,

românașii se îndopau până la crăpare, de la Crăciun până la Sf. Vasile.

Etaple preluării „Puterii de Stat și de Partid“

În data de 22 decembrie 1989, la ieșirea lui Iliescu la balcon, Departamentul Securității Statului (DSS), gardienii sistemului de stat și de partid din România, avea un efectiv total de 15.312 angajați, dintre care 10.114 ofițeri, 791 maiștri militari, 3.179 subofițeri și 1.228 personal civil. În unitățile centrale ale Securității lucrau 6.602 persoane, în cele teritoriale și la Securitatea Municipiului București – 6.059, în școlile de pregătire și perfecționare a cadrelor – 225, iar în unitățile speciale acoperite – 2.426, dintre care 1.892 ofițeri. De asemenea, mai activau peste 400.000 de informatori. Toată această forță a devenit baza noii Puteri „salvatoare“.

În Comunicatul către țară al Consiliului Frontului Salvării Naționale, citit la Televiziune de Ion Iliescu pe 22 decembrie 1989, în cursul seriei, se anunța că „întreaga putere în stat este preluată de Consiliul Frontului Salvării Naționale. Lui i se va subordona Consiliul Militar Superior, care coordonează întreaga activitate a armatei și a unităților Ministerului de Interne“. Ulterior, Iliescu, respectiv CFSN, a revenit pe data de 24 decembrie cu un alt comunicat, în care se arăta: „Unitățile Ministerului de Interne se vor integra în Ministerul Apărării Naționale, care preia comanda unică asupra tuturor trupelor și mijloacelor de luptă ale țării“.

Mutarea următoare a lui Iliescu a avut loc la data de 26 decembrie, când CFSN-ul său a emis un decret, cu un unic articol, care avea

următorul conținut: „Se numește în funcția de Ministru al Apărării Naționale generalul-colonel Nicolae Militaru“. Imediat după instalarea în funcție, noul ministru al Apărării a semnat, alături de Ion Iliescu, un prim nou decret. La articolul 1 al Decretului CFSN nr. 4 se preciza: „Trec în componența MApN Departamentul Securității Statului, Comandamentul Trupelor de Securitate, împreună cu organele și unitățile din subordinea acestora. Sunt incluse în acestea structura, bugetul, personalul, armamentul, muniția, tehnica din dotare, fondurile fixe, precum și activul, și pasivul din țară și din străinătate“.

În data de 31 decembrie, imediat după arestarea lui Iulian Vlad și a apropiaților săi, președintele CFSN, Ion Iliescu, l-a numit comandant al Departamentului Securității Statului pe Gelu Voican Voiculescu (la acea dată viceprim-ministru în Guvernul provizoriu), iar începând cu data de 2 ianuarie 1990, generalul Militaru și Voican Voiculescu au coordonat efectiv preluarea de către MApN a Securității.

„Libertate te iubim ori învingem, ori murim“?

Acestea au fost etapele preluării efective a „Puterii de Stat și de Partid“ – obiectiv al FSN menționat de Militaru într-o înregistrare pe care chiar eu am oferit-o publicului în Piața Universității, în 1990. La vremea aceea încă trăiam cu iluzia Libertății și eu, că mulți alții. Am cântat și am strigat „vom muri și vom fi liberi“, am cerut Adevărul, am cerut „lucruri simple“: fără comuniști și agenți ruși în fruntea țării. Prin măscăriciul Iliescu a avut loc conservarea

și consolidarea privilegiilor elitei comuniste subordonate Imperiului rus.

„Revolvo“, de la care vine termenul de „Revoluție“, înseamnă a întoarce pe dos, a răsturna. Activiștii comuniști creați la școala Moscovei și Securitatea trădătoare care i-a slujit doar au întors pe dos România. Poate va veni timpul să ne scuturăm, să înfrângem iluziile mincinoase și să punem mâna pe arme. „Un glonț în cap pentru trădători“ ar putea fi un slogan mult mai bun decât înșelătorul „gândește liber“, la mișto, lansat de un alt iluzionist de-al lui Tataia Ilici.

Eroul martir col. Gheorghe Trosca – victima agenturii KGB și după moarte

Ziarul Curentul, 3 ianuarie 2025

Pe 26 Decembrie 1989, Ion Iliescu semna decretul de reactivare a generalului-colonel Militaru, act care a fost publicat în „Monitorul Oficial“ la 27 decembrie și dat publicității la 28 decembrie. Asta după ce la 23 decembrie 1989, în jurul orelor 16.00, Ion Iliescu l-a numit, verbal, pe Nicolae Militaru că ministru al apărării. La 27 decembrie, când a fost reactivat oficial, generalul-colonel Nicolae Militaru a fost și avansat la gradul de general de armată.

Imediat după ce a fost numit de Ion Iliescu în fruntea celei mai importante instituții a statului, la acel moment, generalul Militaru a chemat la minister, la rândul său, o suită de tovarăși „de nădejde” – o pleoră de generali cu studiile făcute în Uniunea Sovietică, înlăturați de Nicolae Ceaușescu din structurile Armatei, la începutul anilor ‘80, exact pentru legăturile speciale cu Moscova. Ei nu au fost numiți oficial în funcții, așa că nu au putut fi trași la răspundere pentru ordinele, de multe ori criminale, pe care le-au dat.

O perfectă strategie de acoperire a urmelor. În scurta perioadă de timp cât Nicolae Militaru a fost ministru al apărării, în Armata Română s-a promovat că niciodată!

Însă prima acțiune a generalului Militaru, imediat după reactivarea sa de către Ion Iliescu a fost uciderea celui care-i descoperise calitatea de cadru al spionajului militar sovietic, cârtiță rusească în Armata română, într-o diversiune creată în noaptea de 23 spre 24 decembrie 1989.

Măcelărirea lui Trosca, cel care l-a dovedit de KGB-ist pe Militaru

În noaptea de 23 decembrie 1989, gen. Militaru a cerut col. Ardeleanu, comandant USLA, să trimită oameni specializați în Drumul Taberei deoarece MApN este atacat de teroriști. Colonelul a ordonat trimiterea a 3 ABI (transportoare), din care două conduse de Gheorghe Trosca, șef de Stat Major la USLA, și Eugen Cotuna (șeful intervenției),

Au ajuns în fața sediului MApN, din Drumul Taberei, de unde au raportat col. Ardeleanu că nu vine nimeni să-i ia, deși parola, semnalizarea cu farurile de două ori, fusese făcută.

Transportoarele continuau să țină legătura cu baza, unde s-a auzit maiorul Gh. Trosca spunând: „Un tanc se îndreaptă spre noi... Trag în noi“. Focul s-a deschis fără somație.

În vreme ce de afară se auzea cum uslașii erau măcelăriți, în biroul lui Militaru erau Ion Iliescu, generalul Victor Atanasie Stănculescu, colonelul Gheorghe Ardeleanu, comandantul Unității Speciale de Luptă Antiteroristă și șeful lui Trosca, și loțtiitor al șefului Inspectoratului General al Miliției, Romeo Câmpeanu. Militaru, aflat în sediul MApN, a ordonat spulberarea ABI-urilor, după ce el le chemase pentru a-l apăra de „teroriști“. Ordinul efectiv de tragere a fost transmis tancurilor din fața MApN de col. Safta (avansat ulterior general) cu următorul conținut: „Nimiciți prin foc și călcare cu șenile“.

După ce militarii din ABI-uri au fost ciuruiți, cadavrele acestora au fost ținute în stradă șase zile, cu pancarte pe care scria „teroriști“ pentru că trecătorii să le scuie, să le ardă cu țigara ori să urineze pe ele.

Trosca și militarii săi au fost prezentați țării întregi drept „teroriști“, cu ajutorul Televiziunii Române controlate de „emanați“ că Brateș, alt pion de bază al conspirației moscovite. Capul unuia dintre colegii lui Trosca a fost desprins de trup și așezat în bațjocură, cu o țigară în gură, înfipt pe osia roții unui ABI răsturnat. Mesaj pentru cei care s-au luat de cadrele KGB din România. Trosca a fost ofițerul de contrainformații care în anii '80 l-a depistat pe generalul Nicolae Militaru (pus în funcția de ministru)

drept colaborator al fostului KGB – dosarele „Corbii“, „Igor“ și „Olga“ – motiv pentru care Nicolae Ceaușescu l-a trecut pe „linie moartă“, ferindu-se să-l lichideze, după cum procedează rușii cu trădătorii.

Dezbaterea asupra cazului Trosca nu este doar simbolică, ci privește chiar sensul faptelor petrecute în decembrie 1989, deoarece atâta vreme cât de fapt asistăm doar la victoria kaghebiștilor, câtă vreme uneltele moscovite și urmașii lor își fac de cap într-o Românie neguvernată de români, în realitate, înseamnă că războiul nu s-a încheiat. Trosca este poate cel mai cunoscut nume de cadru militar sacrificat la așa-zisa „revoluție“, iar ferocitatea pedepsirii sale a rămas în memoria colectivă a românilor.

Și un mesaj în clar pentru cadrele serviciilor de contrainformații ale României. Vă luați de kaghebiști, iată ce vă așteaptă!

Fără onoare, demnitate și caracter nu poți rezista, că persoană, ca om, în cadrul unei instituții care lucrează cu minciuna, însă minciuna folosită instituțional pentru a ajunge la adevăr. Te smintești dacă nu ești consolidat interior. Serviciile de informații nu sunt pentru domnișoare, nici pentru maici, însă asta nu înseamnă că au ce căuta curvele aici.

Asumarea condiției de luptător pe frontul din umbră presupune un fundament moral consistent, presupune tărie de caracter și un tip de dedicație cu totul aparte, o motivație interioară extrem de puternică în sensul asumării unei vieți de luptă perpetuă, deoarece frontul pomenit este fierbinte mereu, este un front unde se mai și moare, iar inamicii sunt mereu mai mulți, mai puternici, mai lipsiți de scrupule.

Astăzi mii de tineri se înghesuie la porțile instituției, atrași de mirajul unei munci tainice, miraj întreținut de literatură și filme. Înainte de '89, cei care lucrau în Securitate ajungeau acolo pe cu totul alte căi. Securitatea era brațul înarmat al Partidului, iar securiștii erau un fel de gardieni ai Templului Ateismului Științific multilateral dezvoltat – o parascovenie de idioți congenitali. Cei care erau deja virusați de cretinismul de partid au contribuit la imaginea dezolantă a instituției Securității, devenită un fel de bau-bau național.

O altă categorie și-a făcut totuși și datoria, așa cum au jurat în jurământul de ofițer. Au lucrat și pentru țară, nu doar pentru organele de partid. Buni, răi, cei mai mulți dintre aceștia au fost lichidați în zilele acelui decembrie și în perioada imediat următoare. Lichidați de inamic, în primul rând de KGB. Pe lângă Trosca și camarazii săi, există o listă destul de lungă de ofițeri superiori de Armată și Securitate uciși fie de glonț, fie prin alte „mijloace operative“. În Cehoslovacia, odată cu intrarea Armatei Roșii, cu tancurile, în Praga, primii care au fost arestați, puși cu fața la perete și împușcați în ceafă au fost ofițerii serviciului de contrainformații, lăsați la vedere, lângă fișete, pentru a se da un mesaj.

Un mesaj similar s-a dat și în decembrie '89, când cadavrele echipajului lui Trosca au fost lăsate în stradă, după nimicire. Mesajul a fost înțeles, dar a dat naștere și unei reacții fără precedent. Nu întâmplător s-a format la numai două luni după acest eveniment CADA, un corp de mii de ofițeri care au demonstrat public, în fața Guvernului, a Puterii cerând demisia din fruntea Armatei a lui Militaru și a găștii sale de „Corbi“, cum erau numiți

în dosarele instrumentate inclusiv de Trosca, spionii sovietici ai GRU și KGB.

Jertfa lui Trosca nu s-a irosit în van

Moartea lui Trosca nu a fost chiar degeaba. Generalul Militaru, cel care l-a ucis, pus în funcție de Ion Iliescu a fost dat jos că urmare a acestei acțiuni fără precedent în istoria militară a României. Miile de ofițeri care au demonstrat în fața Guvernului provizoriu, în luna februarie 1990, au reușit înlăturarea spionului sovietic din fruntea Armatei, însă multe alte căpușe și cârțițe au rămas bine înfipite în sistemul de putere post decembrist. La vârf, cârțița numărul unu, Ion Iliescu. Trosca este poate cel mai cunoscut nume de cadru militar sacrificat la așa zisa „revoluție“, iar ferocitatea pedepsirii sale a rămas în memoria colectivă a românilor. Trosca este nu doar încă un ofițer român asasinat și profanat de kgb-iși, ci este și cel mai cunoscut simbol al războiului dus de cadrele de informații și contrainformații ale României pe frontul invizibil.

În sediul MapN s-a aflat în ziua uciderii lui Trosca atașatul militar al Ambasadei Sovietice, iar Trosca a fost practic pedepsit sub ochii rusului, spre știința tuturor cadrelor militare care au îndrăznit să lupte împotriva rușilor.

Acum, mai mult că niciodată, când Rusia se apropie de hotarele României, înțelesul jertfei lui Trosca are o semnificație acută.

La moartea lui Iulian Vlad...poate abia de acum ies la iveală unele istorii, de exemplu exact azi...

Ziarul Curentul, 1 octombrie 2017

Știrea cu moartea lui Iulian Vlad a venit chiar când mă uitam pe niște topuri ale securiștilor și țiganilor și evreilor și kaghebiștilor miliardari prin jaf din decembrie 89 încoace – de la Vîntu la Voiculescu, de la Micula la Țiriac, de la Adamescu mortu la Patriciu pseudo mortu, de la Ion Niculae la Frank Timiș, Tender, Popoviciu, Păunescu, Zoltan Tetzari, Iulian Dascălu, Gruia Stoica, Vasile Didilă, frații Cristescu, Becali, Radu Dimofte (nu Timofte mortu pizda lui Vîntu), Dan Ioan Popescu, Hrebenciuc, Năstase (multimiliardar în euro deși nu apare în topurile oficiale), Măgureanu (ex căpitan, cel mai cretin din istoria DIE, a pus la sertar invazia arabă de Yom Kipur, era ofițer de serviciu și i s-a părut că nu e cine știe ce, a ajuns puțoi la Stefan Gheorghiu, alături de informatori, ca Tismăneanu și Iosif Boda)...toate aceste loaze au ajuns miliardari pe cărca Secu, aia condusă de Iulian Vlad.

De fapt prin lucrarea să s-au îmbogățit toți ăia, miliardarii, iar el stătea cu chirie într-un apartament cu doua camere, minuscul, pe Dorobanți ce-i drept. Nu avea telefon mobil, altcineva îi purta telefonul de regulă, un Nokia clasic, n-avea nici card nici nimic, i se servea totul gratis, de la asta mi-a venit mie ideea mișcării totu gratis. Încă mai folosea pentru stabilirea întâlnirilor telefonul fix de pe vremuri. Cu certitudine nu avea FB și nu folosea internetul, cu toate astea m-a sunat într-o dimineață la ora 08.35, terminasem de scris și postat un material la ora 07.30, că să mă frece la ridiche că

de ce i-am pomenit numele în material, alături de ordura de Gușă Cozmin, un neica nimeni, care se folosea de numele său abuziv.

Dom general, i-am zis, dacă vreți rectificăm, licheluța rusoilor tot pretinde că i-ați fi mentor, Guru, alea alea, se tot lipește aiurea de numele Iulian Vlad, să facem un material pe temă – a zis nu e cazul, nu am nicio treabă cu ăla, se bagă singur în seamă, dar nu mai vreau să aud că sunt alăturat limbricului, era nervos și grăbit, dar m-a ținut o grămadă la telefon, pleca la un consult medical în Israel iar materialul scris de mine și postat la 07.30 era despre Mafia evreiească și conexiunile cu Moscova, probabil pica prost chestia, cineva între 07.30 și 08.00 i-a trimis printul pe fax sau i-a citit materialul, probabil bășinosul umflat de Rogojanu, rogojina infectă a lui Timofte, el se scula la 05.30 și începea diverse lecturi - a insistat că nu are treabă cu asta, cu afacerile jido-rusești și că tata, tatăl meu mort adică, i-ar fi martor, că erau apropiați se pare, iar tiripliciul ăla de Gușă era doar o virgulă, nu conta în discuție.

Eram cam cu ochii cruciș, nu dormisem deloc, din 600 de pagini material de bază comprimaseram un text de vreo 20, mă durea capu, nu fumaseram nu beuseram, m-a luat prin surprindere generalu, abia am apucat să mai apăs butonul de înregistrare, m-a luat din scurt, vezi că asta e o chestie personală, s-a referit din nou la tata, că să sublinieze că-s măgar dacă înregistrez, așa cum de fapt făceau ei pe vremuri absolut tot timpul.

Evident am mințit cu nerușinare, desigur dom general, da se poate? Insistența să la ora aia matinală avea probabil un motiv mai serios, am înțeles că treaba e groasă când m-a luat la sentiment, cu tata, cu alea alea, după o vreme am zis – ok, tai tot pasajul, în zece minute vă trimit sms de executare și confirmare.

Asta a fost ultima discuție cu generalul, l-am ofțicat tare că l-am pus în ecuație cu agentura moscovită – adevărul e că atunci, în decembrie 89 au fost mai multe ramuri, pe puțin vreo patru guverne s-au pritocit în sediul CC, la Ambasada URSS și la MAPN, cât încă era în viață Ceaușescu, pus la rece. Au fost răfuieli între ramuri, între GRU și KGB, între politrucii și vechii kominterniști și ”noua generație”, plus alte ramuri ale ”fraților vecini și prieteni”, ba chiar și niște frantzuzoi și olandezi, interfață ale perfizilor albionici, iar efectul s-a văzut în stradă - morți și răniți. români și nu numai.

”Teroriștii” au fost instrumentul de negociere, cu focurile de armă s-au reglat conturile și s-a căzut la pace, pe cadavre.

Din mormanul de cadavre, la urmă, s-a ițit lepra de Ilici, ”comunistu de omenie”, vorba lui Brateș, evreu bolșevic de omenie și el, cu aportul special al pupilului lui Maurer, Sergiu Nicolaescu, nepotul generalului sovietic Cambrea, de la Divizia bolșevică Tudor Vladimirescu, coleguțu unchiului lui Dragnea și unul dintre mulții futaci ai Annei Rahbinson Pauker, futaca lui Stalin.

Lumea KGB e mică, Nicolaescu a fost propulsat în carieră de fostul premier al României din epoca comunistă ante Ceaușescu - perioada 1961-1974, vreme îndelungată, și totodată președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a RPR, Ion Gheorghe Maurer, mare mason și uns cu multe alifii împutite. Angela Cambrea, nepoata generalului sovietic Nicolae Cambrea, unchiulețul lui Nicolaescu fusese șefa de cabinet a lui Maurer – femeia te ridică femeia te coboară, fie ea Anna Pauker ori Elena Ceaușescu, cea care de fapt îl spiona și supraveghea pentru ruși și evrei pe

Ceaușescu, ce avea microfoane puse la ordinul ei în biroul său de lucru, via Postelnicu, adică Iulian Vlad – practic Cabinetul 2 și cei din siajul Cabinetului doi, linia Gogu Rădulescu, au fost cei care au pus gheara pe România, după ce i-au lichidat pe fraierii din ambele Cabinete, și 1 și 2, la Târgoviște.

Iulian Vlad și ai săi vroiau inițial că Ceaușescu să fie ucis în sediul CC, aruncat de la etaj după măcelărire, cheia sediului se afla la el și la aghiotantul lui Ceaușescu, ușa nu putea fi dărâmată nici cu TAB-ul, el a dat ordine de abținere la orice replică a unităților înarmate până în dinți din sediu, aveau guri de foc căcălău și tot el a deschis ușa sediului pentru gruparea bine organizată, cu furci ascunse sub paltoane și arme albe, cei care au înțepat oamenii din Piață pentru a produce panică, grupare lăsată să pătrundă în sediu de adjunctul UM 0629, USLA, Dan Gheorghe, la ordinul său, decedat în Israel acu câțiva ani, după o fulminantă carieră kaghebistică la SIE, 0215, SIPA, SRI, Niro, țiganu șef al lui Gușă, Udrea, etc implicat în falimentarea Bancorex, în afacerea "Jimbolia" etc samd – și apropo, unchiu lui Florică Coldea dublu repetentu, ca să punem punct liniei KGB. Deși linia este activă, mai durează până cineva îi execută pe toți așa cum merită.

Ca să revenim la scena cheie din decembrie 89, de la sediul CC, Stănculescu, din altă grupare, necoordonat cu gruparea lui Iulian Vlad l-a urcat în elicopter pe Ceașcă și uite așa s-a stricat frumosul plan de măcelărire pe loc, era și televiziune și tot dichisul, să vadă poporul în direct moartea crudului dictator.

Mișcările de scenă din decembrie 89 nu erau chiar spontane, a existat și oleak de regie, aspectu mișto a fost că doi subordonați de-ai șefului Securității, ce filau un diplomat al Ambasadei URSS au

rămas mască ca la teatru când l-au văzut pe însuși șefu cel mare că plimbă plicuri cu instrucțiuni cu rusoiul, au tăcut mâlce zeci de ani, că știau ce riscă, dar le-am auzit io tăcerea, se întâmpla în octombrie 1989, undeva în București, pe o stradă cu castani.

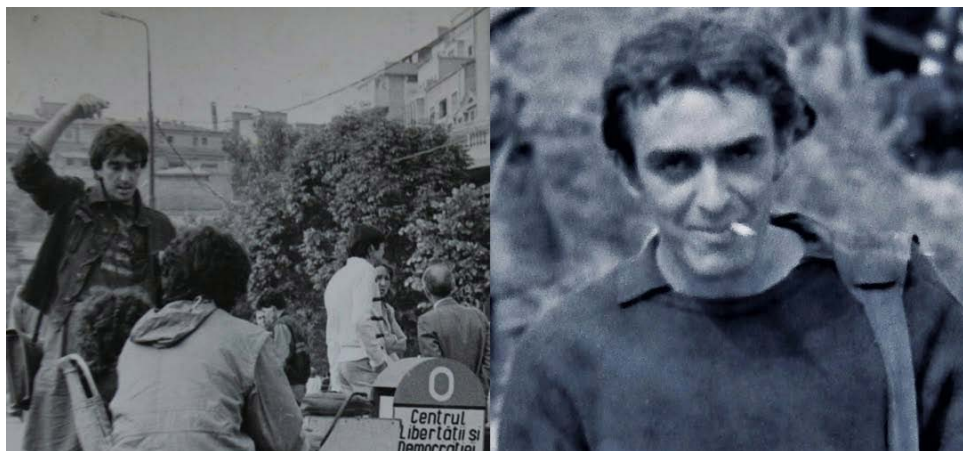
Multe ni s-au tras de la castanele alea, scoase din foc de unii care au crăpat oportun, că așa era regia, trebuia ceva sânge, doar se juca "revoluția", iar alții au devenit miliardari via Secu, Ilici, KGB - Iulian Vlad n-a avut nevoie de bani, el a vrut doar să fie important, într-un moment cheie, și a fost desigur, că dovadă starea de azi a României, miliardarii ce dețin o treime din PIB îi pot mulțumi din suflet, nepoțiii Secu și ai KGB au învins, toți banii sunt la ei, restul românilor în curu gol se cară din țară, milioane, se face loc pentru noii coloniști, deja sunt pe drum, doar nu degeaba l-a pus Băsescu pe Boc să schimbe în aprilie 2009 legea cetățeniei, în fond a durat mai puțin intervalul din 90 încoace, de destructurare și golire a "terenului", decât a durat transformarea Palestinei în Israel, și a ieșit și mult mai efin, treaba se face pe banii noștri, ai românilor, sutele de miliarde de dolari ce au ieșit din țară au ajuns tot la Ei, să fie bine să nu fie rău și nepoțiii Lor să prospere, "la vremuri noi tot noi" – adică Ei, vorba lui Walter Neulander, tăticuțu briliantului lui Brucan, ale cărui HG-uri din epoca să de premier nestemat au rămas până astăzi secrete, în mare parte, că ce nevoie are pulimea să știe ce conțin documentele secrete de debut a operei de nimicire a României, le ajunge circoteca și facebucile...

III. Iunie 1990

*A muri fără speranță! Cine știe-amărăciunea
Ce-i ascunsă-n aste vorbe? - Să te simți neliber, mic,
Să vezi marile-aspirații că-s reduse la nimic,
Că domnesc în lume rele căror nu te poți opune*
Mihai Eminescu, *Înger și demon*

14 iunie, ziua când n-am murit

Ziarul Curentul, 14 iunie 2015

„In Memoriam Dragoș Drumea

...în data de 14 iunie la ora 3 și jumătate dimineața își dădea duhul în brațele mele un baiat împușcat în gât.

Fix în urmă cu 25 de ani.

14 iunie '90.

Avea traheea zdrobită – un glonte îl lovise în ceafa și lasase la ieseală o ditai gaură prin care sângele îi țâșnea că dintr-o fantană arteziană. Stiam cum arata ranile produse de glont – ieseala la 7.62 este destul de urată.

S-a tras toată noaptea de 13 spre 14 în draci cu muniție de război. Fusesem chemat în scara blocului Romarta de niște tineri care m-au văzut cu aparatul foto de gât. În cursul zilei care trecuse deja, 13 iunie, trasesem pe film - și io și Victor, aproape toți morții și ranii – "legionarii" împușcați de cadrele MI și MApN la instigareala lui

Ion Iliescu. Și asupra noastră s-a tras, de undeva de sus, cineva ne urmărea că aveam aparate foto de gât.

N-am trezit singur în scara blocului cu baiatul care agoniza pravalit pe jos, la baza scarilor.

Un tanar imbracat îngrijit, cu un sacou pepit parca iar langa el zacea o geanta cu un letcon și niste sarme de fludor. Probabil electronist și venea de la munca.

O femeie care locuia în bloc mi-a adus o lumanare și a fugit inapoi în casa, sperziata de rafalele armelor. Intunericul din scara blocului era brazdat de palpairile flacarii lumanării și de lumina blitz-ului. Tiuitul blitz-ului, în timp ce se reincarca, era acoperit de horcailul baiatului. Se mai auzeau din când în când rafale de mitraliera, afara. Era foarte mult sange în jur și alunecam, straduindu-ma să fixez lumanarea, să tin și de aparatul foto, să reglez obiectivul și să trag de parghia aparatului, un Praktika old stile, care se arma greu după fiecare cadru tras.

Manevrele fotografice erau sinistre, declansatorul imi aluneca deoarece ma umplusem de sange pe maini în timp ce incercam să opresc cu palma suvoiul rosu care tasnea din gatul baiatului.

Simteam cum imi zvacnea mana datorita presiunii sangelui care erupea la fiecare expiratie și ma stropea printre degetele naclaite. Tanarul se sufoca, i se zguduia spasmodic tot corpul haraind, nu-i mai ajungea aerul în plamani, se auzea un fel de suierat, de galgait, din adancul sau.

Mi se parea că ma urmareste cu privirea, că ma implora sa-l ajut, atintindu-ma cu ochii holbati, innebuniti de spaima, din ce în ce mai cetosi, horcaind din greu, cuprins de convulsiile ingrozitoare

ale sfarsitului. I se scurgea viata printre degetele mele, afara se tragea inca, nu aveam niciun ajutor și m-a cuprins disperarea dandu-mi seama că isi pierde cunostinta și că imi va muri în brate, sufocandu-se cu propriul sange care inundase totul în jur.

Cred că intelegea că se duce. Intelesesem și eu că ma aflu din nou în preajma mortii și ma enerva teribil că nu mai stiam ce să fac, că nu reuseam să opresc suvoiul acela negru care nu se mai oprea să se scurga impreuna cu viata din trupul ciuruit al tanarului. și astazi ma enervez când imi reamintesc momentele acelea. Nu voi uita niciodata ultimele clipe ale acelui baiat, momentele în care-i tineam lumanarea, tragand în cadru, pe film, marturia asasinarii sale.

I-am strigat nu stiu nici eu ce, crezand că poate ma aude. Nici acum nu cunosc de unde a aparut și Victor, frate-miu, și el cu niste aparate foto spanzurate de gat, l-a luat în viteza pe baiat în brate, impreuna cu niste tineri, și l-au dus la o masina alba a medicilor de la Medicina sans Frontiere (care sustineau că se vor duce la Coltea – ulterior nu s-a gasit nici o inregistrare a lor și a impuscatului Dragos Drumea la spital, pentru noaptea de 13-14 iunie 1990).

Am plecat către Arhitectura și am avut puterea să notez în jurnal (il am și acum, patat de sange) pe care apoi nu stiu de ce l-am ascuns sub un dulap, cuprins de un fel de presimtire, momentul uciderii tanarului care si-a dat duhul în bratele mele.

Am tinut apoi un fel de sedinta ad hoc cu baietii de la Liga Studentilor, alaturi de Arhitectura, în Universitate. Aflasem că urmau să vina peste noi muncitorii de pe platforma Galati, adusi de Adrian Sarbu, (viitorul boss al PRO TV, pe atunci om bun la toate la Cabinetul lui Petre Roman) cel care i-a cerut lui Stanculescu

dinamita pentru a arunca în aer Balconul Universitatii (Stanculescu l-a refuzat dar marturia să exista în dosarele unei comisii de ancheta parlamentara).

Sedinta de la Liga Studentilor a fost scurta. Au fost trimise acasa fetele și s-a votat să ramanem în Arhitectura și Universitate un numar de studenti, nucleul celor care au coordonat intreaga munca din Piata Universitatii vreme de 54 de zile. în Universitate erau 22 de camarazi, în Arhitectura eram 15, între care și cateva fete care isi definitivau lucrarea de diploma.

Argumentul era că ar fi fost rusinos, las și nedemn să ne parasim "garnizoanele" și "campul de lupta" – Piata Universitatii – pentru a scapa de bataia care ne astepta.

Ni se parea logic să o și incasam după ce ne-am simtit atat de bine strigand Jos Iliescu! aproape doua luni. Cred că speram, iluzoriu, că bucorestenii să ne apere. Nu stiam că avangarda de soc urma să fie compusa din minerii adusi din subterane de Voican și de fesenistii, militienii și securistii lui Iliescu. Nu stiam nici că hoarda de mii de troli și vandali era deja pe drum, rostogolindu-se către noi.

Ne-am reintors ("naluci") în Arhitectura, eu și frate-miu, în atelierul de lucru al organizatiei studentilor arhitecti, unde aveam banerele și micul studio de montaj improvizat în care bricolam materialele video cu decembrie 1989 și Iliescu KGB pe care le puneam pe ecranul Arhitecturii. Am incarcat filme noi în aparatele foto și la un moment dat ni s-a parut că auzim un fel de vuiet. Am fugit pe scari către turnul Arhitecturii, cu aparatele pregatite.

Era inca semintuneric dar în lumina palida a zorilor am apucat să vedem licarele lanternelor de pe casti misunand în Piata și cum sunt lovite cu tarnacoapele usile Universitatii.

Intreaga Piata a Universitatii era o masa neagra, un melanj sinistru viermuind de siluete cu casti în cap, cu salopete, inarmati care mai de care cu tot felul de rangi, ciocane, bate și topoare. Acum, în timp ce scriu, în vine în minte izbitoarea asemanare a gloatei de sobolani negri de mina, vazuta în perspectiva descendenta, cu hoarda hidoaselor fapturi ale intunericului aflate în slujba lui Sauron, vrajitorul sinistru din Stapanul Inelelor.

Vuietul din Piata crestea și în timp ce frate-miu tragea cadru după cadru am vazut cum cetele grohaitoare patrund haulind în facultate. Am realizat că acelasi lucru se petrece și la intrarea Arhitecturii și l-am tras după mine inapoi pe Victor, alergand pe scari cu o viteza nebuna, inapoi, către atelierul nostru, pentru a-i avertiza și pe ceilalti studenti aflatii inca în facultate. Nu stiam unde să ne pitim, nu aveam în minte un plan de refugiu, ne-am grupat alergand cu sufletul la gura către un alt turn al scolii unde să ne ascundem. Am incercat să gasesc pe traseu un hidrant aflat pe la etajul trei al cladirii. Vroiam să dau drumul la apa, să se inunde scarile pe care vroiam să le cablez cu faza de la o sursa de trifazic dintr-un atelier mecanic. Speram să obtin un efect electrizant consistent chiar dacă minerii aveau cizme de cauciuc în picioare.

N-am mai apucat să mesteresc trebusoara. după o goana nebuna prin facultate, se auzeau deja pe jos bubuiturile usilor sparte de mineri, iar micul nostru grup de vreo 13 studenti (am mai gasit niste fete care isi faceau, naive, lucrarile de diploma) s-a oplosit intr-un atelier parasit, din turnul de deasupra intrarii în facultate,

unde se aflau tot felul de gioarse și plansete stricate, inclusiv un pian vechi.

Am ingramadit niste plansete într-un colt și ne-am adapostit cu rasuflarea taiata asteptand aparitia minerilor. N-a durat mult.

Bubuiturile și zbieretele se apropiau. Au dat de perete usa atelierului dar la inceput nu ne-au observat. Un miner, spijinit într-un topor pe mana stanga s-a protapit în fața pianului paradit și a inceput să bata în clape.

Mi s-a taiat rasuflarea de emotie artistica de data asta. Imaginea era socant asemanatoare cu o scena a unui tablou – Rascoala – de Ilia Repin, un mare artist rus al scolii realiste de pictura, contemporan cu Tolstoi. până și lumina cadea la fel. As fi vrut sa-i fac o poza "pianistului" insa declansatorul ar fi facut o galagie infernala.

Desi incercam să ne tinem respiratia, cineva a icnit, din spatele plansetelor, s-a miscat ceva și s-a auzit zgomot dinspre noi iar acefalul care batea în clape a ciulit urechea și apoi s-a indreptat mugind către noi. Ragetul lui a alertat haita și incaperea s-a umplut de ciomagarii cu casti care au inceput să traga salbatic de noi, izbindu-ne cu spume la gura.

Tot ce s-a intamplat din acel moment mi s-a derulat parca cu incetinitorul. Eram apucat, tras, pocnit, impuns, trosnit din toate directiile, l-am pierdut din ochi pe Victor, smuls și aruncat parca pe sus, jivinele grohaitoare loveau din rasputeri și mi-am dat seama că dacă ajung pe jos voi muri strivit, calcat în picioare. M-am apucat cu toate puterile de un galigan care parea mai sef și mai bine imbracat care la randul sau m-a apucat strans de gat, că pe un fel de prada de pret tragandu-ma prin multimea de brate care loveau către scari, în jos.

Locul era supra-aglomerat, fiecare incerca să izbeasca cu ceva în mine, era că la o hora draceasca, faceau un taraboi infernal, dar tocmai pripa lor să ma trozneasca și ingramadeala imi era de folos. N-aveau loc destul sa-si ia avant cu batele și cu rangile cam lungi pentru lupta corp la corp.

Ma feream mai ales de o pocitanie isterica cu picioarele raschirate care tot incerca să ma impunga cu un fel de burghiu baban de mina, pe care il tot rasucea spre mine cu ambele maini strigand celorlati sa-i faca loc sa-mi dea gaura în piept. Nimeni nu vroia sa-i acorde intaietate, fiecare vroia să ma arda la scafarlie pe cont propriu și individuu' era impins cu scula lui sfredelitoare de colo colo, evident dezolat și frustrat la maximum. Un altul se stropsea la galiganul care ma tinea de gat să ia mana că să ma izbeasca la gatitza cu toporisca, sa-mi ia capul, insa vlajganul nici gand să dea drumul la prada.

Deficit de comunicare – am formulat reflex în gand, un racord la canadianul meu preferat Marshall Mc Luhan cel care definit magistral premisele unei noi ere a comunicării, care iata, la aglomeratie, mai are și sincope când ti-e lumea mai draga.

Lumea mi s-a intunecat brusc când o ranga de fier cu profil octogonal a plutit parca în aer, din lateral, am vazut-o cu coada ochiului și cu un vajait sec mi-a crapat capul. Am simti trosnitura până în sira spinarii și mi-a disparut mira de pe ecran. Treaba care se derula parca cu incetinitorul prinsese brusc viteza, că în filmele de epoca mixate pe repede inainte.

M-am trezit atarnand că o papusa dezarticulata, inca ma tinea de gat galiganul, o durere usturatoare în maxilar facea sa-mi zvacneasca fata, imi trosneau în gura bucati de dinti sfaramati,

sange peste tot, tasnea din cap că un izvor și abia mai vedeam prin panza rosie de peste ochi, tot corpul imi ardea, gloata ma adusese de pe scari pe un etaj mai jos și se facuse mai mult loc de lovit, unii imi smulsesera aparatul de la gat altii ma buzunareau, gasisera cutiutele cu filme și urlau "are droguri e drogat e drogat feriti-va să nu va intepe" în timp ce izbeau în mine cu sete că într-un sarpe care i-ar putea musca de picior.

Colosal, lighioanelor le e frica de mine, m-am prins că de o gluma buna și am inceput să rad, scuipandu-mi resturile de masele, schimonosit, cred că aratam hidos, cu fața umflata și hainele imbibate deja de sange iar tembelii urlau și chiraiau mai abitir – "e drogat, e drogat, omorati-l, omorati-l!" și se imbulzeau să imi traga în cap și în coaie cu niste lanturi și furtunuri cu capete metalice.

Oedip, castrare simbolica, mi-a venit în gand – lucrasem la Buftea, asistent scenograf, inainte de decembrie 1989, la un film turnat la Rosia Montana și stiam din documentare că minerii ajung impotenti la varste medii, radiatiile din subteran, mediul nesanatos, intunericul ii afecteaza nu doar mintal. Ma gandeam că de aceea și erau atat de ingalati și trogloditi, vite juganite de caverna, n-aveau un gen de furie taurina ci prezentau mai degraba ceva bovin în miscari și priviri și incercau să ma castreze și sa-mi scoata totodata ochii deoarece sufereau ei insisi de complexe oedipiene și de frustrarea emascularii.

Sleahta de scursuri scopite putzea oribil, frecangeala și ragetele lor exalau un iz gretos de basamac și masele stricate, ciomagarii slinosi se excitau cumva lovind necontenit, cu sclipiri ucigase, sanguinare în uitatura cretinoida. Ii alimenta nevoia de moarte, de lichidare a dusmanului ancestral de clasa – cred că eram pentru ei

un fel reprezentare iconica a raului, simbolul studentului "legionar" cu pletele în vant care-l sfideaza pe Tatucul Ilici Sauron.

Deja pletele imi erau naclaite de sange, camasa și pantalonii la fel iar un pantof mi se umpluse deja până la glezna de sange și mi se rasucea pe picior, gata gata sa-mi cada și dezechilibrandu-ma. Un instinct de conservare mostenit inca din copilarie, de când ma bateam cu tiganii în cartierul de bastina, la Gara de Nord, imi marcase în minte să evit să ajung pe jos, sub cizmele haidamacilor janghinosi dar un fel de lesin și o greața imi strangea stomacul, capul mi se invarte, nu-mi mai simteam corpul, totul era o vajaitura, vedeam în secvente, strfulgerari de metal, bate, rangi, lanturi, ciorchinele de carcalaci balosi și negri de subteran care fojgiaiau în jurul meu ma tot tarau prin cladire – nu se mai termina odata oroarea și chinul.

Cred că afara, la strada, mi s-au epuizat resursele, aveam un fel de blackout-uri, simteam că imi plesneste capul iar durerea iradia parca din mine prin toti porii. Cred că deja abandonasem ideea supravieturii, ma gandeam cu ciuda că voi muri că un prost fara să fi apucat sa-i ard și eu cu trifazicul. Ma tarau mai mult pe sus și deodata au aparut bucurestenii, bucurie mare pe mine, credeam că ma vor scapa din mainile hoardei – o mamaie grasa urla ceva la ei, credeam că ii cearta, ba chiar a smuls o bata de la un ciomagar și i-a tras cu sete una în cap minerului care (inca) ma tine de gat.

Victorie, am exclamat în gand, se intoarce roata, poate scap totusi – m-a fulgerat un gand, minerului ii sarise casca din cap și mi-a dat drumul.

Am cazut la pamant în genunchi și grasana a prins să ma scuipe după ce minerul nervos i-a smuls bata din maini. I-a ars cucoanei

un picior în cur după ce si-a pus la loc casca și m-a ridicat de jos de par.

Cucoana a chirait și si-a cerut iertare, pe mine vroia să ma izbeasca la scafarlie, m-am prins tardiv că era o fesenista, votase cu Andrei Plesu, iar femeia nu era singura. Pe tot traseul până la sediul central al MI, alături de CEC, am fost scuipat, injurat, lovit și impuns de cetatenii de bine ai lui Iliescu iar jivinele îi aplaudau pe mineri urlând din toti bojocii, ritmat, "Jos Le-gio-narii!".

Ma cruceam în sinea mea – nu stiam că Iliescu și Razvan Teodorescu au adus la cunostinta tarii, pe TVR, că noi, cei din Piata Universitatii eram "le-gio-narii" care au incercat să dea cu rebeliunea în poporul de dobitoace și alesul lor, al neghiobilor, Ion Iliescul.

Ma apucase iarasi greea și mi se taia din când în când lumina, nu mai vedeam bine, credeam că din cauza sangelui intins pe fata. Am apucat să intrezaresc în curtea MI cateva cadavre semidezgozite, siluete vinetii intinse la perete, gramada peste care era trasa o fasie de punga și m-am trezit altoit cu un pat de arma după ureche, apucat și aruncat într-o duba mare, un camion din tabla cu gratii, plin deja cu arestati. Aici mi s-a rupt filmul de tot. Pur și simplu nu mai vedeam nimic, totul era negru complet, nici macar stele verzi. Spaima oricarui pictor este orbirea, gustasem Borges dar nu credeam în orbirea creativa.

Traseul până la unitatea de securitate de la Magurele, lagarul unde aveam să ma reintalnesc cu frate-miu a fost un cosmar. În duba totul era un vaiet, oamenii gemeau, isi cainau ranile și soarta, îl blestemau pe Iliescu și se fereau de mine, fiecare cu durerea sa... eu eram disperat că nu mai vad, ma taram orbecaind pe la

picioarele lor și încercam să-mi fac loc pe pipaite, niste maini m-au tras în sus și m-au sprijinit de ceva, nu reuseam să-mi sterg sangele care se usca și îmi creponase fața umflata, îmi ardea tot corpul dar parca nu mai simteam nicio durere, mă invadase o spaima teribilă, viscerală – chiar nu mai vedeam, degeaba îmi frecam ochii, lumea devenise opacă.

Acesta a fost momentul cel mai nasol, disperarea orbirii îmi luase mintile, îmi doream să mor pe loc, ideea unei vieți de orb, mutilat și olog mi se părea o variantă nefezabilă și relativ lipsită de atractivitate. M-am strans de gât încercând să mă sufoc dar nu puteam să-mi mai strang degetele, aveam mainile cam zdrobite, nu-mi simteam bratele – încă un pocinog, ce artist mai poate picta cu degetele betegite?

Camionul/duba care ne hurduca că pe niste cartofi s-a oprit la un moment dat cu scrasnete de frână și oamenii se buluceau să iasă, erau trasi și aruncati pe jos, se latra la ei și m-am trezit și eu smuls și busit de asfalt, eram complet orb și dezorientat, am încercat să mă ridic impleticindu-mă când mi-a răsunat că o împuscatură după ceafa și brusc cu un ochi am întrevăzut un fel de straluminare – vedeam că prin ceata ceva!

Am căzut iarăși și am încasat pe spinare încă o serie de lovituri – eram însă inundat de bucurie și recunoștință, radeam iarăși "ca un drogat" – ceva se întâmplase, socul izbiturii de ciomag mi-a adus o dăruie de vedere. Un sir de soldați oligofreni ne însoțea pe bucată de drum de la camion la ușa lagărului – garajul unității de la Magurele – izbîndu-ne cu cozi de lopată și latrînd din rasputeri la noi ceva neînteligibil – totul era foarte misto: eram totuși în viață, ologit și damblagit, semi-chior dar întrezăream lumina...

Frate-miu m-a gasit zacand în marea de oameni care aratau că după macel, cu maini rupte, fracturi deschise prin care se vedeau iesind oasele, un tanar avea ochiul scos și si-l tineea cu mana, siroindu-i sangele pe fata, o mare de suferinta și de vaiet. Un apestist umflat și patibular invartea prin aer un puscoci și ne lovea cu teava armei, aratandu-ne demonstrativ cum stie el să bage glontul pe teava.

M-am luat cu el în gura – acum că scapasem cu viata și că vedeam cu juma de ochi eram cu gura mare și mi se rupea de amenintările lui, după trosneala pe viata și pe moarte incasata. Facea spume la gura handicapatul cu trese și mi-a promis că ma aranjeaza el și că îi cheama pe mineri să ma altoiasca iar – fusesera și ei cazati în unitatea de securitate și imparteau ce se ciordise de la oameni. N-a avut sange în el să traga în mine, de fața cu toata lumea și si-o fi inchipuit că cine stie ce scula de bascula de ziaristu' lu' peshte oi fi de am tupeu să ma iau de el cu drepturile omului, regulamentul uzului de arma impotriva civililor și alte parascovenii d'astea.

Intr-un colt mai ferit niste tigani cu maini rupte și fete umflate și vinete de lovituri m-au oplosit între ei și mi-au facut rost de un chistoc strivit de Carpati – eram suficient de caftit, și scandalagiu pe deasupra că să impun respect. În plus datorita sangelui care se uscasa pe mine și a invinetirii fetei în urma loviturilor eram mai negru decât ei.

Am stabilit cu tiganii că la iesirea din parnaie, dacă mai apucam lumina zilei, să ne intalnim și să mergem peste mineri în Valea Jiului – eu aveam fiole cu Soman și Sarin (neuroparalizante de lupta), ceva fosfor plus un borcanas dolofan de cianura, sutite la "revolutie" iar ei aveau arme pitite prin tigania din Ferentari și Pantelimon (am aflat mai apoi că Armata a instalat cuiburi de

mitraliera în punctele de acces către Valea Jiului iar minerii erau cam kkati pe ei de frica; am ratat atunci momentul dar în 1998 îi asteptam la București că pe suedezele care veneau pe litoral la supt cariciul, înainte de '89).

Bulibasii s-au oferit să-mi fure ale mai noi modele de aparate foto, să-mi recupereze paguba, și să mă învețe să dau cu cutitul – chiar am învățat de la ei, mai târziu, câte ceva, iar eu i-am învățat să-și facă asociații – cu acte în regulă.

Ziua a trecut în chinuri că la balamuc, mă ustura și mă ardea totul, mi se înghegase sangele pe teasta, unde eram pocnit cu ranga, aveam niste coaste fisurate și abia mai respiram, eram deformat și hidos și aratam că un monstru ultramarin (mai apoi procurorii mi-au înlăturat poza – eram la poziția nr. 493 – din catalogul arestatilor de la Magurele că aratam prea naspa și stricam albumul).

Abia vedeam cu un ochi și ala umflat că naiba dar la lasarea serii, în aerul fetid, imputit de mirosul de urina și sange, de duhoarea sutelor de oameni schiloditi care zaceau claie peste gramada, am tras cu botul la ciment, de la tigani casapiti de mineri, două fumuri sublime cu gust de sange printre cioturile de dinți.

După ce frate-miu mi-a suflat în ureche că a reușit să pitească un negativ în chiloti m-am simțit cu adevărat fericit și am început să mă gândesc cu nesat la noaptea când voi reuși să sar gardul puscariei și apoi să-mi caut prietenii pentru a începe să-i luăm la omor pe fesenisti – în frunte cu Ion Iliescu (fără a-l omite cumva și pe Petre Roman, cel care le explica ziaristilor străini, care filmau, în data de 15, peretii stropiti până în tavan cu sangele colegilor mei din Universitate, că de fapt noi, studenții diversionisti "legionari",

am dat cu vopsea rosie prin facultate pentru a ne victimiza și a macula imaginea să și a lui Ion Iliescu).

Inca de atunci, de la Magurele, mi-a mijit în capul cat o banita bucuria gandului că ne vom intoarce într-o zi și că vom fi printre primii care-i vor pune la zid pe kaghebisti...n-a izbândit gândul ăsta, văd acum, după 35 de ani...

Adenda

Am aflat peste ani de la un chirurg, Nae Constantinescu, ajuns consilier prezidential la Cotroceniul ocupat de intarziatul de Emil Constantinescu, că tanarul care isi dadea duhul în bratele mele în acea noapte din iunie 1990 a ajuns pe masa să de operatie, dar nu a mai putut face nimic pentru el decât sa-i constate decesul, prin impuscare cu glont de razboi. Se numea Dragos Drumea. în registrul Camerei de garda s-a scris că "Drumea Dragos a sosit la ora 3. 20, cu tensiune sase și soc traumatic”.

Militienii regimului fesenist l-au dat mai apoi "injunghiat de tigani”, incercand să diminueze numarul celor ucisi prin impuscare, la ordinul lui Ion Iliescu. că urmare a intalnirii mele de la Cotroceni cu fostul medic Nae Constantinescu, ajuns consilier prezidential, care l-a convocat pe seful sectiei criminalistica cerandu-i să refaca datele din dosarul Mineriei manaria militieneasca s-a rectificat. Astfel mortul meu, Dragos Drumea, a revenit oficial la statutul sau initial, de victima prin impuscare.

Dosarul propriu-zis, instrumentat în 2009 de procurorii "civili” a fost matrasit definitiv, după în deceniu de tergiversare datorat "militarului” Dan Voinea (acum cica e conferentiar și partener de solda alaturi de "profesorul” Tismaneanu, aplaudacul lui Iliescu).

Citez mai jos din PLANGEREA împotriva NUP-ului care l-a spălat de sange pe criminalul Ion Iliescu respectiv rusinoasa Rezoluție din 10.10.2008 (comunicată pe data de 17.10.2008) emisă în dosarul nr.1122/P/2007 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică.

PLÂNGERE PENALĂ

"În ce privește victimele prin împușcare, apar afirmații ridicole și neprobate de fapte, procurorii apreciind că o parte din acestea ar fi fost atinse de gloanțe care au răscolit și nu ar fi fost vizate direct de militarii care au făcut uz de gloanțele de război împotriva civililor. Pe ce bază au apreciat procurorii validitatea "ricoseurilor" din planșee, pe ce analize se întemeiază astfel de aberații? Spunem aberații deoarece de exemplu în cazul Drumea Dragos acesta a fost reprezentat inițial că fiind o victimă a unei injunghieri comise de "elemente turbulente".

După ce medicul Nae Constantinescu, ajuns consilier prezidențial, în perioada regimului Constantinescu, a aflat din relatarea de presă a martorului George Roncea despre cazul decedatului trecut din mâinile martorului în mâinile sale, de medic care a constatat decesul și traumatismele prin împușcare, Drumea Dragos a fost, oficial, recunoscut drept victimă a tragărilor militare/necunoscuți din noaptea de 13-15.

Este evident că martori care au participat direct la evenimente, care au fost de față la uciderea a trei persoane, Mocanu Velicu și Lepadatu Mitrita, în ziua de 13 și apoi, în data 14, spre dimineața,

la ora 3.15 au asistat la uciderea lui Drumea Dragos, nu au fost nici macar contactati de procurorii de caz. Astfel Eugen Popescu, operator al publicatiei „Glasul” a inregistrat uciderea lui Lepadatu Mitrita pe camera video, confirmata și de martorii George Roncea și Victor Roncea.

Prima victima mortala s-a inregistrat în jurul orelor 18.30, în spatele imobilului MI. Aici, la distanta de cladire, a fost impuscat mortal Mocanu Velicu Valentin, în varsta de 25 de ani, casatorit, tata a 2 copii minori. Victima a fost lovita din spate în ceafa, fapt ce denota că se afla cu spatele spre cladirea Ministerului de Interne și la o distanta destul de mare pentru a se aprecia că el ar fi prezentat vreun pericol pentru sediul MI.

Momentul impuscarii primei victime, în fața sediului Ministerului de Interne a galvanizat multimea și a determinat derularea ulterioara a evenimentelor. Din acel moment, manifestantii au constientizat că Politia trage și ucide, iar spiritele au inceput să se agite, cei prezenti în strada incepand să strige către cei din cladire ” asasinii, asasinii!”

Dupa mai puțin de 30 de minute de la impuscarea lui Mocanu Valentin, a fost impuscata mortal, cea de a doua victima, pe nume Lepadatu Mitrita, în varsta de 25 de ani, casatorit, parinte a 2 copiii minori. Locul uciderii a fost la aproximativ 40 de metri de coltul cladirii Ministerului de Interne, iar în momentul impuscarii victima se intorcea cu spatele către cladirea M.I., orificiul de intrare al glontului mortal fiind situat în ceafa.

Deci și el se afla între cei care o data cu efectuarea tragerilor au incercat să fuga, facand stanga imprejur pentru a scapa. Camera de luat vederi a operatorului Eugen Popescu a surprins exact

momentul sfaramarii craniului lovit de glonte. Martorul George Roncea, fotoreporter în cea vreme, a fotografiat și el victima și a participat la deplasarea celui impuscat într-un loc mai ferit.

Martorul George Roncea a fost, împreună cu fratele său, Victor Roncea, alături de victima Dragos Drumea în ultimele sale clipe, când agoniza. Cei doi frați Roncea, lideri ai nucleului studentesc din Arhitectura au mai fotografiat numeroase incidente – inclusiv unele dintre victimele impuscate – în timpul zilei de 13 iunie.

Nici Mocanu Valentin și nici Lepadatu Mitrita, în momentele premergătoare uciderii lor nu desfasurau activitati periculoase pentru militarii aflatii în sediul Ministerului de Interne; amandoi au fost impuscati din sediul ministerului, aflandu-se în momentul impuscarii cu spatele spre cladirea din care s-a tras, prin urmare nu aveau cum să fie atacanti ai acestei cladiri și nici ai celor care se aflau în interior, protejati de ziduri și avand asupra lor armament cu munitie de razboi. Tragerile s-au efectuat în baza convingerii că au dreptul să deschida focul, deoarece seful statului a instituit o stare fortuita de necesitate invocand teoria Rebeliunii legionare.

În ce priveste modalitatea uciderii celor trei impuscati – în zona capului – se ridica o întrebare legitima la adresa procurorilor care au promovat ridicola ipoteza a mortilor datorati "ricoseurilor": cum de "ricoseurile" i-au lovit pe trei dintre cei omorati prin impuscarea tocmai în cap? Ce probabilitate matematica ar putea fi calculata pentru doua focuri consecutive – "din ricoșeu" – direct în cap, referindu-ne aici la cazurile primilor doi impuscati, Mocanu Valentin și Lepadatu Mitrita? Vor procurorii nostri să intre în analele criminalisticii, să concureze cu ipoteza glontului magic care l-a lovit – tot în cap – pe presedintele american Kennedy?

Cei doi martori mentionati, fratii Roncea, cazuti ulterior victime ale minerilor, au realizat zeci de filme foto, au captat pe pelicula imaginile agresiunilor diversionistilor din ziua de 13 și chiar de 14 – dar și devastarea Universitatii de către mineri, fotografiata de la etajul Arhitecturii. Filmele facute de acestia au fost confiscate și s-au aflat în posesia "contra-amiralului" penal Cico Dumitrescu.

(...) cerem infirmarea în totalitate a Rezolutiei din 10.10.2008 prin care se dispunea neinceperea urmaririi penale față de Ion Iliescu și alte persoane, continuarea cercetarilor privind toti morti și ranitii din ziua de 13.06.1990 (ce au legatura directa cu evenimentele) cercetari inclusiv sub aspect de genocid, rele tratamente, art. 357, 323, Cod Penal.

Consiliul Superior al Magistraturii a constatat deja modul defectuos de cercetare în dosarele Mineriadei inclusiv rolul nefast al procurorului militar Dan Voinea cel care a tergiversat și cercetat superficial acest dosar. Pentru faptele sale procurorul Voinea urmeaza să fie și sanctionat.

Procurorul General al Romaniei a cerut public revocarea acestuia, printre altele și datorita analizei modului în care acesta a "lucrat" Dosarul Mineriadei.

Constatam cu regret că acelasi mod defectuos de lucru și l-au insusit și procurorii Gheorghe Stan, Marius Dan Foites și Iuliu Molcut, procurori care au refuzat să faca cercetari complete, să audieze martori importanti, să ia în considerare probe semnificative și să faca o incadrare corecta asupra Represiunii din iunie 1990.

O solutie asemanatoare referitoare la acest dosar a dat și procurorul militar Dan Voinea în decembrie 1998, solutie ce a fost infirmata în anul 1999.

Domnule Prim procuror Marius Iacob, solicitam infirmarea solutiei și trecerea Dosarului unui colectiv de procurori competenti și neaserviti politic.

Deasemenea va rugam să luati masuri de ordin administrativ pentru profesionalizarea cadrelor din subordine, pentru a nu calca pe urmele cunoscutului procuror Dan Voinea”.

Zecile de morti ai Mineriadei...

Marturia Dr. Dan Greceanu, medic la Spitalul Municipal din BUCUREȘTI, incredintata domnului Florin Matrescu și publicata de acesta în "Holocaustul Rosu", de Florin Matrescu, București, 1998, p.15:

"Incepend cu noaptea de 13 iunie 1990 când cei cativa zeci de manifestanti care-si petreceau noaptea în "Piata Universitatii "au fost batuti bestial de sute de politisti, care i-au incercuit în ziua de 13 iunie când au fost lupte de strada (de data aceasta cu politistii în minoritate) și mai ales în zilele de 14 și 15 unie, când minerii, impreuna cu politisti și securisti deghezati au batut un mare numar de oameni, la "Sectia de Neurochirurgie" a Spitalului nr. 9 din București au fost adusi sute de oameni cu "traumatism cranio-cerebral provocat prin lovire cu corpuri dure”.

Numarul lor depasea cateva sute. Majoritatea cereau să nu fie inregistrati si, după un prim ajutor, paraseau camera de garda.

Peste 150 au fost însă reținuți prezentând traumatisme grave, cu alterarea stării de conștiință. Dintre aceștia, aproximativ 60 au decedat la un interval de timp mai scurt sau mai lung, unii după ce au fost operați. Majoritatea erau loviți în regiunea cefei și unii prezentau urme de lovire și în alte regiuni ale corpului.

Nimeni nu făcut ulterior nici o anchetă în privința acestor decese, tratate ca morți naturale, în spital, registrul în care au fost înscrise cei decedați, la intrare, a dispărut! Comunicatele oficiale prezintă cifra de 6 morți, toți decedați pe stradă și sute de raniti. Nimeni nu a întrebat ce s-a întâmplat cu cei raniti și nu a fost condamnat nimeni pentru ranirea lor.

Astea sunt faptele pe care le cunosc și vi le comunic în speranța că cei vinovați vor fi pedepsiți până la urmă”

Paul Goma și Petiția pentru arestarea lui Ion Iliescu

Domnule, Domnilor,

Ma numesc Paul Goma, scriitor, cu statut de azil politic din decembrie 1977 în Franța, Paris.

În primele texte publicate în România – în jurul datei de 1 aprilie 1990 – am cerut ca Ion Iliescu să fie tradus în justiție. Despartirea de prietenul meu Nicolae Manolescu s-a datorat tocmai acelui interviu cretin luat de "marea conștiință" Manolescu imediat după Mineriada din 13 iunie 1990. L-am re-dat în judecată (pe Iliescu) prin anul 2000, dar am cazut tot peste Dan Voinea. În momentul de față nu știu care este situația plangerilor mele...

De aceea semnez din toata inima apelul vostru, cerand traducerea în justitie a lui Ion Iliescu, a lui Petre Roman, a fostului meu prieten Gelu Voican Voiculescu, a lui Brucan (postum), a generalului de securitate Plesita..

Paul Goma

Paris, 3 iunie 2009

PS: Miner la TVR: „Am gasit la penețeu droguri, armament, muniție, mașină de scris automată... de tipărit bani la peneleu - este în ziarul Adevărul”.

Facebook ascunde adevărul despre Mineriadă. Cum a fost pedepsit George Roncea

Războiul Informațional, 19 iunie 2021

Facebook ascunde adevărul despre Mineriada din 13-15 iunie 1990.
Cum a fost pedepsit George Roncea

Represaliile comise împotriva demonstranților pașnici din Piața Universității în zilele de 13-15 iunie 1990 sunt astăzi un fapt incontestabil. Însă că de fiecare dată când un eveniment capătă notorietate el este rapid parazitat, astăzi tot felul de mișcări, grupuri și personaje își creează false legături cu Fenomenul Piața Universității. Paralel adevărații actori ai acelor zile sunt aruncați în obscuritate și reduși la tăcere, cum suntem informați că a fost cenzurat de FaceBook ziaristul George Roncea pentru adevărul spus despre Mineriada din 13-15 iunie 1990.

E un proces ce se repetă permanent, atâta timp cât un fenomen rămâne puțin cunoscut el este lăsat să se desfășoare în tăcere, cum capătă puțin notorietate apar „rechinii” care ies că păduchele în frunte și încearcă să se încoroneze cu laurii acțiunii respective.

S-a întâmplat deja cu mișcări precum cele împotriva „gazelor de șist”, a distrugerii sitului Roșia Montana, mișcării monarhiste, nici concepte sau sloganuri precum „ne luăm tara înapoi” nu au rămas imune. Unul a fost grupul care a început să lupte o astfel de cauză și altele au fost personajele de care marea majoritate a românilor au auzit că se implica în aceste probleme.

Cum funcționează manipularea?

Operațiune se desfășoară în linii mari în modul următor, niște cetățeni de bunăcredință se implică într-o acțiune, luni de zile sau chiar ani ei sunt ignorați de presă, de televiziuni. Cum cazul capătă notorietate, apar indivizi noi aparent de „bunăcredință” care se alătură acțiunii.

Noii veniți devin din ce în ce mai vocal și sfârșesc prin a acuza grupul original de diverse chestii și a solicita că aceștia să se retragă din acțiune, pe motiv că aceștia ar distruge coeziunea grupului. În final se creează două grupuri, grupul noilor veniți lansând acuzații asupra celor vechi că sunt „infiltrați” și „securiști” și că vor să preia acțiunea.

Piața Universității și George Roncea

Printre cei care au fost în nucleul dur al Pieței Universității s-au aflat și frații Roncea respectiv, Victor Roncea și George Roncea cu siguranță nu ați auzit de ei la fel de mult că cei care pretind că 10 August ar fi fost tot „un fel de mineriada”. Figurile legendare ale Pieței Universității sunt umbrite de presă și „alte personaje” vin să se explice ce s-a întâmplat în 13-15 iunie 1990.

Starea contului

George Roncea
Cont restricționat
Nu poți posta

Restricții

Restricție - 1
Nu poți scrie comentarii

Despre postarea ta

Azi la 07:12

Postarea ta nu a respectat Standardele comunității noastre

George Roncea este cu Victor Roncea
24 aprilie · 🌐

Rolul proniator al Sf. Gheorghe în istoria recentă a României...

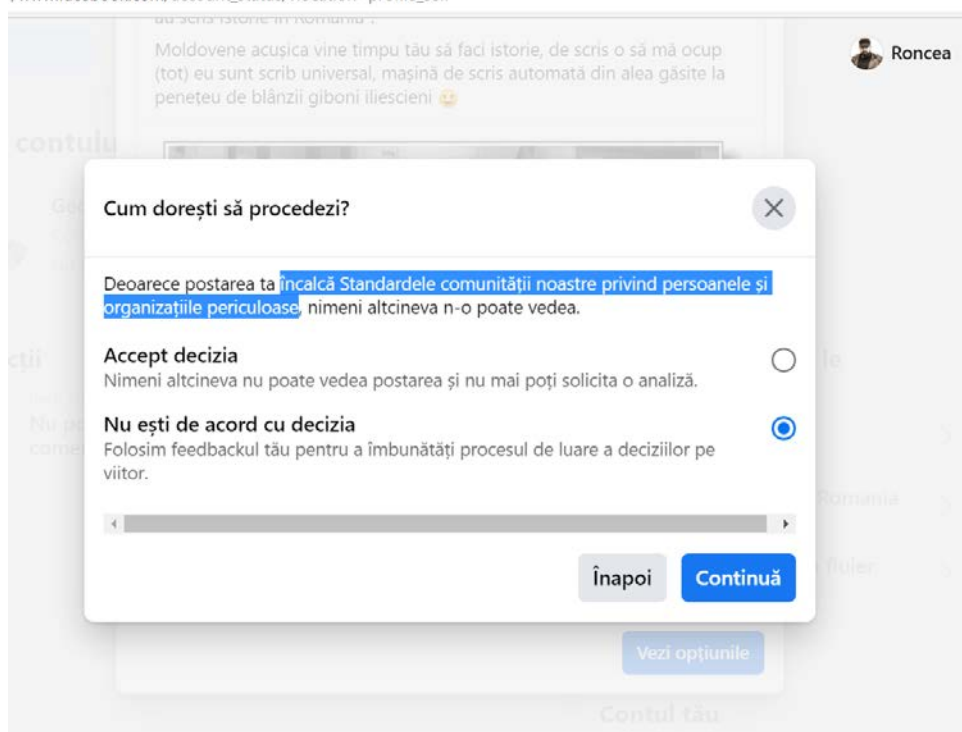
În noaptea de 22 spre 23 aprilie, exact de Sf. Gheorghe s-a format nucleul ce a generat fenomenul Piața Universității, manifestația maraton ce a inspirat mai apoi toate mișcările de protest din lume, de la manifestațiile din Belgrad și Sofia la cele din Georgia și apoi din Ucraina, din țările arabe și din nou din Ucraina – cu marea diferență că la Kiev bătălia s-a dat parte în parte între protestatari și forț... [Vezi mai mult](#)

George Roncea pe Universitate Foto: Pascal Hie Virgil

Am fost informați că un martor direct și supraviețuitor al atacului minerilor, respectiv jurnalistul George Roncea a fost blocat de FaceBook deoarece postase mărturia sa despre cele întâmplate atunci, paralele rețeaua socială era plină cu declarațiile unor politicieni despre Mineriada.

96

Mărturia lui George Roncea nu era o noutate, ea mai fiind publicată în trecut în Cotidianul și pe Buciumul.ro dar FaceBook a ținut să cenzureze adevărul pentru a face pârtie „indignaților” zilei care deplângeau intervenția minerilor din 1990.

Mărturia lui George Roncea (cenzurata de Facebook)

Scrisoarea lui George Roncea pentru Razboiul Informational

Ce cadou am primit eu astăzi din partea lui Ion Iliescu și Echipa să astăzi, de 14 iunie, la 31 de ani de la încercarea de asasinat asupra mea și a fratelui meu, și măcelărirea a mii de bucureșteni zdrobiți sub bocanci și lovituri de băte de către Hoarda adusă de F.S.N,

cadrele Securității kaghebiste și șeful de cabinet al lui Petre român Neulander, Adrian Sârbu, cel care l-a crescut, alături de Sorin Ovidiu Vîntu, alt infractor pușcăriaș pesedist, pe actualul Staroste al F.B Românie, Dragoș Stanca, cel care mă cenzurează non stop de câțiva ani și care astăzi, la ora șapte dimineața mi-a șters cel mai cuprinzător articol despre Piața Universității din câte au fost scrise până acum, din perspectiva unui organizator și lider al fenomenului. Pe motiv că glorific terorismu, incredibil dar adevărat!!!

Rolul proniator al Sf. Gheorghe în istoria recentă a României...

În noaptea de 22 spre 23 aprilie, exact de Sf. Gheorghe s-a format nucleul ce a generat fenomenul Piața Universității, manifestația maraton ce a inspirat mai apoi toate mișcărilor de protest din lume, de la manifestațiile din Belgrad și Sofia la cele din Georgia și apoi din Ucraina, din țările arabe și din nou din Ucraina – cu marea diferență că la Kiev bătălia s-a dat parte în parte între protestatari și forțele represive, cu victime de ambele părți. La noi am încasat-o doar fără să ucidem, să replicăm – dinte pentru dinte, ochi pentru ochi, cum poate s-ar fi cuvenit. În noaptea de 21, au fost arestați studenți, întâmplator cu note maxime, bătuți la miliție zdravăn și ale căror sângerii urme de curea pe spate le-a filmat Eugen Popescu pe o casetă VHS – poftim Arboreea Arbore, n-am uitat.

De altfel, în afară de manifestația model de la noi din Piața Universității toate celelalte manifestații similare din restul lumii s-

au derulat pe un tipar diferit sub aspectul exercitării violenței de ambele părți.

Atunci a început #rezistenta, cea adevărată nu caraghioslăcu pastașat de leftarzii nepoților de securisti, netrebnicii hipstero uteciști de azi, jalnici epigoni, jăpcari și penibili plagiatori și ciorditori ai conceptului.

Rezistenței autentice, bazată pe credință și luptă anticomunistă, – cei de azi sunt niște onaniști siniștri (adică de stânga) nevolnici și obsceni lingăi ai zoaielor maro din izmenele lui Ilici, ”liber cugetătoru” multirasial, bolșevic-criminalul cu mâinile roșii de sânge de români, șefu lu Caramitru, jegu kaghebistic, care-a scremut un limbric, beizadea descreierată cu bășini în loc creier, cum sunt toți imbecilii sectei Iohhanisto-Barno-Ghineene a SRI.

Povestea Pieței Universității nu a fost spusă niciodată „pe bune”, din interior, din motive dintre cele mai diverse. Unii dintre participanți au trecut de partea inamicilor de atunci de partea haitei lui Ilici, s-au umplut de milioane de euroi și n-au niciun motiv să vorbească.

Alții au devenit deputați, senatori, miniștri, șefi prin serviciile de informații, activiști politici, au profitat într-un mod sau altul de platforma Pieței Universității și a Ligii Studenților.

Cristian Pațurcă a murit în mizerie, însă mai toți ceilalți s-au bobinat în rețele de interese, au tras profit din ceva ce oricum nu le aparținea. Până și Emil Constantinescu, astăzi țățărul obscen al lui Ion Iliescu a ajuns pe scaunul de la Cotroceni tot săltându-se pe Piața Universității, mințind cu nerușinare și el și Zoe Petre, fostă mașteră în BOB al P.C.R din Centrul Universitar București.

_

De asemenea, și Bănescu s-a folosit tot de Piața Universității, pentru legitimare și apoi chiar și P.S.D-ul a maculat zona pentru început în 2012 via guzganul Hrebenciuc și Claudiu Crăciun, marioneta Alinei Tatiana Mușoiu, autoare a discursurilor lui Ponta și toată clica abjectă usluinoasă, în frunte cu „candidatul familiei ortodoxe” pentru Parlamentul European, Iulian Capsali, vocal susținător al haitei de comuniști ai lui Ilici și Voiculescu. Și asta tot cu Liga Studenților se legitimează.

Dacă m-aș apuca acum să fac o listă a profitorilor Pieței Universității, dintre cei care își adaugă la C.V participarea la manifestații, desigur tot pentru legitimare publică, începând cu Victor Viorel Ponta, umila slugă a infractorului Adrian Năstase și terminând cu Mărieș, sluga lui Tismăneanu, lingăul lui Ilici și apoi al cui a oferit mai mult, ar ieși un ditai pomelnic.

Mărieș turnătorul și agentul provocator al U.M doi și un sfert a ajuns medaliat de Klaus Iohannis după ce ani și ani a tot făcut încercări esușate de a prinde un locșor în politică, un scăunel ceva, via ex șeful S.I.E, MRU și Băse. A izbutit tiripliciul său Simionică cel cu cu Harta Mică, acum parlamentar Haur, Mărieș s-a dat la fund după ce a fost bine îndesat cu bani.

Îi știu pe toți, unde au ajuns și cum. Câțiva, puțini, anonimi în mare parte, au muncit și au dus mai departe cât au putut duce din rămășițele Pieței Universității, fără niciun profit personal, fără vreo decorație sau vreo mențiune măcar.

Sunt multi nu-i pot pomeni pe toți unii nu știu dacă au pagini de feisbuk și mai sunt și plecati care incotro pe afară.

Îmi amintesc însă binișor de arhitecturista: Oana Radulescu, blondina cu o capacitate de muncă herculeeană, deși era o silfidă,

însă când râdea nu știu cum făcea că planșetele, obiectele, rotringurile intrau într-un fel de vibrații, stoluri de fluturași o luau la goană din stomac; trebuia să aștepti să înceteze că să mai poți lucra, nu mai zic că avea o surioară care-ți provoca torticollis tot răsucind capu după undele aproape maritime lăsate de deplasarea de sirenă prin atelierul de la etajul patru cu ferestrele către Piață – atelierul celor din anul șase care lucrau deja la diplome, practic rechiziționat în stil insurecțional cu aportul neprecupețit al lui Catalin Pau șef de echipaj al răscoalei golaniilor arhitecțiști, la bază aviator și badmintonist că și mine de top (e un sport chinezesc ff util dacă vrei să te antrenezi pentru sabie fără să se prinză lumea din jur :)).

Atelierul nostru de agit-prop și proto-televiziune liberă de la Arhitectură a fost un model de multiculturalism și împletire multietnică s-ar zice astăzi, pe vremea aia ni se rupea de asemenea farapîstîcuri, eram doar pur și simplu colegi, golani și anticomuniști ce lucram cot la cot zi și noapte.

Uitai de Sorin Drăgoi de la IATC, era la operatorie, premiat la tot felu de festivaluri, un super meseriaș, era cu Alina Teodorescu, ea era la Regie film, noroc că mi-a amintit acum Oana de el, te cred și eu că gagicile și-l amintesc bine că era un frumușel finuț și cu un zâmbet ravisant, doctor pe filmări și montaje video s-a cărat în Israel cred, sau parcă Germania, de Codrin Trițescu și Alexandru Baboș – parcă a luat calea Suediei, – iar uitai, barosănei pe organizatia studentească din Arhitectură, aoleu uitai și de Bogdan Miulescu și Madalin Ghigeanu și de Sorin Dragan literat și vicepreședinte la Liga din Universitate ce s-a ales cu un piron de cale ferată în cap înfipt bine de mineri, culmea el era din Petroșani,

a ajuns pe coclaurile americănești, fără pironu din cap, ar fi fost bun acum de exponat de muzeu .

N-am uitat-o însă niciodată pe Silviuța de la Politehnică de exemplu inimoasă și plină de curaj a fost cea care l-a sfidat în față pe Petre român și l-a pus la punct când jivina neulanderistă a povestit jurnaliștilor străini veniți să pozeze după venirea minerilor devastarile din Universitate și Arhitectură, că noi studentii ne-am fi nimicit laboratoarele am fi distrus probele unice de roci din laboratorul de Geologie, de peste 100 de ani vechime, ba mai mult sângele de pe pereții Universitatii ar fi de la borcane cu vopsea rosie pe care le-am fi aruncat noi că să facem de râs regimul alogenilor bolșevici Ilici – Neulander – Brucan, l-a făcut mincinos ordinar de față cu toate lumea, lepra a tăcut mîlc, sunt convins că Silvia era gata să și sară la bătaie, tot ea a inițiat Marșul Alb, manifestație a tăcerii cu sute de mii de bucureșteni ieșiți în stradă pentru eliberarea detinutilor politici de la Jilava printre care Marian Munteanu liderul Ligii din Universitate.

Dedic aceste rânduri celor ca Elena, o muncitoare fără de pereche din GID, Grupul Independent pentru Democrație, una dintre primele organizații ale tinerilor anticomuniști din vremea aceea, Elena care este neschimbată, aceeași siluetă subțirică și cu același zâmbet diafan dintotdeauna, ne-am revăzut anul trecut.

Ion Cristoiu, inventatorul presei post decembriste, scria la vremea aceea, pe când încă avea forță în verb cam așa:

“Evenimentul major al perioadei electorale rămîne incontestabil, manifestația din Piața Universității. Cel mai lung miting din lume domină spațiul mijloacelor de difuzare în masă din întreaga Europă.

Sfârșitul lui decembrie 1989 proiectase România în prim-planul atenției mondiale.

Radicalitatea mișcării s-a constituit într-o undă de șoc extraordinară, care, pornită de la București, a zguduit din temelii neocomunismul pe cale de a se instala în celelalte capitale estice...grație mișcării din Piața Universității ne putem din nou mândri cu locul și rolul model pentru alte țări de pe continent.

Împotriva comunismului la Praga se face greva foamei. După exemplul Bucureștiului.

Studentii moscoviți au ocupat Piața Universității Lomonosov.

După modelul avansat de universitarii bucureșteni.

Vorba lui Anton Cojocaru, Long history of civil disobedience

Studentimea – în avangarda Revoluției

Manifestația din Piața Universității are însă și o excepțională valoare internă. Indiferent de rezultatele sale practice, ea a dovedit întregii țări, aflate într-o continuă siestă după importurile alimentare masive, că spiritul viu, critic al societății românești nu poate fi înăbușit.

Atitudinea tinerilor adunați aici seară de seară, că și a celor din alte orașe occidentale ale României (Timișoara, Constanța), a arătat că jocurile n-au fost încă făcute, că există un procentaj de cetățeni ai României care nu confundă libertatea cu libertatea Televiziunii de a da desene animate. Semnificativ pentru ce se întâmplă în întreaga țară e faptul că manifestația din Piața Universității constituie o nouă afirmare a spiritului studentesc. „Un model european: Piața Universității” (ZIG-ZAG Magazin, 17-23 mai 1990)”

Mai precis și mai exact decât a descris Ion Cristoiu, fenomenul Piața Universității nici că se putea. Totuși Cristoiu chiar a fost un mare jurnalist.

Rădăcinile fenomenului despre care scria atât de bine Cristoiu le-am descris eu cu niște ani în urmă – am scris o grămadă de texte ne semnate, că să fie mai înlesnită circulația lor. Acum a venit timpul să mi le asum, textele și să pomenesc unele istorii mai de subsol.

Începutul...

În data de 22 aprilie 1990 se împlineau patru luni de la revoluție. Asociații nepolitice au organizat o comemorare la Cimitirul Eroilor, de unde au pornit în marș spre Televiziune. La încheierea manifestației, în timp ce coloana de manifestanți se deplasa pe Calea Dorobanților, de la balconul unui bloc s-a aruncat un ghiveci de flori care a rănit grav o femeie în vârstă. Incidentul a făcut că tensiunea din rândul manifestanților să crească. Ajunși în Piața Universității, ei ocupă carosabilul, blocând circulația atât pe B-dul Nicolae Bălcescu, cât și pe B-dul Republicii.

Pentru prima dată după Revoluție se înalță baricade, din panourile metalice aflate în jurul șantierului de la Spitalul Coltea, care sunt dispuse chiar în Piața Universității. Troleibuzele au fost oprite, s-a blocat traficul de către Victor și Andrei Marinaru, ofițer de marină vechi friend de șprițuri și 2 Mai.

După lăsarea întinericului apar, pentru prima oară după 21 decembrie 1989, “scutierii”, trupele speciale de intervenție.

Elena, membră fondatoare a G.I.D, avea să consemneze astfel evenimentele:

“Primul troleibuz dinspre Rosetti a oprit, lumea s-a dat jos, iar șoferul, care parcă de-abia aștepta așa ceva, s-a întins, obosit, cu capul pe volan; a apărut un polițist cu grad și a început să urle la el, că și cum n-aș fi fost de față: “Ce stai, băi, dă-i drumul, treci peste ei!”; ridicându-și cu greu capul, plictisit, șoferul îi spune: “Eu sunt cu ei, dom’le!”, apoi se culcă la loc.

După orele 21 sunt aduse panouri de tablă, luate de lângă Spitalul Colțea și sunt dispuse în cercul Pieței Universității , care vor bloca circulația. Peste noapte, încercuiți de poliție, vor rămâne circa 30-60 de manifestați, printre care reprezentanți ai asociațiilor “16-21 Decembrie”, “G.I.D”, “21 Decembrie”, “AFDPR” (Octavian Rădulescu) răniți în revoluție, rude ale unor decedați, măicuțe care au cântat “Hristos a Înviat” și alte cântece religioase, un preot care a slujit la Troița.

La portavoce manifestații au cerut abrogarea decretului 473 și includerea în legea electorală a punctului 8 al Proclamației de la Timișoara – interzicerea candidaturii foștilor activiști comuniști și ofițeri de Securitate pentru primele trei legislaturi.

Se scandau lozinci:

“F.S.N, FSN du-te în URSS”, “Iliescu nu uita, tineretul nu te vrea”, “Nu vrem președinte care să ne vândă URSS-ului”, “Nu suntem huligani”, “16-21 nu pleacă nici unul”, “15-22 voi ați tras în noi”, “Jos comunismul”, “Democrație”.

Cum numărul manifestațiilor tot scădea, iar poliția rămânea pe poziții, câțiva membri ai asociațiilor prezente au încercat, fără succes, mobilizarea studenților din complexe mai importante.

Dimineata în jur de ora 7, în ploaie, rămăseseră vreo 7-8 demonstranți, printre care Octavian Rădulescu și doi membri GID.

Dintr-o Dacie albă au coborât niște ofițeri de poliție care i-au alungat pe manifestanți lângă zidurile Universității, dirijând circulația.

Și, pe când priveau deprimați, înfometați, zgribuliți de frig în ploaie cum polițiștii le călcau în picioare pancartele de pânză, mai abitir cea cu “MINISTERUL DE INTERNE = MAN = KGB?”, pe care au îngropat-o în noroi, deodată, Octavian Rădulescu începe să urle în porta-voce: “Victorie, victorie! Am învins! Victorie!”.

Atunci, ne-am uitat unii la alții, gândind cu toții același lucru; mai târziu, ne-am dat seama că avea dreptate”.

23 aprilie, de ziua Sf Gheorghe, se adună lume pe trotuarul din fața Teatrului Național. Se vorbește la portavoce. Peste noapte rămân circa 100 de persoane. Adunați sub balconul Universității.

24 aprilie: În jurul orei 5.00 dimineata Poliția se năpustește asupra oamenilor strânși în jurul troiței, lovindu-i cu sălbăti cie. În jurul orei 11.00, Poliția se retrage, Piața fiind reocupata de câteva sute de manifestanți. Se strigă cu patimă “Jos Iliescu!”

În dimineata aceleiași zile, președintele C.P.U.N, Ion Iliescu, cere votarea unei moțiuni pentru eliberarea forțată a pieței, moțiune ce nu va fi adoptată. Ion Iliescu îi numește pe cei care îl contestau în Piața Universității, “golani”.

La ora 12.00, după ce am aflat de la radio ce a zis Iliescu, am decupat un cartonaș pe care am scris apăsător “Golan”.

În stânga, jos, am pus că o marcă semnătura: Ion Iliescu.

Am tras la xerox câteva sute de bucăți și cumpăr două cutii de ace.

I-am suflat lui Ilici brandul de „golan” și imprecătia să la adresa noastră a devenit legitimatție, una de onoare, realizată chiar de myself și multiplicată pe loc, la un xerox de la subsolul P.N.L., utilizat fraudulos via Bogdan Gyarmath, poate cel mai vechi și mai apropiat prieten de la vremea aceea ușchit ulterior tocmai în Japonia, unde se joacă cu sabiutze din alea, cred, și acum.

Îmi pun prietena agățată fix cu două zile înainte, Irina, balerinuță frumoșică și anticomunistă la greu, să se plimbe cu ecusonul pe piept, printre oamenii care comentau indignați ofensă adusă de Iliescu, oricât de indignați totuși întorceau capu după blondina care se deplasa în stilu ăla al lor că de rățuște

Chestia cu eticheta de golan uimește, la început, dar foarte iute apare reacția așteptată, de fronda ironică la adresa încruntatului Iliescu, moment în care apar la vedere cu teancul de insigne și cu acele cu gămălie. În două minute rămân fără ecusoane, pe care oamenii, râzând, și le prind cu mândrie în piept”.

La ora 15.00, Institutul de Arhitectură va fi împodobit cu o inscripție pe care se putea citi: “Facultate de golani”. Din acel moment s-a împlinit fenomenul de auto-legitimare a unui grup social distinct, ce era până atunci încă difuz și lipsit de contur. Eticheta de “golan” devine însemnul heraldic al minorității bunului simț din România.

Dupa aia am mazgalit și Arhitectura și Universitatea cu insemne golanesti, am fixat prin banere giugiuc cu texte firosoase perimetrul Pietei Universitatii, ce a devenit prima Zona Libera de Neocomunism din Romania.

Deschiderea balconului

La ora 17.00, președintele Ligii Studenților din Universitate, Marian Munteanu, deschide balconul Facultății de Geologie, în pofida opoziției profesorilor. Astfel debutează fenomenul Pieței Universității.

Cheia celebrului balcon este furnizată de către o femeie de serviciu, al cărei nume, din păcate, nu a fost înregistrat de posteritate.

Umil Constantinescu nici măcar n-a trecut pe acolo.

Înălțimea balconului, prelungire simbolică a trupului Universității, devenit tribună a opiniei anticomuniste conferă o altă perspectivă celor care contestă fesenismul de stat și de partid. Manifestanții, care până atunci străbăteau orașul în lung și în lat, se stabilizează și-și alcătuiesc o fortăreață așezată pe un loc strategic.

Încărcătura spațiului sacru, datorată jertfei aduse aici, se transfera asupra celor ce-l “locuiesc”. Se constituie astfel frontieră, limita grupului ad-hoc intitulat “golani”, asupra căruia se răsfrânge proiecția de ordin spiritual, de continuatori și depozitari ai mesajului celor uciși aici în decembrie, pentru libertate.

Granița teritoriului Golaniei este fixată de perimetrul Universității și al Facultății de Arhitectură și are ca limite periferiale intersecția,

nod de circulație vital al orașului, Intercontinentalul, care exprimă simbolic Străinătatea și linia fostei baricade din 21 decembrie.

Organizarea Pieței

Studentii din cele două facultăți s-au constituit în echipe de lucru, pe “specialități” – respectiv pe expresie vizuală și literar-orală. Eu am ocupat atelierul de la etajul patru al Arhitecturii, ale cărei ferestre dădeau spre Piață, unde se aflau studenții anului șase, terminal, de la Institut, care își pregăteau lucrările de diploma.

Primul text afișat pe fațada a fost punctul 8 din Proclamația de la Timișoara, scris pe un cearseaf subtilizat de prietena mea de acasă. Doi colegi de la Academia de Artă au adus o enormă reproducere, făcută de mână după o fotografie ce-i înfățișa pe Iliescu și pe Ceaușescu împreună.

S-a întemeiat un grup relativ mic, format din absolvenți ai Liceului de Artă N. Tonitza, studenți ai Academiei de Artă și ai Institutului de Arhitectură. Cu totul, eram cam zece. Ni s-au alăturat forțe de la Grupul Independent pentru Democrație, asociație cu mulți medici și cu un spirit întreprinzător remarcabil, condusă de Cornel Fieroiu.

Echipa Arhitecturii

Am realizat un proiect scenografic al amenajării spațiului imagistic al Pieței, pe schema unei scene de tip italian, cu punct unic de focalizare, centrat pe balcon. Ideea era să se obțină o particularizare distinctă a Zonei Libere, atât prin dispunerea

lozincilor, care trebuiau să delimiteze Piață, cât și prin conținutul mesajului înscris pe suprafața pânzelor.

Am compus o siglă a Golaniei, fixată pe turnul Arhitecturii, care desemna ideea nonviolentei simbolic, prin folosirea semnului păcii utilizat de studenții protestatari ai Occidentului din anii 60. Știam că avem nevoie de suport internațional.

Pentru texte l-am utilizat copios pe Iorga – “Cine uita nu merită” – dar și pe Adam Michnik. Toate acele uriașe lozinci din Piața au fost realizate în atelierul de la Arhitectură. Fetele trăgeau la mașină pânzele, iar noi pictăm non-stop, refăceam ce se strică din cauza vântului, ne cățărăm pe streșinile facultăților, într-o echilibristică periculoasă, pentru a atârna alte și alte texte și desene. Am acoperit clădirile Universității și ale Arhitecturii, care au devenit suportul unei gazete de perete sui-generis a Pieței Universității.

Deasupra balconului a fost instalată Icoana Maicii Domnului. Străjuind balconul, de o parte și de alta, se aflau portretele lui Eminescu. Simbolic, aceste efigii guvernau Piață și exprimau spiritul creștinesc și românesc invocat de studenți.

Ecranul luminat

Atelierul de la Arhitectura și-a extins rolul funcțional din momentul apariției video-proiectorului. “Apariția” a însemnat șterpelirea sculei, aflată în proprietatea Centrului Cultural al Franței, care avea deschisă o expoziție la sala Dalles.

Am smanglit videoproiectoru, am pus de paza pe Danu Darius, coleg de scoala și mega sensei acum – atunci ne pazea cu o

wakizashi mititica dar acutita că briciul, aveam și walkie talkie și tot felul de scule de la un gagiu de la C.IA, statea la etajul patru la Inter, mister King, practic se uita de pe geamul apartamentului sau direct la mine la etajul patru al Arhitecturii unde avem baza, ne-am pus și parole, legitimații cu stampila dar nici dreak nu s-a tinut de astea. .

Nu stiu până azi dacă s-a meritat toată agitația de atunci.

Aparatul era “împrumutat”, la căderea serii, adus pe șест în Institut, și apoi plasat la loc, după ce se difuzau filmele montate tot acolo, la etajul patru. Ecranul fusese construit din bare de aluminiu “completate” din patrimoniul Oficiului de Expoziții. Aveam trei video-uri și două televizoare adunate de pe la amici. Casetele filmate în timpul Revoluției erau vizionate în premieră aici, montate improvizat și apoi distribuite la emisari sosiți din centrele universitare din țară unde se organizaseră mini-Golanii.

Nenorocitiile de kommie de frantuzi ne-au luat scula video, aia de la ambasada au aflat că îl sterpelisem de la ei de la Petre Neulander care i-a și rugat frumos de tot să nu ne mai dea voie să punem filme despre FSN – KGB.

Sorin Dumitrescu a încercat fără succes să-i convingă pe francezi să ne mai lase proiectorul. Am încercat la toate centrele culturale la care știam că există video-proiectoare, și cu această ocazie am realizat ce puternică susținere are regimul Iliescu.

Nimeni nu a vrut să ne servească. Tana Roșca, soția lui Sorin Roșca Stănescu, ne-a făcut rost până la urmă de un aparat mai mic de la Școală germana, unde era profesoară. Nucleul format în studioul ad hoc de la etajul patru a fost generatorul ideii unei televiziuni alternative, care se va numi ulterior SOTI.

Echipa Universității

Dacă Arhitectura constituia centrul de realizare a imagisticii Pieței, Universitatea reprezenta punctul de difuzie principal al mesajului Golaniei. Cântecurile alcătuiau o umbrelă sonoră ce acoperea teritoriul Pieței și solidariza conștiința publică a locuitorilor acesteia. Băieții de la Liga purtau greul organizării accesului la balcon, devenit o portavoce de mare putere a pieței. Oameni de toate felurile s-au perindat la balcon și, pe măsură ce lua amploare fenomenul Pieței, la balcon au început să apară personalități de prestigiu ale vieții românești.

Grupul de la G.D.S la început ne-a fost ostil, dar când au văzut că treaba din Piața se îngroașă și poate aduce un profit, și-au schimbat atitudinea. Studenții din Universitate trebuiau să facă față și grupurilor de diversioniști de la diverse asociații dubioase, apărute că ciupercile, care încercau să imprime Pieței o orientare agresivă, pentru a compromite mesajul non-violent lansat și susținut de studenți.

Tot la Universitate se organiza curățenia și apărarea Golaniei, cu concursul GID și al Asociației 21 Decembrie. Se făcea cu schimbul de pază în perimetrul Pieței, deoarece, încă de la început a persistat norul amenințării și al violenței asupra Zonei. În timp ne-am “dotat” cu aparate de emisie-recepție, de jucărie, cu o rază de acțiune de 200 de metri, s-au creat “consemne” și “parole” de acces la “obiective”: balconul, Universitatea, Institutul de Arhitectură,

stația de amplificare, videoproiectorul, ecranul și punctul de lucru din spatele acestuia.

Era o joacă, dar o trăiam cu seriozitatea unor tineri care au văzut multe, mult prea multe pentru vârsta lor.

Totodată, la fel de important, Piața Universității s-a constituit în prima resursă de informații reale a României, prin fațada Institutului de Arhitectură, transformată, într-un portal de comunicare directă cu românii.

Ăsta a fost primul wall autentic de la care s-a inspirat însuși Zuchi care mă tot sparge la nas non stop, în loc să-mi mulțumească că a ciordit de la noi, șamanii artiști ai comunicării de la etajul patru, aveam cartea lui Marshall McLuhan cu mine, tot timpul, de la el m-am inspirat, genialul canadian a schimbat întreaga paradigmă a comunicării, bazată nu pe pumnul în gură cum practică bergopitecul care mă aruncă la Lagărul de concentrare și exterminare al F.B câte zece luni din 12, pe bune, ăsta e scoru în ultimii doi ani.

Pe lângă mesajele dispuse pe frontispiciul clădirii lui Grigore Cerchez ce poartă numele lui Ion Mincu, acolo a fost difuzată pentru prima oară în România, pe un ecran gigant plasat cu greu la ultimul etaj, filmarea ascunsă de regimul K.G.B în care conspiratorul G.R.U Nicolae Militaru, afirma în sediul C.C al P.C.R, către fiul de agent N.K.V.D Petre Roman, agentul sovietic Silviu Brucan și școlitul la Moscova Ion Iliescu, că „Frontul Salvării Naționale ființează de șase luni de zile!”.

Știți cât a durat că imaginile puse de mine atunci să ajungă la opinia publică din România, pe o televiziune publică? vă zic eu că am urmărit chestiunea, fix 18 ani.

De la Greva Foamei la Agonia Pietei

La sfarsitul lui aprilie, se declara greva foamei pentru sustinerea revendicarilor Pietei, respectiv pentru ceea ce insistasem non stop, obtinerea unei frecvente pentru o Televiziune liberă, chestie inspirata din volumul lui McLuhan.

Grevistii (veniti din toate regiunile tarii: Timisoara, Cluj, Constanta, Galati) se vor instala în corturi pe peluza din fața Teatrului National. Fara nici o legatura cu manifestatia, în zonele limitrofe ale Pietei Universitatii (deci în afara baricadelor) a aparut treptat un fel de talcioc tiganesc, incurajat de Politie. Era necesara o imagine detestabila asociata Pietei, care să fie popularizata și ingrosata de Televiziune.

În 17 mai, organizatiile studentesti și ale revolutionarilor au blocat o initiativa a unor grupuri obscure infiltrate în Piata, care ar fi putut genera razboi civil în București. Este vorba de Teodor Maries, actualul uzurpator total ilegal al “Asociatiei 21 decembrie”, pe atunci activ în asa-zisa “Alianta Poporului”. Ne-am dat seama că nu avem capacitatea operativa pentru a putea bloca actiunile diversioniste ale unor profesionisti. Se intrevedea dezastrul – sfarsitul tragic al Pietii. Pe 24 mai ne-am retras din Piata.

Represiunea

Iliescu-Roman-1990

Hotararea de lichidare a Pietei Universitatii a fost luata pe 11 iunie, în cursul unei intruniri la Guvern, conduse de Ion Iliescu și Petre Roman. Este de amintit că Adrian Sarbu, actualul magnat media, pe atunci sef de cabinet al lui Petre Roman, propusese chiar plasarea unei incarcaturi de dinamita sub balconul Universitatii.

În noaptea de 12 spre 13 iunie, în Piata se aflau aproximativ 200 de persoane și grevistii foamei.

Teodor Mărieș, agentul generalului Suceavă și al colonelului Calapod, de la U.M 2015 fondată de Voican pe cadrele S.M.B, Securitatea Municipiului București, se ușchise din timp pe la orele două noaptea, mai erau foarte puțini oameni. În jurul orei 4.00, peste 1000 de politisti au început “curatirea” Pietei. Marian Munteanu fusese ridicat de-acasa – în jurul orei 6.00 – pentru o “discutie” la Politie. Iliescu declara pe 15 iunie, referindu-se la evacuarea Pietei: “S-a procedat într-o maniera foarte, foarte civilizata”.

Caracterul represiv și violent al actiunii a starnit protestele trecatorilor și ale unor studenti din Facultatea de Arhitectura. Politistii i-au reținut și ridicat și pe acestia. Pe 13 iunie, în jurul orei 10.00, Piata, complet eliberata de manifestanti, continua să fie inconjurată de politisti. În jurul orei 11.00, isi face aparitia grupul de muncitori de la I.M.G.B care “face ordine”, atacand studentii din Institutul de Arhitectura.

Conduși de George Costin, secretar de stat și apoi puscarias, după ce a fost ani de zile partener de bizniz cu certificate de revoluționar al generalului abject Dan Voinea secondat de Teodor Mărieș, 13 800 de adeverințe a semnat Dan Voinea, șpaga era 5000 de dolari pentru obținerea certificatului prin mijlocirea lui Mărieș, bună afacere, acesta mai încasa și 7000 de euro pe lună de la conducerea securistică a Baroului București, ce avea birouri în clădirea de patrimoniu în care s-a instalat Mărieș prin fraudă după 14 ani de zile de dispariție din București, adus apoi de Dan Voinea la sefia asociației 21 decembrie, încă o organizație simbol maculată și fecalizată de jăvarele de securiști și militieni.

Revenind la istoria zile de 13 iunie, unde Mărieș, tăticuțul lui Simionică cel cu Harta mică, și-a avut rolul său de agent provocator, la ora 12.30, în jurul Pietei Universității se aduna deja câteva sute de manifestanți indignați dar pasnici, aflați față în față cu scutierii. Politistii îi bombardează pe manifestanți cu pietre.

Câteva minute mai târziu începe confruntarea directă manifestanți-Poliție. La ora 14.00, pe lungimea de undă a postului radio Contact s-a interferat o discuție dintre “indicativul 52” și “53”:

“Va rog să informați pe domnul președinte. Ne dăm foc la toate autobuzele. Asta a fost înțelegerea. Va rog să informați.” “52” și “53” erau Chitac și Diamandescu.

Primii morti

Studentii care pazeau Facultatea de Chimie surprind un tanar care incerca să dea foc unui autobuz cu ajutorul unei sticle incendiare. Luat la bani marunti, se descopera că baiatul este elev la Academia de Politie. La ora 15.00, tensiunea în Piata atingea cote maxime. În jurul orei 15.30 este eliberat Marian Munteanu.

La 16.10, Politia disparuse complet din zona, piata fiind reocupata de către manifestanti. La ora 17.00, Marian Munteanu apare în balconul Universitatii facand numeroase apeluri la calm și nonviolenta. În acest timp, sediul MI și S.R.I era atacat cu pietre și sticle incendiare, de către indivizi dubiosi, atletici, echipati cu treninguri viu colorate, cam prea ostentativ “civile”.

Stingem incendiile declasate în cladirea SRI. În jurul orelor 18.30-19.00, martorii declara că au auzit sase sau sapte focuri de arma, trase din sediul MI, probabil de la etajul II sau III. Doua persoane au fost ucise.

În fața sediului Televiziunii se aduna aproape 2000 de oameni. Printre ei s-a zvonit că vor fi admisi, în sediu, reprezentanti ai demonstrantilor, pentru inceperea unui dialog cu conducerea TVR. Astfel, militarii care pazeau institutia au permis patrunderea a 200 de persoane în cladire.

La poarta TVR au aparut grupuri de 40-50 de persoane, imbracate în salopete și inarmate cu bate, care au blocat iesirea celor invitati în cladire. Manifestantii retinuti în Televiziune sunt prezentati pe post drept agresori. Razvan Theodorescu intrerupe emisia generand isteria în Valea Jiului. Armata nu a intervenit.

“Rebeliunea legionară”

Piata Universitatii 1990 – Rebeliunea Legionara – Ion Iliescu – KGB – FSN

La ora 22 la TVR, situatia era controlata de fortele de ordine. Manifestantii din fața cladirii au fost complet dispersati în jurul orei 1. TVR a transmis comunicatele presedintelui Iliescu și comunicatele Guvernului, în care se declara că în tara ar avea loc o “rebeliune legionara”, în vederea rasturnarii ordinii existente. S-a facut apel către cetatenii judetelor invecinate, precum și la mineri pentru a se deplasa în Capitala “spre a restabili ordinea și a apara democratia.”

Executivul insa deja apelase la Armata, iar garnizoana București, la ora 17.20 intrase în alarma. în acelasi timp batalioanele de mineri se pregateau pentru a se indrepta către București. Iliescu și român nu aveau încredere în Armata, de vreme ce utilizau în paralel o forta civila cu caracter paramilitar.

Armata, la ora 1,05 noaptea, raportase că a reusit să controleze situatia în capitala. Trenurile cu mineri, dacă se dorea, puteau fi oprite după aceasta ora între Craiova și Caracal. Nu numai că executivul nu a ordonat aceasta masura, ci dimpotriva, a continuat să aduca mineri, ultimele trenuri indreptandu-se către București la orele 7 și 9 dimineata.

Pentru deplasarea minerilor, Directia Miscare a Ministerului Transporturilor a aprobat formarea a 11 garnituri speciale de

trenuri, cu incalcarea normelor în vigoare și a Regulamentului ministerului. Pentru formarea trenurilor speciale se impunea avizul unei comisii militare, ceea ce nu s-a făcut. În dimineața zilei de 14 iunie, la ora 5.00, au ajuns în București peste 10.000 de mineri, continuând să sosească alte și alte garnituri. În total la București s-au adus aproape 20.000 de mineri, că o demonstrație de forță fără precedent adresată bucureștenilor ce trebuiau cumințiți.

* *

Noaptea la ora 3,15 (am notat în agenda pe loc, pagina are urme de sînge) își dădea duhul în brațele mele un tânăr, abia peste 9 ani i-am aflat numele, Dragoș Drumea, dilacerare craniană, împușcat în cap de un trăgător de performanță care ne tot căuta de pe acoperișuri pe mine și pe Victor că eram singurii care mai erau pe străzi cu aparate foto de gât, eu aveam 11 împușcați, răniți, și 3 morți până la ora aceea pe film Victor cam la fel.

Un friend mai în vârstă fost coleg de armată de la Cercetare aflat cu treabă la evenimente mi-a suflat să mă repliez urgent, nu acasă ci oriunde în altă parte și nici la Universitate sau Arhitectură, bastioanele noastre, că vine prăpădul, vă omoară pe toți mi-a zis, caramba bro că ești pe geană cu sculele tale, te-au luat în vizor, vor filmele și aparatele.

M-am dus glonț la Universitate și am ținut ședință cu gruparea lui Marian, le-am zis că vine nasoleala și pe loc s-a votat, a fost poate cea mai stranie votare din câte am văzut vreodată, tineri colegi că și mine care își votau democratic, moartea, masacrarea – s-a decis să rămânem, puțini au plecat, ideea era că dacă plecăm este un act de lașitate și Mișcarea studențească va fi dezonorată, garnizoanele

noastre trebuiesc păzite până la ultima consecință, aia e csf? ncsf! capsomani cu duh eroic.

În jurul orei 5.30, în Piața Universității a navalit hoarda de mineri înarmați cu rangi și securi. Au pătruns în clădirea Universității și în Institutul de Arhitectură. Clădirile au fost cercetate de la subsol până în pod, în cautare de efecte legionare ocazie cu care au fost sparte biblioteci, laboratoare, aparatura și o gramada de capete de studenți.

Eu și cu Victor din turnul Arhitecturii am făcut poze până în ultima clipă, când ușile Facultății de alături, de Geografie erau sparte cu topoarele și târnăcoapele, bubuiau, o masă neagră viermuia peste tot, inunda Piața noastră, e greu de descris sunetele grohăitoare ale hoardei de giboni, de câte ori revăd filmul ăla cu Sauron și Saruman și invazia jivinelor care sparg Castelul îmi vin în minte imaginile cu minerii și strâng în mână un buzduhan ceva sau un paloș, așa scriu de regulă cu multe fiare în jur și-mi imaginez cum ar fi să fi fost atunci înarmat că acum și să le zdrobesc capetele jivinelor turbate care au năvălit peste noi și ne-au mătrășit și desfigurat atunci...povestea aia o să v-o spun altădată, mă enervează prea tare rememorarea acum, numai gândul răzbunării m-a ținut toți anii ăștia, de nenumărate ori Dosarul a fost dat peste cap, acum nemernicul de Iohannis l-a scos pe Ilici și haita să de năpârce din pragul instanței, plus cele zece instituții ale statului reponsabile civilmente, inclusiv președinția.

Sediile ziarelor “Dreptatea”, “România liberă” și ale partidelor istorice au fost devastate. În raidul lor asupra Capitalei, minerii au

înhatat peste 1500 de bucureșteni. Majoritatea arestatilor au fost dusi la unitatea militara Magurele, unde au trait un adevarat infern.

Acest lung sir de violente s-a soldat cu peste 900 de raniti, dintre care 500 au avut nevoie de spitalizare. În ceea ce priveste numarul real al mortilor, acesta ramane necunoscut.

Oficial, s-a avansat numarul de sapte morti, dintre care cinci decedati prin impuscare.

Din investigatiile noastre, alte zeci de morti au fost facuti disparuti.

Odata cu ei, în România a fost îngropata și democratia. Iliescu și român si-au atins scopul.

De 31 de ani beneficiaza de o libertate nemeritata.

La moartea lui Mihnea...

Curentul, 28 iulie 2023

La un an de la Represiunea serviciilor lui Ilici din iunie 1990, ce a culminat cu așa zisa Mineriadă, încă aveam dosar penal deschis, – nu mă apucasem de presă, imediat ce am început să scriu m-am ales cu al doilea dosar penal la solicitarea lui Ilici, adresată direct procurorului general din

acea vreme.

Doar două ziare erau de opoziție față de FSN-KGB în anii 90, Cotidianul lui Rațiu și România Liberă.

Cum am ieșit de la lagărul Secu de la Măgurele (unde Monika Makovei nu a văzut absolut nimic nașpa, în calitate de inspector numită de procurorul general) m-am dus împreună cu fratele meu, așa avariați cum eram, la Roșca Stănescu, era la România Liberă atunci, care a dat drumul unui serial teribil despre Infernul de la Măgurele.

Întins pe mai multe episoade serialul a avut un rol însemnat, opinia publică și mai ales opinia publică internațională a aflat la ce

atrocități se preta regimul Ilici – Petre român – Brucan, susținut intens de capitalele europene și de Moscova. Niște nestemate.

Vreo trei luni au trecut până la eliberarea ultimului student deținut acolo, în condiții total ilegale, în urma campaniei din România Liberă.

Ulterior m-am întâlnit cu Mihnea Vasiliu, era la Electronică, desigur fusese și el în Piața Universității, era debutant la Cotidianul. Câteva zile am muncit împreună la o lucrare fără precedent, prima relatare extinsă și cu date exacte despre istoria Pieței Universității și a Represiunii.

A ieșit un supliment special de opt pagini al ziarului Cotidianul, Rațiu era sensibil la subiect că și el luase bătaie, la cei peste 80 de ani ai lui de la mineri și agenții Doi și un Sfert, atacat chiar la el acasă.

Pe vremea aceea nu aveam laptoape și computere meseriașe, foloseam o imprimantă matricială, ieșeau niște ditai cearceafuri, le decupam cu foarfeca și lipeam cu scoci foile, pe capitole.

Mihnea avea formație de inginer era tipicar și atent, camera era plină de foi cu șiruri de date trebuia să ai ochi expert că să le așezi în ordinea potrivită.

Într-un final am obținut cel mai valabil și mai clar tablou al Dosarului Pieței Universității și al Represiunii.

Rațiu a publicat și Mihnea a fost promovat și felicitat.

Cu această lucrare, datele cuprinse în suplimentul special din Cotidianul, am mers după aceea la Amnesty, la Freedom House, la IGFM, o organizație celebră la vremea aceea din Germania, înființată chiar de un fost procuror general al RFG și am prezentat

situația – în opoziție cu ce afirmau public în presa străină plină de minciună alde Ilici și Petre Roman, briliantele lui Brucan de la KGB, care susțineau că minerii au executat o operă civică, că la Măgurele n-a fost nimic, după cum zicea și semna Makovei în Raportul ei de inspecție, că de fapt noi, studenții, ne-am distrus laboratoarele și facultățile, am dat cu vopsea roșie pe pereți, că să însănăgerăm și să maculăm imaginea lui Ilici și Neulander și că să ne victimizăm ba chiar ne-am dat singuri în cap și ne-am mutilat noi între noi, de barbari ce eram, după cum ne-au instruit „agenturili” – procurorul care m-a anchetat pe mine și pe frati-miu la Măgurele, fost barosan la Direcția Cercetări Penale a Securității, era convins că suntem de la CIA că găsisse o scrisoare de la mama din America și 50 de dolari, plus știa clar de niște bani de la Rațiu, pentru bannerele de le-am pictat și afișat pe Arhitectură, deci eram (și) agenți MI 5, directamente.

Rațiu de fapt a fost mult mai de folos ulterior când a scos Cotidianul și Mihnea Vasiliu s-a angajat în primul echipaj de atunci, până să fie belit ziarul.

Lucrarea realizată împreună cu Mihnea a devenit nucleul Dosarului Mineriadei, am depus la Parchet un ditai probatoriu, cu mărturii olografe, sute, strânse de mine la sediul Ligii Studenților, desigur procurorii au făcut pe dreac în patru să îngroape dosarul, să mătrășească cercetările și în general să se facă că muncesc, totul la mișto, la harneală, pe super salarii.

După decenii singura victorie a fost inculparea lui Ion Iliescu – chestie la care a făcut spume, în repetate rânduri afirmase public că el nu poate fi inculpat și că este practic deasupra legii. Parțial adevărat, gen 99 la sută

Până în prezent prin nenumărate tertipuri a reușit să nu ajungă pe instanță.

Condamnarea să pentru crime deosebit de grave va mai dura, e improbabil în opinia mea,- cunoscând ce înseamnă „Justitia” românească, și cum lucrează Sistemul, plus un președinte (tot) al Secu-KGB, chiar așa Mut, – să îl vedem condamnat.

Opinia publică însă între timp și-a făcut o idee. Criminalul cu mâinile roșii de sânge până la coate a fost identificat. Un sondaj de acu nu știu câți ani arăta că majoritatea românilor îl considera vinovat de crime.

Am scris catralioane de articole în ultimii 30 de ani pe tema asta.

Însă prima acțiune de presă semnificativă a fost Dosarul publicat de Cotidianul lui Rațiu sub semnătura lui Mihnea și încă o colegă care nu mai e în presă.

Nici Mihnea nu mai e în presă de ieri. De fapt nu mai e în viață. Ieri am aflat că a murit. Era cu un an mai mic decât mine.

După debutul strălucit de la Cotidianul a avut o carieră prodigioasă, a ajuns să conducă mari instituții și Trusturi.

Ziarul Cotidianul al lui Rațiu a fost căpușat și exterminat de securiști. Arhiva a fost ștearsă. În timpul războiului din Iugoslavia am lucrat și eu pentru Cotidianul, mai exact pentru Ion Cristoiu. Corespondențele mele de reporter de război încă erau în 1999 pe saitul ziarului.

Odată cu plecarea lui Cristoiu de la Cotidianul a dispărut tot.

Nu mai zic de suplimentul special de după Mineriadă publicat de Mihnea Vasiliu, dosarul Pieței Universității și al Represiunii sălbatice a regimului Iliescu – KGB.

Sunt convins că niciunul dintre miile de colaboratori și subordonați pe care i-a avut Mihnea vreme de aproape trei decenii de directorat nu cunosc rolul pe care acesta l-a avut în anii 90 și contribuția să la ceea ce a devenit cel mai mare Dosar din istoria României, cu peste 1700 de victime, mărturiile însumau peste 80 000 de pagini.

Astăzi nu mai sunt în viață nici măcar jumătate dintre victime. Doamna maior procuror care m-a chemat acu câteva luni la Parchetul Militar mi-a zis, cumva criptic, că mă număr printre foarte puținii martori din centrul evenimentelor.

Un judecător, pe nume Epure, fie numele sau nemurit în vecie, a dat delete la toată munca de decenii și acum cercetările sunt reluate, din nou, pentru a șaptea oară, la Parchetul Militar.

Cică în decembrie au obligația să finalizeze, așa a zis Înalta Curte după demersurile lui Viorel Ene, de la organizația victimelor mineriadelor, cel care a avut răbdarea sisifică și capacitatea ieșită din comun de a munci peste două decenii la constituirea Dosarului penal, după ce jurnaliștii, puțini, au tot scris și iar au scris, – în faza inițială Dosarul conținea articolele de presă și mărturiile olografe adunate de mine imediat după mineriadă, la Liga Studenților.

Toată chestia asta a început însă cu materialul lucrat de Mihnea Vasiliu împreună cu colega să și cu mine, un demers jurnalistic în premieră ce a marcat debutul carierei sale.

Îmi fac acum datoria de a dezvălui această istorie, văd că la moartea să urlă hienele, agentura securistoidă din „presă” nu stă degeaba.

Urât peisaj a ajuns mediul așa zis jurnalistic, jegurile Secu au invadat tot spațiul public.

Open to work, open to new job, looking for new opportunities, așa scria Mihnea recent pe pagina sa de LinkedIn, după plecarea de la Ringier, de la începutul lunii.

După atâția ani de muncă, deși putea să se retragă la odihnă încă avea elan și chef de lucru. Ceva s-a întâmplat, inima i-a cedat ieri dimineață, deși era un tip sportiv.

Am citit acum că milițienii au deschis dosar de „moarte suspectă”. Nu mai știu câți jurnaliști dintre vechii colegi au murit „suspect”, a devenit ceva banal.

Am un vechi friend care îmi trimite cu regularitate de metronom anunțurile de moarte ale prietenilor și cunoscuților noștri din timpul Pieței Universității și a anilor de zbateri care au urmat, colegi de generație se tot sfârșesc accelerat în ultimii ani. Disparația lor este un fel de obliterate a memoriei acelor vremuri, sunt atâtea istorii nespuse care s-au dus odată cu ei.

Zilele trecute (tot) despre moarte scriam, cum trage ea cu urechea când o pomenesc și instant acționează.

Nu-mi vine să mai scriu nimic...

Morții Represiunii din iunie 90... morții împușcați și făcuți dispăruți

De ce de-abia acum, după 25 de ani, Miron Mitrea dă pe goarnă, despre cei împușcați pe 13-15 iunie? Am susținut mereu că autoritățile lui Ilici și Petre Roman, securiștii nenorociți aflați în slujba Moscovei, au ucis cu mult mai mulți oameni decât cei menționați în rapoartele oficiale.

Au fost furate din spitale registrele cu morți. Dar mărturii tot au rămas, am predat tot la Parchetul Militar.

Abia acum după 25 de ani procurorii admit că am avut dreptate și au introdus în Rechizitoriu cifra reală a morților peste o sută și ceva. Dintre care cel puțin un sfert împușcați. Eu însumi, împreună cu frate-miu am fotografiat în acele momente un total de vreo 12

împuşcaţi, cu răni mai mult sau mai puţin grave, în diferite zone ale Capitalei. Trei erau împuşcaţi bine de tot, în cap sau în gât. Am făcut tir şi ştiu că nu e uşor să tragi în ţinte în mişcare, la cap, în condiţii de vizibilitate proastă, fum şi foc.

Şi asupra mea şi asupra fratelui meu şi asupra unor colegi care de asemenea filmau şi pozau, s-a tras, de sus, de pe clădiri. Şi acum mai există o urmă de glonţ pe un stâlp la Romarta, țin minte foarte bine ricoşetul, la zece centimetri de capul meu. Mă mişcam mereu cât mai neliniar, că altfel sigur eram ciuruit. Am scăpat cu viaţă a nu ştiu câta oară, la marele noroc, cu voia lui Dumnezeu. Toate negativele noastre au fost ciordite de așa zisul, contra-amiral Cico Dumitrescu, un infractor condamnat penal, pentru corupție, un jeg din agentura GRU, recrutat încă din școala militară.

Acum ar trebui adus la anchetă și Mitrea, un insider al Sistemului, susținut din spate din tinerețe și săltat de un cunoscut agent KGB, mentorul lui Cozmin Gușe și al lui Năstase. Același agent KGB a distrus și ziarul Ziua, devenit o problemă agasantă pentru Rusia, la un moment dat, datorită temei Basarabia în principal, susținută de ăla micu, cu acordul lui Nașu...

.

...”după ce am stat de vorbă și cu unul dintre liderii noștri care asistase la începutul incendiului de la Poliția Capitalei, am început să înțeleg adevărul în toată grozăvia lui.

Trebuie să spun că văzusem și filmările făcute de secretarul general (n.r. – Nea Vlase, secretarul general al Sindicatului Șoferilor din România) în după-amiaza precedentă.(...)

Ceea ce era foarte grav pe acea filmare era uciderea cu sânge rece a doi bărbați tineri, în imediata apropiere a Ministerului de Interne.

Deși filmarea era neprofesionistă se vedea cum doi oameni sunt împușcați, la interval scurt de timp, cum cadavrele lor sunt luate rapid de la locul faptei și duse într-o direcție neunoscută.

Modul rapid și organizat în care s-a intervenit pentru luarea cadavrelor, nu lăsa niciun dubiu asupra organizării minuțioase a acțiunii. Mai mult, pe bandă erau surprinși și criminalii.

Deși filmați de departe, pe o clădire, cred că era o policlinică, dacă îmi amintesc bine, erau doi bărbați care se uitau în jos, la manifestanți. Unul avea în mână un obiect care, în mod cert, era o pușcă.

Când au văzut că populația i-a descoperit, au dispărut. Am avut certitudinea că totul a fost regizat pentru a isteriza manifestanții. Și s-a reușit, aceștia vandalizând clădirea Ministerului de Interne“, scrie Miron Mitrea, din pușcărie.

Infernul se numește Măgurele (I)

Sorin Roșca-Stănescu, *România liberă*, 22 iunie 1990

„Pe măsură ce se derulează lucrările celor două camere ale Parlamentului, dezideratul de a întemeia în România statul de drept devine din ce în ce mai pronunțat. Un stat de drept înseamnă, se știe, în primul și în primul rând respectarea drepturilor fundamentale ale omului. Pentru a vedea cât de dificilă va fi opera întemeierii statului de drept trebuie să aflăm mai întâi de unde plecăm. Este motivul pentru care deschidem acest serial, căci la Măgurele, au fost duși și sunt anchetați cei bănuți de a fi autorii infracțiunilor din după amiaza zilei de 13 iunie.

Azi ne relatează cum a decurs cercetarea *George Roncea* și *Victor Roncea*, arestați vineri în clădirea Institutului de Arhitectură și puși în libertate sâmbătă: «Orele 6-6,30: după ce am fost hăituți prin tot institutul de către mineri am reușit să ne ascundem într-o sală, împreună cu patru fete, sub planșetele de desen. Ne-au găsit. Circa 10 mineri s-au suit cu picioarele pe planșete. Apoi ne-au smuls de acolo pe rând și au început să ne lovească cu drugi de fier, vergele, sfredele de mine, cozi de topor și de lopată, bucăți de scânduri, tuburi de cauciuc cu metal înăuntru. Ne-au târât pe căi diferite prin facultate, izbindu-ne tot timpul. Unii ne țineau de mâini, alții loveau. I-au auzit pe unii strigând omorâți-i, omorâți-i. (George Rincea a fost confundat cu Marian Munteanu. Capul i-a fost spart, nu mai vedea, era plin de sânge). «Unul dintre mineri a vrut să mă taie cu toporul, dar a fost oprit cred că de un șef. Am fost scoși din

Arhitectură, apoi transportați spre Ministerul de Interne, loviți tot timpul pe drum. Nu mă mai puteam ține pe picioare, iar ei spuneau că sunt drogat. Mi-au luat actele și banii. Am fost duși în curtea Ministerului de Interne, unde se aflau mulți tineri culcați pe jos, plini de sânge. Din când în când erau loviți. O fată în pielea goală era bătută și apoi pipăită pe rând de polițiști, sub pretextul că i se caută urme de ace de seringă. Mai târziu am fost scoși din curte, tot în bătaie, și aruncați într-un camion albastru. Ne aflam înăuntru 50-60 de inși. Toți aveau capetele sparte, mulți dintre ei mâinile rupte. La Măgurele ne-a așteptat un cordon de soldați și subofițeri care ne-au ciomăgit cu bastoanele. Acolo m-am întâlnit cu fratele meu, care fusese adus cu un alt camion».

Relatează Victor Roncea: «Pe noi nu ne-au lovit în cap, ci doar în burtă și în picioare. Apoi ne-au dus lângă fântâna de la Universitate, unde se aflau cei de la Ligă. Tinerii erau acolo, claie peste grămadă, în apă și sânge. Am remarcat o fată, studentă în anul I la Arhitectură, nu mai știu cum se numește, cu rochia complet sfâșiată. Ne-au transportat apoi la guvern, într-o mașină în care am fost bătuți tot timpul. Acolo, într-o cameră de la etajul I se aflau 30 de inși întinși pe jos. De față cu polițiștii minierii ne loveau tot timpul. 43 de inși am fost apoi transportați la Măgurele». Relatează cei doi frați: «O bună bucată de timp circa 750 de inși am zăcut pe ciment, într-un garaj. 50 erau femei, 60 minori, până în 16 ani, cei mai mulți erau desfigurați.

Mai târziu au venit medicii. În spatele clădirii, într-o lizieră, eram bătuți atunci când solicitam să mergem la o toaletă. Pentru această operație eram scoși în grupuri de câte patru. După amiază au sosit anchetatori și au început să ne ia datele și declarații.

A doua zi a sosit o mașină cu mineri. Mulți dintre ei au asistat la anchetă. Purtau mănuși de box și erau înarmați cu bâte. Celor arestați li s-a spus că Marian Munteanu este mort, că Rațiu, Băcanu, Blandiana, Paler și Liiceanu sunt arestați, iar Câmpeanu a fugit, dar urmează să fie prins. Am fost întrebați ce legătură avem cu toți aceștia și, de asemenea, despre Lupoi, Nica Leon, Octavian Rădulescu. Mulți erau atât de speriați încât dădeau orice fel de declarații.

Infernul se numește Măgurele (II)

Sorin Roșca-Stănescu, *România liberă*, 23 iunie 1990

„EDUARD TRIC este student în anul I la Facultatea de Fizică a Universității din București. S-a numărat printre cei [număr indescifrabil-D.Ț.] de studenți care au rămas în noaptea de 13 spre 14 în clădirea Universității după ce, în prealabil, au ajutat la stingerea incendiilor. După cum știți, lângă Universitate fuseseră incendiate mai multe mașini și persista pericolul de extindere a focului asupra clădirii, mai ales a Facultății de Chimie. Cu ajutorul unor extintoare și a unui hidrant, a reușit.

«Trebuie să spun că l-am auzit vorbind pe Marian Munteanu. L-am auzit spunând că se desolidarizează de orice acțiune violentă. A fost chiar huiduit din această cauză în Piață. Am rămas noaptea în clădire, după ce, înainte, construisem o baricadă. La ora 5,30-6 am văzut cum vin minerii dinspre Bd-ul Magheru. Erau dotați cu topoare, ciomege, lanțuri, bâte. Se repeta frecvent numele unui anume Bratu, care cred că era un conducător al lor. Au ocupat imediat Intercontinentalul, partea de jos. Un grup a luat-o spre sediul P. N. Ț. din Piața Rosetti, iar altul, văzându-ne la ferestre, ne-a strigat că venim în Universitate să-l terminăm pe Marian Munteanu, toată Liga studenților, pe toți studenții.

După ce am auzit asta ne-am speriat și am început să ne ascundem. Ne-am dat seama că nicio baricadă n-ar rezista. Împreună cu un coleg și două studente ne-am ascuns cât mai bine. Am scos două scânduri care mascau un spațiu din amfiteatru, am intrat acolo și

am pus scândurile la loc. Se pare că minerii știau exact câți suntem în Universitate. Pe noi nu puteau să ne găsească în condiții normale și trag concluzia logică că la cea de-a treia razie am fost depistați cu ajutorul unui detector cu infraroșu. Pe de altă parte, profesorii noștri au tras concluzia că cineva, noaptea, a stat acolo, în clădire și a observat anumite lucruri. În fine, se pare că minerii aveau planul exact al Universității.

Până am fost găsiți, am auzit zgomote de sticle sparte, de lovituri și, de asemenea, ce se discuta la porta-voce în Piața Universității. Li se dădeau minerilor ordine de tip militar. Se spunea cam așa: Coloana cutare se duce în locul cutare, iar din 15 în 15 minute cineva repeta la megafon că trebuie distrus orice aparat de fotografiat sau cameră de luat vederi. Deci am fost găsiți. Noi am ieșit. La început am putut purta un dialog. Am spus că sunt din Deva și că sunt student. Chiar mi-au spus să-mi ascund fâșul galben întrucât este culoarea lui Rațiu și riscam să fiu bătut. Am fost singurul care nu am primit lovituri: am fost dus pe scări. Îi vedeam cum le lovesc pe fete, fără discernământ, bestial. Un student avea deja, la ieșirea din Universitate, capul spart și buzele pline de sânge.

Exact la ieșirea din Universitate a venit un domn îmbrăcat în miner. Totuși nu părea a fi miner. M-a luat la bătaie. Avea cam 45 de ani, era bine hrănit, corpulent, proaspăt bărbierit, fața pătrată, părul șaten înspre brunet. Era ora 9,00. În Piața Universității se aflau civili care ne loveau și ei. Se striga Moarte studenților. Hainele mele nu mai existau după 4-5 minute. Am fost târât prin Piață, prin uleiul de lângă autobuz. M-au lovit cu de toate: cu răngi, cu lanțuri. Sunt în viață printr-un noroc: întrucât am făcut judo am reușit să

evit mai multe lovituri care se îndreptau spre capul meu. Un grup de civili striga tot timpul: Omorâți-l!. Eram în stare de semi-conștiență. Apoi am fost luat de doi mineri și aruncat într-un ARO confiscat. Cetățeanul care-o conducea mi-a spus că a fost obligat de mineri să opereze arestări.

Lângă Ministerul de Interne, unde era un baraj de poliție, se aflau mai mulți oameni și ei strigau Omorâți-i și Moarte studenților. După ARO o dubă. Înainte de a fi dus în dubă, un civil foarte bine îmbrăcat, cu înălțimea de circa 1,60 m, corpulent, a strigat spre mine Ăsta-i ăla care a incendiat. Apoi am fost dus la Măgurele, unde s-a transmis că sunt cel care a dat foc mașinilor. Cele două colege erau bătute. Acte și bani nu mai aveam. La ieșirea din mașină am fost bătuți de un lanț de polițiști.

Erau toți înalți. Peste aproximativ o oră, pe la 10,30, am fost trimis în baracă. Trebuie să vă spun că pe tot parcursul detenției mele, cei care doreau să iasă la toaletă erau bătuți sălbatic. Eram circa 300 de persoane, ținuti cu fața la perete, cu mâinile la ceafă. Erau loviți oamenii și acolo. Și eu am primit ciomege și bastoane, precum și bocanci. În aceste prime momente, orice încercare de a explica ceva a fost zadarnică. Apoi am fost dus în curte, unde era un om în civil, probabil procuror. Rana de la cap îmi era deschisă, aveam sânge pe față, pe haine, promisem o lovitură puternică în rinichi și aveam un blocaj, iar spatele îmi era vârgat. Picioarele le aveam zdrelite. Mi s-a luat numele, apoi, după orice încercare a mea de a explica ceva, scria în procesul-verbal că am dat foc la mașini. Anchetatorul urla la mine.

Apoi am fost dus la loc. La orele 17-18, tot pe data de 14 iunie, a urmat un nou interogatoriu. La două dintre băncile din curte, lângă

anchetatori se aflau și mineri cu ciomege. Acolo am văzut mineri bătând oameni. Am dat o declarație conformă cu ceea ce relatez aici. Procurorul era foarte interesat de aceste aspecte, deși auzeam în jurul meu alți procurori care se purtau altfel. Din nou am fost dus în hambar, unde am trăit o noapte de coșmar. Fiecare aveam cam 1/2 mp de ciment.

N-am mai avut voie să ieșim. Unii dintre noi își făceau nevoile în pantaloni, alții într-un colț mai retras. Cei care erau văzuți, erau invitați afară. Câțiva ofițeri măreau groaza spunând că vin minerii. Fetelor li se spunea că aceștia le vor viola. Studenta Ana-Maria, de la Facultatea de Chimie, poate confirma ceea ce spun. A doua zi dimineața așteptam să vină procurori serioși. Aș mai vrea să spun că medicii care au venit mai târziu s-au purtat foarte bine. De asemenea, au existat soldați care se purtau frumos.

Unii chiar împărțeau țigări, ne aduceau apă, iar unul ne-a adus chiar un ziar. Din păcate nu am reținut nici un nume de OM în acel infern. Revin la interogatoriul de vineri dimineață. Era un procuror foarte tânăr. A spus că a terminat facultatea de puțin timp. Alt procuror, mai bătrân, a bătut un tânăr. După o jumătate de oră a făcut o criză de isterie. A spus că nu mai poate suporta minciunile noastre, că România liberă n-o să mai apară niciodată.

Ne vântura ziarul Adevărul prin față și m-a acuzat că eu sunt autorul acestei destabilizări din țară, mă întreba câți dolari am și ce relații am avut cu Marian Munteanu, care ar fi mort. În general, se sugera să dăm vina pe el, pentru că, oricum, nu mai contează. Le-am spus că orice înscenare este posibilă.

Le-am declarat că sunt membru în conducerea Uniunii Mondiale a Românilor Liberi, că sunt și reporter la un săptămânal și că, în

timpul alegerilor, am fost desemnat, de guvernul României, în Comisia Electorală Centrală ca observator. Că nu ne-am implicat niciodată în viața politică, în lupta politică. Am fost eliberat vineri, pe la ora 15, fără nicio explicație. Trebuie să menționez că banii, puțini pe care-i aveam la mine, nu i-am mai primit înapoi, actele da, deși, în prealabil, fuseseră aruncate prin piață.

Exact când am fost eliberat am văzut o mașină cu 50-60 de mineri. Unii dintre ei au dat o raită prin unitate. Se împărțeau în grupuri mai mici. Intrau prin diferite clădiri. Dintr-o asemenea clădire au ieșit circa 10 oameni, îmbrăcați în haine noi de polițiști, tunși proaspăt. Se vedeau urme de păr pe haină și am recunoscut două figuri ale foștilor mineri».

Infernul se numește Măgurele (III)

Sorin Roșca-Stănescu, *România liberă*, 24 iunie 1990

„Este studentă în anul I la Facultatea de Limbă și Literatură Română a Universității din București. O fată cu adevărat frumoasă, chiar dacă obrajii îi sunt încă tumefiați. Se spune că studenții din anul I sunt «boboci». VICTORIA MOȚOC nu mai este «boboc». Ea este un veteran. Ea a trecut prin cel mai cumplit război: războiul fratricid. «Noroc bun», cel puțin de-acum încolo, Victoria Moțoc!

«— Eu am rămas în facultate pentru că am crezut că acolo este locul cel mai sigur. În oraș se trăgea. Lumea alerga înnebunită. Dimineața, devreme, situația era calmă. Mă pregăteam să iau metroul să mă duc acasă. Și, deodată, au apărut mineri, care au ocupat Piața Universității. De la etajul II al Facultății de Geologie am văzut cum a fost omorât un om, vis-a-vis de Intercontinental. A fost bătut groaznic cu lanțuri de fier, cu băte și cu seceri, iar apoi a fost băgat cu capul într-un coș de gunoi. Când a fost spartă facultatea am reușit să mă ascund cu încă trei colegi sub un pedestal aflat într-o sală de curs.

I-am auzit cum înjurau Paștele vostru de intelectuali, vă omorâm pe toți, vă distrugem noi, nu mai scapă nimeni, ieșiți că băgăm cuțitele în voi. I-am auzit strigând: Omorâți-l pe Marian Munteanu. Dați cu securea, dați cu toporul, după care prin porta-voce am auzit Repede o mașină pentru Spitalul Colțea. Am fost găsiți cam după trei sferturi de oră. Ne-au bătut pe scări, indiferent dacă eram fete

sau băieți, la fel de crunt. Eu am fost lovită pe spate, sub ochi, peste picioare, cu bastoane de polițiști (erau dotați cu bastoane de polițiști și minerii), dar și cu măciuci. Măciucile, am avut impresia că sunt confecționate. Erau ca niște bâte de baseball. Am fost scoasă în Piața Universității, unde, efectiv, s-au repezit că termitile și au vrut să mă omoare. Am fost salvată de doi polițiști, care, cu mâinile, mi-au protejat capul și m-au cărat spre un camion care m-a dus la poliție.

Era un local pe lângă Tribunal. S-a oprit foarte puțin camionul și ni s-a spus că cineva trage de la etaj. Să sărim repede că ne poate împușca în stradă. Am fost introduși într-o mașină blindată care ne-a dus la Măgurele. Acolo am fost puși cu fața la zid și mâinile la ceafă. În jurul orei 8 dimineața erau sute de oameni arestați acolo. Nu aveau niciun fel de mandat de arestare; tratamentul era de pușcărie. Am discutat cu elevii de poliție care nu ne loveau. Oricum, eram toate așa de dărâmate că nu mai avea rost. Au spus că ei nu mai controlează situația, că asta este, că minerii conduc. De altfel, acolo a și venit o grupă de mineri. Pe tot parcursul zilei de 14 iunie nu am știut ce-o să se întâmple cu noi. Unii se jucau cu încercătoarele și spuneau că oricum nu mai contează, că tot ne omoară. Se refereau la ei sau la minerii care urmau să vină noaptea? Se sugera un linșaj, iar fetele tremurau toate că înaintea vor fi și violate.

Dimineața am fost dusă la un interogatoriu. Mi s-a cerut să dau o declarație. Am spus ceea ce v-am spus și dumneavoastră. Mi s-au cerut detalii despre Marian Munteanu. Noi nu știam că el mai trăiește. Ni s-a spus că este mort. Eu am răspuns că l-am auzit vorbind de la balcon. Că ne cerea să nu fim violenți. Înainte de-a fi

eliberată l-am văzut pe Nica Leon desfigurat, cu nasul spart. Îi luau amprente digitale. La toaletă eram escortate de soldați cu puști. La început polițiștii erau agresivi, ne spuneau că noi i-am omorât pe colegii lor, că noi le-am scos ochii. Strigau la noi să ne mișcăm repede.

Pe mine nu m-a bătut însă nimeni acolo. Pe la ora 3 noaptea a venit un elev polițist care ne-a spus să nu mai ieșim noaptea la toaletă, că dacă suntem izolate primim bătaie mai multă. Printre noi erau destule fete care de frică au urinat pe ele. Mirosea îngrozitor. Stăteam în același hangar, dar separate de băieți. Cam opt femei pe o saltea. Nu era voie să vorbim sau să ne mișcăm. La interogatoriu, din câte am înțeles, anchetatorii dispuneau de niște filme video din Piața Universității din ziua de 13 iunie. Fuseseră făcute de Ministerul de Interne și de Televiziune. Se scosese poze de pe aceste filme. Dacă apăreai în ele, rămâneai acolo. Pe 15 iunie, seara, am fost eliberată. Am fost adusă în oraș de o mașină neagră cu număr mic».

Infernul se numește Măgurele (IV)

Sorin Roșca-Stănescu, *România liberă*, 26 iunie 1990

„În curând, ADRIAN HOȚOIU va termina Facultatea de Electronică și va lucra ca inginer. Este născut în satul Vierșani, com. Jupânești din județul Gorj. Nu știi ce post își va alege. Orice loc din România este bun, dar Adrian va evita Valea Jiului. De frică. Ne povestește, vorbind greu, cum a scăpat că prin minune de furia oarbă a unor oameni chemați că să lovească, fără cruțare, studenți.

«— Eram în Universitate; am auzit că minerii au început să spargă intrarea și m-am ascuns. M-am refugiat în pod, unde am fost găsit în jurul orei 7. Nu s-a putut discuta nimic cu ei în momentul în care m-au găsit. Au început să mă lovească fără nicio vorbă. Erau circa 10 oameni. Cred că am avut noroc.

Puțini dintre ei aveau bâte, iar cu lanțurile nu m-au lovit, ci doar cu furtune de cauciuc care aveau metal în cap și, astfel, o lovitură dată pe la spate m-a atins în ochi. Am crezut că am orbit. Strigau că din cauza mea nu pot să vadă meciul. Erau tineri, în jur de 20 de ani. Eu am țipat foarte mult. Nu dați în cap, nu dați în cap, nu dați în cap.... După un anumit moment le intrase parcă în subconștient și câte unul dintre ei striga Nu dați în cap!. Nu mi-au spart capul. Am fost coborât în stradă, legat cu sfoară la mâini și m-au dus pe Edgar Quinet, Academiei, Gheorghe Gheorghiu-Dej. Pe drum mai era câte un om în vârstă care spunea, văzând cât de rău arăt: Nu-i mai dați!.

Când nu mai vezi cu un ochi deloc îți pierzi simțul echilibrului. M-a impresionat foarte mult când dădeau în mine civilii, pe stradă. Chiar și un bătrân de 75-80 de ani s-a oprit și cu mâna tremurândă, a dat și el cu bastonul. Era o populație înnebunită de ură, care amintea de filmul lui Orwell. Se vedea cum li se măresc ochii și se transfigurează de ură. Găsiseră undeva o carte cu Ceaușescu pe copertă și o arătau celorlalți spunând: Uitați ce citea. Eu nu am căzut jos, dar abia mă țineam pe picioare. Mă întrebau unde sunt drogurile. M-au dus la Poliția Capitalei.

Acolo au început polițiștii. Strigau la mine că sunt criminal și legionar. Câțiva s-au purtat mai frumos. Am cerut insistent îngrijire medicală. Credeam că sunt orb. Au spus că nu au nimic. Totuși nu am văzut oameni loviți în curtea Poliției. Am fost transportat la o Circă de Poliție din Militari. Cred, Circa 16. M-a preluat un lt. major cu mustață și mai grasuț un pic, care mi-a dat voie să mă spăl pe față și mi-a dat hârtie igienică să-mi spăl ochiul. I-am cerut îngrijire medicală. Mi-a spus da, mai târziu, dar a uitat. Nu a fost foarte dur, mi-a făcut apologia dlui Iliescu. Am dat o declarație.

Eram plin de funingine din podul în care mă ascunsesem și el voia să-mi demonstreze că am dat foc la mașini. M-au dus cu mașina spre Măgurele și iar a fost un moment critic, când mineri au vrut să oprească mașina să ne scoată de acolo. Dar să nu uit, înainte m-au ținut într-un arest cu 5 țigani și apoi într-un garaj.

Eu am stat mai cuminte și nu am primit decât două bastoane. M-a scăpat un sergent major tânăr de 21-22 de ani, care a aflat că sunt student. Unul dintre țigani, însă, a fost bătut foarte rău; ei spuneau că scosese ochii unui polițist. La Măgurele am mai stat cu mâinile

la zid. Ne loveau când ieșeam la toaletă. Dar erau și soldați care se certau cu ceilalți, spunându-le să nu ne mai lovească. Momentul în care au venit minerii a fost cel mai greu. Eu eram cu un ochi închis, foarte amețit. Aveau bâte, lanțuri. I-am văzut plimbându-se dar nu și bătând oameni.

Ceilalți spuneau că la anchetă minerii băteau. Mai apucam să pun uneori capul pe saltea. Eram 15 oameni la o saltea. De fapt dormeam pe ciment. Sunt șocat și acum de tot ce-am văzut. Am tot timpul în imagine mâini și picioare rupte, capete sparte, nasuri sfărâmate, ochi vineți și însângerați. Acolo am aflat că Marian Munteanu a murit.

Presupun că au lansat acest zvon că să-l putem acuza. Ne spuneau tot timpul că am fost cumpărați și plătiți de Rațiu. Am fost eliberat duminică. Practic, nu mi-a mai cerut nimeni vreo declarație. Am uitat să vă spun că vineri au venit medicii, care s-au purtat frumos și mi-au pansat ochiul».

Infernul se numește Măgurele (V)

Sorin Roșca Stănescu, *România liberă*, 27 iunie 1990

(încercare de sinteză)

„Numărul victimelor represiunii minerilor din 14 și 15 iunie este mult mai mare decât mă așteptam. Mulți dintre cei vătămați, într-o împrejurare sau alta, dar aproximativ după același scenariu, ne-au vizitat la redacție, insistând că mărturiile lor scrise să vadă lumina tiparului, că în felul acesta să se cutremure conștiințele, iar ceea ce s-a petrecut la București să nu se mai repete niciodată.

O bună parte dintre declarații se referă, evident, la modul în care cei arestați și transportați la Măgurele – loc care, iată, intră în istorie cu o tristă faimă – au fost torturați moral și fizic. Este cu neputință să le satisfacem tuturor dorința de a relata adevărul în toate detaliile lui. De aceea vom încerca, în următoarele și ultimele două episoade ale serialului nostru, o sinteză.

Așadar, oamenii care s-au prezentat la redacție sunt fără excepție victime ale «vizitei» minerilor la București. ei au profesii dintre cele mai diferite și concepții politice diverse, unii fiind chiar adepți ai guvernului, ai F.S.N.-ului.

Toader Cezar Alexandru este student în anul III la Facultatea de Aeronave și nu face politică. *Mihai Găureanu* este student în anul III la Facultatea de Biologie, specialitatea Biochimie și fotograf amator. *Sebastian Țarălungă*, este student la Institutul Politehnic din București și fotoreporter al revistei «Robinson». *DI. Cezar Tabarcea* este lector universitar la Facultatea de Filologie, cunoscut telespectatorilor prin intermediul numeroaselor emisiuni

de răsunet prezentate în ultimele luni, o fostă victimă a clanului Ceașescu. *Radu Plăcintescu* este student în anul II al Facultății de Mecanică Fină București și singurul lui «păcat» este că s-a înscris că membru al «Ligii studenților». *Nicolae Anastasiu* este conferențiar doctor la Universitatea din București, la Facultatea de Geologie și Geofizică. *Ion Ovidiu Damian* este muncitor constructor la Antrepriza nr. 2 București, brigada 3, și a făcut greva foamei în perioada 1-12 iunie. *Sanda Gar Ecaterina* este geolog pensionar, o femeie în etate de 60 de ani, surprinsă de mineri în dimineața zilei de 14 iunie în timp ce se ducea să vizioneze un film la Cinematecă. A ajuns bătută în ultimul hal la... Măgurele. *Mihai Marta*, asistent universitar la Facultatea de Litere. *Cristina Violeta Petrescu*, studentă în anul IV la Facultatea de Filologie.

A fost surprinsă de mineri în fața hotelului Intercontinental, în timp ce traversa cu intenția de a se duce la secretariatul facultății pentru clarificarea situației școlare. După ce un miner i-a spus că «de la tine nu vreau o țigară ci altceva» a fost luată de păr, târâtă, pusă în genunchi și maltrată. *Valentin Mircea Marian*, student în anul IV al Facultății T.C.M., a scăpat nebătut, dar a asistat în schimb la scene îngrozitoare pe care le-a relatat, că și ceilalți de altfel, pe calea unei plângeri la Poliția Capitalei.

În schimb *Sorin Novac*, student în anul I la Facultatea de Geologie, a fost desfigurat în urma loviturilor primite în timp ce se deplasa pe 14 iunie, dimineața, spre facultate, pentru a susține un examen. *Lucian Corneliu Rusu*, student în anul V la aceeași facultate, a reușit să se ascundă atunci când au intrat minerii și, din locul respectiv, a asistat la scene cutremurătoare.

Și așa mai departe. Până și simpla enumerare a celor care ni s-au adresat ar ocupa întreg spațiul ziarului.

Ceea ce rezultă, fără echivoc, din declarațiile tuturor martorilor este că *în dimineața zilei de 14 iunie poliția a fost, practic, înlocuită de trupele de șoc ale minerilor, care au preluat sub control orașul*. Minerii și cei îmbrăcați în haine de miner au acționat după o «procedură» proprie, în contradicție flagrantă cu cele mai elementare norme de drept. că un laitmotiv apar relatările privind modul în care aceștia au fost conduși, fie de către civili (și aici – atenție – frecvent apare numele unui anume domn Bratu «de la F.S.N.»), fie de către persoane îmbrăcate în miner și care în mod cert au o altă profesiune.

Au fost recunoscuți, astfel, lucrători ai fostei Securități, precum și ai poliției. Toate aceste probe existente astăzi atât în dosarul voluminos de la «România liberă», cât și în dosarul existent la poliție, indică faptul că *acțiunea minerilor a fost dirijată, sprijinită și concertată cu acțiunea organelor de ordine*. Este de presupus că Parlamentul țării, prin comisia desemnată în acest scop, va avea în vedere acest element deosebit de grav, circumstanță agravantă a valului de violență din 14 și 15 iunie. Sunt, de asemenea, deosebit de frecvente relatările privind furturile de la persoane fizice sau în dauna avutului obștesc din diverse instituții, a unor bunuri materiale, acțiuni care au amplificat prejudiciile aduse capitalei. Evident, multitudinea violențelor săvârșite, cu intenție și cu cruzime (o cruzime nemaîntâlnită în istoria României), ridică legitime semne de întrebare privind numărul real al morților, răniților și... dispăruților.

Nu putem discuta sinistrul caz Măgurele detașat de faptele care au precedat aducerea acolo, sub stare de arest, a sutelor de oameni, din simplul motiv că starea fizică a presupușilor autori ai violențelor din după-amiaza și seara zilei de 13 iunie era atât de gravă încât, în ordinea priorităților, ar fi trebuit chemați nu anchetatorii ci medicii. Mai mult, rezultă fără echivoc că aceștia au continuat să fie bătuți, chinuți fizic și moral și în cursul așa-ziselor cercetări penale.

Din nou, există certitudinea imixtiunii minerilor. Condițiile în care au fost ținuți arestații la Măgurele creionează cât se poate de clar o imagine dantescă, de infern, probabil unică în acest sfârșit de secol XX. Din punct de vedere juridic, fiecare relatare în parte demonstrează că aici s-a aplicat un principiu cel puțin condamnabil, nu cel al prezumției de nevinovăție, ci cel de vinovăție. În fine, foști mineri au fost recunoscuți de cei aflați astăzi în libertate, într-o nouă uniformă, de polițiști. Să fie vorba de o promovare? Sau de un veritabil bal mascat care a însângerat străzile capitalei și a plasat localitatea Măgurele sub semnul unei imense rușini naționale?

Ne vom adresa noului ministru de interne cu rugămintea de a lămurii împreună, în interesul adevărului, cele mai multe dintre semnele de întrebare ridicate de serialul nostru. Sperăm că vom putea purta acest dialog atât de necesar.

Infernul se numește Măgurele (VI)

Sorin Roșca-Stănescu, *România liberă*, 28 iunie 1990

„Enigma” Marian Munteanu

„Marian Munteanu, președintele uneia dintre cele mai puternice organizații de tineret, «Liga studenților», după o violentă campanie de defăimare împotriva studenților români în general (și a lui în special) practică de unele ziare din țară, a fost reținut de organele de poliție în dimineața zilei de 13 iunie, apoi eliberat, apoi din nou reținut – sub acuzația de instigare la evenimentele din seara aceleiași zile. Este de notorietate publică modul în care a fost maltratată de mineri.

Tratamentul aplicat lui Marian Munteanu are semnificația unui simbol pentru momentul crucial pe care îl trăiește justiția română acum, când intenționăm să facem trecerea de la un stat totalitar la un stat de drept. Pe scurt, arestarea și reținerea lui Marian Munteanu se pot traduce prin aplicarea prezumției de vinovăție, care nu poate funcționa, sub nicio formă, într-un mecanism democratic. A scrie în acest serial despre președintele «Ligii studenților», înseamnă a lega «Infernul de la Măgurele» de unul dintre evenimentele importante care a precedat arestarea în masă a tinerilor, dintre care mulți sunt studenți. Cine este, așadar, Marian Munteanu, dincolo de ineptiile publicate în diverse ziare? S-a născut în anul 1962 în comuna Grădiștea, județul Giurgiu și are trei frați: Ana-Maria, Vladimir și Bogdan.

După terminarea liceului, și-a satisfăcut stagiul militar în perioada 1981-1982, iar apoi a muncit la Întreprinderea de Exploatare a Metroului București, calificându-se la locul de muncă. În 1987, în urma reușitei la examenul de admitere a devenit student al Facultății de filologie a Universității din București. În 1985 s-a căsătorit, soția lui fiind absolventă a Conservatorului din Capitală, secția vioară. Cei doi locuiesc în mansarda unui bloc vechi, în care baia și toaleta sunt împărțite cu altă familie. Luni întregi nu curge apa. Familia trăiește din 2.550 lei – remunerația soției – și 700 lei bursa lui Marian Munteanu.

Acesta este, în foarte puține cuvinte, Marian Munteanu, un tânăr pasionat de studiul limbii și literaturii române și istoriei. Un student iubit și respectat de colegii lui. În același timp, unul dintre cei mai cunoscuți tineri români, atât în țară cât și peste hotare. Cu circa o lună înainte de declanșarea tragicelor evenimente din 13-15 iunie, «Liga studenților», în urma demersurilor lui Marian Munteanu, a decis să nu mai participe la demonstrația perpetuă din Piața Universității. Motivele sunt numeroase. Între acestea, sesiunea de examene care se apropia și dorința studenților de a nu se alătura unei mișcări care risca să-și piardă ținuta civilizată, academică, de agoră a libertății.

Este Marian Munteanu legionarul fioros de care s-a vorbit în unele publicații din țară? Este el instigatorul atacurilor asupra poliției Capitalei, Ministerului de Interne și Televiziunii? Fără a fi solicitat acest lucru am, iată, în față, un voluminos dosar de declarații ale unor oameni din medii sociale dintre cele mai diferite, care l-au cunoscut, care știu multe despre circumstanțele zilei de 13 iunie, care pot oricând depune mărturie sub prestare de jurământ asupra

nevinovăției liderului studenților. Iată câteva citate din aceste declarații scrise:

«Am reținut exact cuvintele: *Nu vă lăsați atrași de persoane iresponsabile*. Mă aflam în piață și am văzut reacția violentă a mulțimii. Strigau că trebuie să mergem la poliție și televiziune pentru că numai prin presiune și forță se mai poate face ceva. Marian Munteanu a insistat să se rămână în piață și să se rezolve totul pe cale pașnică» **(Luminița Matei, studentă în anul II, Facultatea de litere).**

«La un moment dat, la balconul de la Universitate a apărut Marian Munteanu care s-a adresat celor din piață, cerând păstrarea calmului și abținerea de la orice fel de violență. O parte dintre cei care-l ascultau au dezaprobat apelurile sale la calm. O coloană s-a îndreptat spre sediile Ministerului de Interne. Când am ajuns lângă sediul I.G.P., am constatat că în fața acestuia erau strânși foarte mulți oameni și un număr mic pătrunseseră în interior» **(Andrei Pedro Rochian, ofițer maritim încadrat la I.E.P.M. Navrom Constanța).**

«La sugestia colegului nostru Marian Munteanu ne-am așezat în genunchi, în speranța că astfel vom putea tempera dezlănțuirea atacatorilor (referirea de mai sus este făcută în legătură cu momentul pătrunderii minerilor în Universitate, în dimineața zilei de 14 iunie). Deși eram în stare de semiconștiență l-am recunoscut pe Marian Munteanu, care era bătut cu sălbăticie de grupuri succesive de mineri. Pe Marian îl recunoșteau, îl loveau groaznic, după care îl aruncau din nou deasupra noastră. Și nu făcuserăm altceva decât să asigurăm paza Universității peste

noapte» (**Constantin Drăghici Vasilescu, student în anul IV, Facultatea de transporturi**).

«Oamenii din Piață i-au cerut lui Marian Munteanu să meargă și să solicite eliberarea celor arestați în cursul dimineții. El a precizat că cererea de eliberare a arestaților se poate face numai din Piață și nu printr-o deplasare a manifestanților către Ministerul de Interne». (**Ștefan Plokai, student la Facultatea de filosofie**).

«Am fost prezent aproape în fiecare zi, seara, în Piața Universității, înainte ca Liga studenților să se fi retras în mod oficial de acolo. L-am auzit cu această ocazie vorbind de multe ori pe Marian Munteanu. Niciodată nu a instigat cetățenii la violență și ură. Dimpotrivă, făcea apel la înțelegere, inclusiv la înțelegerea punctelor de vedere divergente. L-am auzit spunând de multe ori că cei ce se adună în Piața Universității nu manifestă împotriva unor persoane sau partide, ci împotriva unor structuri moștenite din regimul comunist. Pe 13 iunie am văzut cum, împreună cu mulți studenți din Ligă, respingea cu îndârjire opiniile sau sugestiile favorabile violențelor» (**Ligia Caranfil, studentă în anul II la Facultatea de Filosofie**).

«În momentul în care s-a aflat că o parte dintre manifestanți doresc să se deplaseze spre sediul I.G.P. și să elibereze pe arestați, noi cei din Liga studenților am hotărât să punem în funcțiune stația de amplificare și boxele. A vorbit, circa 10 minute, Marian Munteanu, care a cerut de la microfon manifestanților să rămână pe loc, în Piață, să nu răspundă la niciun fel de provocare, să aibă o conduită absolut neviolentă» (**Mihai Petcu Virgil, student anul IV, Facultatea de electronică și telecomunicații**).

«Președintele Ligii, Marian Munteanu, purta, în ziua de 13 iunie, un dialog aprins cu câteva persoane din Piața Universității. Acestea îi cereau să vină cu ei la televiziune pentru a protesta împotriva dezinformărilor făcute în ceea ce privește manifestația și succesiunea evenimentelor din acea zi. Marian Munteanu a subliniat poziția noastră față de evenimente și dorința unui dialog neviolent, verbal sau fizic, cu cei care erau adevărații răspunzători de situația creată» **(Alexandru Dumitru Baboș, student la Institutul de arhitectură, președintele asociației studenților arhitecți).**

Nu mai insistăm. Declarațiile de acest fel sunt deosebit de numeroase. În numele celor care au venit la redacție, în numele adevărului și omeniei solicităm punerea imediată în libertate a lui Marian Munteanu, urmând că anchetarea lui să continue simultan cu recuperarea medicală.

Acțiunea FSN împotriva contestatarilor în provincie

Radu Oleniuc

Acum 30 de ani, pe 17 mai, taica'miu, fost deținut și, cum s-a dovedit mai apoi, tarat pe nedrept prin tribunale cu dosare înscenate de procurori, pentru că supărase o vaca de judecătore, ulterior președinta de secție comerciala la tribunal, tocmai ce se apucase el să organizeze un miting în Botoșani în numele Asociației pentru Aplicarea Punctului 8 din Proclamația de la Timișoara.

Situația era foarte încordată, dialogul democratic nu exista deloc, se făcea doar cu bată în plină strada, FSN-ul mergea pe eliminarea și marginalizarea opoziției (asa învățaseră ei că se face la Ștefan Gheorgiu, azi SNSPA), și foarte putina lume știa că libertatea înseamnă și respect pentru dialog, audiatur et altera pars, să ascuți ce are de zis și celălalt.

Mitingul respectiv chema la reconciliere naționala în jurul unor principii pașnice, democratice, și la dialog. Nu i-au acordat nici o autorizație, evident, ba mai mult, a fost pus pr o lista neagră de dușmani ai poporului, ce trebuiau să fie călcați de garda și controale periodic, cam la 2-3 luni.

Tot pe 17 mai, 10 de ani mai târziu murea de cancer, din cauza necazurilor, greutăților dar și poluării ce exista în Botoșani, poluare ce e ascunsă sub preș de comuniști și în ziua de azi. A fost îngropat pe 21. Ziua în care a murit Culianu.

Valter Dorneanu, cel care a respins și în 2010 că tardiv proiectul de lege ce interzicea pe zece ani alegerea securiștilor și membrilor PCR în funcții publice, este președintele CCR, nu știe engleză nici în ziua de azi.

Cam asta e povestea democrației când puterea e impusă de ghiolbani.

IV. Rețeaua Secu-KGB

Istoricul tergiversării și mușamalizării Dosarului Represunii din iunie 1990 de către magistrații „Justiției” din România

În paginile ce urmează este concentrat un set de date, foarte pe scurt, cu privire la represiunea din iunie 1990 cuprinsă în „Dosarului Mineriadei iunie 1990”, - datele se referă la istoricul acestui Dosar, în vederea sprijinirii eforturilor de aflare a adevărului și pedepsire a vinovaților, în interesul dreptății, adevărului, Justiției și al victimelor.

Acest Dosar cheie al Justiției românești a fost tergiversat, mușamalizat și mistificat vreme de mai bine de trei decenii, multe informații au fost estompate odată cu trecerea vremii, dar rezultă foarte clar că acest Dosar reprezintă unul dintre cele mai controversate episoade al Justiției românești. Situația acestui Dosar, malversațiunile, presiunile și manevrele efectuate de reprezentanți de vârf ai statului român, implicați direct, aruncă o pată rușinoasă asupra credibilității României că stat de drept.

Deși în principal jurnaliștii plus cei care au fost lideri ai fenomenului Piața Universității - și apoi victime ale Represiunii instituțiilor de forță și ale minerilor dirijați de FSN și organele statului - au fost cei care au pus la dispoziția procurorilor, de-a lungul anilor, toate probele și datele necesare procesului juridic și au adus la cunoștința opiniei publice, sistematic, prin toate canalele media, elementele acestui dosar, informații relevante cu privire la vinovați.

Într-o formă sintetică este expus istoricul acestui Dosar, fragmentările sale, datele principale și informațiile de substanță juridică

Sunt cunoscute implicațiile majore ale acestui Dosar și inferențele politice ce privesc acest caz. S-au executat adevărate operațiuni de intoxicare și dezinformare a opiniei publice în care s-au întrebuițat resurse dintre cele mai diverse, inclusiv cu concursul unor reprezentanți de vârf ai Statului din Justiție și din alte instituții.

Soluționarea acestui caz cheie al Justiției românești ar însemna eliberarea României de această grea povară a elementelor corupte din Parchet, din instanțe și din sistemul politic.

Rețeaua de complicități a unor personaje vinovate de crime împotriva umanității (imprescriptibile), instigare la război civil, de grave acțiuni împotriva cetățenilor români, trebuie să fie scoasă la iveală public iar acțiunea juridică trebuie să acorde victimelor dreptul la reparație, și la memorie, mai ales că a trecut de mult pragul celor două decenii unde ne-a plasat, că popor, infamanta sintagma “stupid people” lansată de acolitul lui Ion Iliescu, comunistul Silviu Brucan.

“Dosarul Represiunii din iunie 1990” (Mineriada iunie 1990)

În urma represiunii din iunie 1990 (Mineriada iunie 1990) a rezultat un număr de 756 de răniți, peste 1300 de bucureșteni bătuți și reținuți abuziv (între 2 și 60 de zile), 4 morți prin împușcare, 18 răniți prin împușcare recunoscuți oficial, în realitate fiind peste 100

de persoane care au decedat, majoritatea în urma loviturilor primite în cap și în alte părți vitale, lovituri primite de la mineri în 14-16 iunie.

În iunie 1990 au fost depuse 47 de plângeri penale individuale de către persoane fizice, instituții, asociații, reviste și ziare ale căror sedii au fost devastate de către mineri, membri F.S.N. și cadre ale Securității din unitatea specială U.M.0215, la indicațiile Președintelui Ion Iliescu, a Primului Ministru Petre Roman, Gelu Voican Voiculescu, etc. Liga Studenților prin reprezentantul său – George Roncea - abia ieșit din Lagărul Securității de la Măgurele, grav martelat, a strâns primele 230 de declarații ale victimelor și martorilor iar organizații internaționale că Amnesty International și IGFM din Germania au preluat și mediatizat Dosarul represiunii realizat în timp record și care a constituit mai apoi baza factuală a primului Dosar lucrat de către procurorul militar Mihai Popov, printre puținii reprezentanți ai Parchetului Militar care a manifestat onestitate în munca depusă.

Plângerile depuse la Parchet de către persoanele fizice, Universitatea București, Institutul de Arhitectură, U.M.R.L., membrii Ligii Studenților au fost “făcute pierdute”, într-o primă etapă. Ulterior, datorită presiunii publice, Parchetul s-a făcut că se ocupă de cazul morților prin împușcare. Procurorul Eugen Vasiliu (ulterior devenit avocat), și-a exercitat atribuțiile amenințând membrii familiilor celor decedați „să-și țină gura” și a încercat prin intimidare și amenințare să transforme victimele în „atacatori ai instituțiilor statului”.

În perioada regimului Iliescu, toate demersurile victimelor represiunii din iunie 1990 de obținere a unei soluții juridice au fost marcate de eșec. Mușamalizarea a mers până acolo încât a existat chiar și o inițiativă de tocare și distrugere a declarațiilor și probelor depuse la Parchet.

Formarea “Dosarului Mineriadei iunie 1990”

Până în anul 1997, nu a existat un Dosar unificat, ulterior că urmare a plângerilor penale colective s-a format “Dosarul Mineriadei iunie 1990” cu nr. 5358/P/1997. Deoarece dosarul cuprindea civili și militari s-a mai depus o plângere Penală împotriva civililor vinovați de represiunea din iunie 1990, în aprilie, dosar nr. 12375/P/1997, pentru urgentarea cercetărilor. Inițial dosarele au fost repartizate către Secția Civilă a Parchetului General, însă au fost declinate către Secția Militară din Parchetul General conform Codului de Procedura Penală în vigoare la acea dată, de către procurorul Alexandru Cintează care se ocupa de dosarul „Mineriada 1991”.

S-au comasat dosarele 5358/P/1997 și 12375/P/1997 formându-se dosarul unic cu nr. 160/P/1997. 4 Toate dosarele individuale, atât ale persoanelor fizice cât și ale reprezentanților ziarelor, asociațiilor și instituțiilor devastate de mineri și de activiștii FSN au fost reunite în acest dosar (au fost adunate de la secțiile de poliție, Poliția Capitalei, de la Parchetele de sector, Parchetul Municipiului București, etc. unde zăceau în nelucrare de mulți ani). De acest dosar, care a ajuns la Parchetul General în septembrie

1997, s-a ocupat inițial Secția Militară, prin colonelul procuror militar Mihai Popov și echipa sa. Au fost audiate peste 800 de părți vătămate și s-au făcut cercetări în Valea Jiului, fiind audiate și mai multe sute de mineri privind implicarea lor în represiunea din iunie 1990 (Mineriada 13-15 iunie 1990). Cercetările păreau să se desfășoare eficient însă întreaga echipă a colonelului Popov în aprilie 1998 a primit că sarcină de serviciu cercetarea cazului “Țigaretă II”, “Dosarul Mineriadei iunie 1990” fiind abandonat, după care în urma presiunii mediatice dosarul a fost repus pe rol și încredințat unei noi echipe condusă de către procurorul militar Dan Voinea și procurorul militar Surdescu Gheorghe.

Dan Voinea a fost ridicat la rangul de general de președintele proaspăt ales, Emil Constantinescu, la cererea sa, deoarece acesta a susținut că regulamentul militar nu permite anchetarea unor superiori în rang. Emil Constantinescu a ajuns președinte asumându-și public fenomenul Pieței Universității și angajându-se că vor fi soluționate “cu celeritate” Dosarele Revoluției și Mineriadei.

Cum s-a ținut de promisiune știm cu toții astăzi. “Soluția” NUP-ului din 1998 dată întregului dosar 160/P/1997 La scurtă vreme de la preluarea Dosarului, în decembrie 1998, procurorul militar Surdescu Gheorghe a propus soluția de Neîncepere a Urmăririi Penale (N.U.P.), în data de 16.09.1998, decizie supervizată și aprobată de către procurorul militar Dan Voinea, șef al Secției Militare din Parchetul General.

În urma presiunilor mediatice și ale opiniei publice, soluția de Neîncepere a Urmăririi Penale a fost infirmată și s-a redeschis dosarul în data de 14.10.1999, după un an de tergiversări.

Dosarul 160/P/1997 a fost repartizat tot procurorului militar Dan Voinea și colonelului procuror militar Vasile Doană. Procurorul militar Dan Voinea a împărțit dosarul în 4 dosare și anume: dosarul 74/P/1998 ; 75/P/1998 ; 76/P/1998 ; 77/P/1998:

1. Dosarul Penal 74/P/1998 privind uciderile prin împușcare ale victimelor: Lepădatu Mitriță, Mocanu Velicu Valentin, Duncă Gheorghe, Drumea Dragoș și a altor 18 răniți prin împușcare.

2. Dosarul Penal 75/P/1998 privind faptele unor persoane cu responsabilități de stat, ce se presupune că au dispus sau acceptat că la soluțiunile de restabilire a ordinii publice să participe, alături de organele abilitate și unele categorii ale populației civile (în special mineri), deși legea și Constituția nu permitea asemenea cooperări.

3. Dosarul Penal 76/P/1998 privind verificarea legalității statelor de plata întocmite la nivelul exploatărilor miniere din bazinul carbonifer Valea Jiului pe perioada cât minierii s-au aflat în Capitală.

4. Dosarul Penal 77/P/1998 privind sesizarea părților din dosar, martori și victime din care rezultă că numărul victimelor ucise este mult mai mare decât cel comunicat oficial, respectiv 100 – 160 în loc de 6.

Primul Rechizitoriu parțial trimis pe instanță

De dosarul 74/P/1998 s-a ocupat în principal procurorul militar colonel Vasile Doană. Acest dosar a fost instrumentat și trimis în instanță în data de 18.05.2000. Au fost puși sub acuzare pentru infracțiune de instigare la săvârșirea unei infracțiuni de omor deosebit de grav, numiții: general în rezervă, Chițac Mihai, fost ministru de interne; general în rezervă, Andruța Gheorghe, fost adjunct al ministrului de interne; colonel în rezerva Cătălin Traian, fost șef al secției de pază și control acces în sediul Ministerului de Interne; colonel în rezervă, Costea Dumitru, fost comandant al Batalionului de Jandarmi Ploiești; colonel în rezervă, Constantin Vasile, fost ofițer activ din cadrul Comandamentului Trupelor de Parașutiști; lt. col. Protopopescu Marian din cadrul U. M. 0209 București; lt. col. Badiu Marian; mr. Pătulea Cristinel și mr. Petcu Gabriel (toți trei din U.M. 0756 Ploiești); precum și lt. Ferentz Marian din U.M. 0223 București și plt. maj. Axinteaiei Mircea-Romică din U.M. 0248 București, care au ordonat și executat să se tragă cu armamentul din dotare și cu muniție de război asupra populației civile neînarmate.

În perioada 2000-2003, acest dosar s-a judecât la Înalta Curte de Casație și Justiție, unde judecătorii au hotărât retrimiterea dosarului la Parchetul General Secția Militară pentru suplimentarea probelor. Procurorul Dan Voinea în mod intenționat a trimis la instanță un rechizitoriu prost întocmit deși existau probe decisive pentru inculparea vinovaților.

De menționat că procurorul militar generalul Dan Voinea nu a trecut printre învinuiți și persoana președintelui Ion Iliescu.

S-a demonstrat astfel reaua credință și implicarea în apărarea infractorilor a procurorului Dan Voinea, aceeași persoană care în anul 1998 a dat soluția de NUP - Neînceperea Urmăririi Penale în tot dosarul „Mineriadei iunie 1990”. Dosarul a zăcut ulterior în nelucrare la Parchetul Militar deși procurorul Levanovici Mircea avea sarcina de serviciu să instrumenteze și soluționeze dosarele Mineriadei din iunie 1990.

Al doilea NUP în dosarul 74/P/1998

Urmărind exemplul generalului procuror militar Dan Voinea colonelul procuror militar Levanovici Mircea a propus Neînceperea Urmăririi Penale iar generalul Samoilă 6 Joarză, numit de Ion Iliescu în fruntea Parchetului Militar, imediat după venirea la putere a PSD a confirmat și supervizat soluția.

La protestele victimelor soluția de N.U.P. a fost infirmată și acest dosar a fost repartizat procurorului militar colonel Viorel Siserman la care s-a adăugat și generalul procuror militar Dan Voinea deși acesta din urmă nu mai avea dreptul să instrumenteze acest dosar, deoarece o mai făcuse o dată.

Manevra juridică efectuată de generalul Voinea a constatat în principal din schimbarea încadrării inculpaților din instigare la infracțiunea de omor deosebit de grav la participațiune improprie, faptă deja prescrisă. În anul 2006, premergător intrării României în UE, Monica Macovei, ministru al Justiției, în scopul armonizării Codului de Procedură Penală cu legislația europeană, modifică paragraful referitor la competența instanțelor civile de a cerceta cazurile în care sunt cuprinși civili și militari.

România pierduse deja șase procese la CEDO tocmai datorită neconcordanței Codului de Procedură Penală cu normele juridice europene. Conform viziunii europene instituția Parchetului Militar este vetustă, de inspirație sovietică și corespunde unei perioade revoluate fiind condamnate general "arhaismele bolșevice ale instanțelor militare".

Practica europeană arată că procurorii militari anchetează dosare ale civililor, numai în condiții de război sau în situații excepționale. Clasa politică și juriștii din parlament au avut cunoaștință de practica CEDO în materie, dar prin Legea 356/2006 au permis continuarea proceselor în curs cu civili de către magistrații militari. Se putea anticipa apariția unor excepții de neconstituționalitate pe aceasta temă, iar fostul ministru al Justiției, Monica Macovei, ar fi avut obligația să prevină acest lucru.

În cursul anului 2007 prevederea introdusă de Monica Macovei în Codul de Procedură Penală va fi folosită în procese aflate pe rol și care implicau cadre militare și civili. Dosarul celebru al generalului SRI Ovidiu Soare care îl implica și pe fostul consilier prezidențial, contraamiralul "Cico" Dumitrescu, va fi unul dintre primele în care apărarea va ridica excepții de neconstituționalitate – care vor fi admise.

Procurorul militar Dan Voinea a refuzat să predea dosarul Secției Civile din Parchetul General nesocotind Decizia Curții Constituționale nr. 610 din data de 20.06.2007, prin care dosarele în care erau implicați civili și militari, în mod obligatoriu, trebuiau să treacă la Secția Civilă.

L-a pus sub acuzare pe Ion Iliescu în momentul în care nu mai avea calitatea să facă acest lucru, a dispus dosarul 74/P/1998, a

trimis parțial Dosarul în care era implicat Ion Iliescu la secția Civilă și a trimis restul în instanță la Înalta Curte de Casație și Justiție, încălcând grav legile în vigoare, tergiversând cercetarea și punerea sub acuzare a vinovaților.

Instanța Înaltei Curți de Casație și Justiție, a constatat că Generalul procuror militar Dan Voinea nu avea voie să instrumenteze acest caz, deoarece mai instrumentase o dată acest Dosar. Dosarul cu Ion Iliescu a ajuns la Secția Civilă, unde soluția de punere sub învinuire a fost infirmată de către Prim Procurorul Iacob Marius și Procurorul General Laura Codruța Kovesi, conform legilor în vigoare. Procurorul General s-a sesizat în privința gravelor deficiențe ale instrumentării dosarului de către procurorul militar Dan Voinea.

“Rechizitoriul” Procurorului General la adresa procurorului militar Dan Voinea

Procurorul general al României Laura Codruța Kovesi a formulat un adevărat rechizitoriu la adresa generalului procuror militar Dan Voinea, cel care a investigat mineriada, respectiv pe Ion Iliescu, al cărui dosar era infim, iar învinuitul nu a fost citat ori audiat niciodată în 17 ani. "În momentul în care a fost declinat la procurorii civili, deși s-a susținut că au fost audiate foarte multe persoane, că s-a lucrat foarte mult la acest dosar, de fapt acesta când a venit arăta cam așa: zece centimetri. Atât este dosarul care privește această cauză", a mai adăugat procurorul general.

Kovesi a scos la iveală faptul că deși nu era investit pentru acest dosar, procurorul militar Dan Voinea i-a prezentat învinuitului,

adică lui Ion Iliescu, o altă acuzație decât cea pentru care a început urmărirea penală. Practic, a afirmat Procurorul General, urmărirea penală a început pentru o stare de fapt, iar învinuitului i-a fost prezentată o acuzare pentru care nu se începuse o cercetare, ceea ce echivalează cu o încălcare gravă a dreptului la apărare.

"Dacă într-un dosar de asemenea anvergură se fac astfel de erori de procedură, consider că este legitim să mă întreb care este rigoarea abordărilor normelor procedurale în celelalte dosare instrumentate de Secția Parchetelor Militare și de structurile sale teritoriale", a mai spus Kovesi. "Urmărirea penală a fost începută de procurorul militar Dan Voinea, după ce Curtea Constituțională decisese că procurorii militari nu mai au competența în cauzele cu civili, așadar acesta nu avea calitatea procesuală, nu era legal investit să efectueze urmărire penală în cauză", a afirmat Laura Codruța Kovesi.

"Discutăm despre aflarea adevărului, dar Ion Iliescu timp de peste 17 ani nu a fost audiat în acest dosar, nici în calitate de învinuit și nici în altă calitate. Este cazul să spunem adevărul cu privire la activitatea Parchetului Militar. Kovesi a afirmat că a fost neplăcut surprinsă să constate problemele de procedură din dosarul Mineriadei din iunie 1990 privindu-l pe Ion Iliescu, având în vedere "experiența procurorului".

Laura Codruța Kovesi a arătat că procurorul militar Dan Voinea era incompatibil să soluționeze dosarul referitor la Ion Iliescu, având în vedere că el este același procuror care a sesizat instanța cu privire la Mihai Chițac - fost ministru de Interne și a altor patru persoane, spunând că dosarul comun a fost inițial instrumentat de un alt procuror militar, iar generalul a pus deja o rezoluție față de

acuzăți. Concret, spune Kovesi, Voinea s-a imixtionat în activitatea altui procuror. Procurorul general al României, Laura Codruța Kovesi, a arătat că analizând dosarul de urmărire penală au fost constatate aspecte de nelegalitate.

Concret, în 10 septembrie 2006, procurorul militar Dan Voinea a infirmat rezoluția din 14 octombrie 2005 a procurorului militar din subordinea să considerând-o nelegală și netemeinică. "Prin ordonanța respectivă nu a fost însă desemnat procurorul care să continue urmărirea penală în această cauză.

La dosarul aflat în prezent pe rolul Inaltei Curți de Casație și Justiție nu există un alt înscris din care să rezulte că a fost desemnat procurorul pentru urmărirea penală. În fapt, în lipsa unei rezoluții scrise a procurorului militar Dan Voinea, după infirmarea rezoluției din 14 octombrie 2005, urmărirea penală a fost continuată de către procurorul militar colonel Viorel Siserman, cel care a întocmit de altfel rechizitoriul lui Mihai Chițac, dar și ordonanța din 20 iulie 2007 prin care s-a dispus disjungerea și 8 declinarea competenței de soluționare a cauzei cu privire la Ion Iliescu", se arăta în rezoluția de infirmare a soluției în cazul Iliescu. Procurorul general al României a arătat că măsura începerii urmăririi penale nu putea fi dispusă de către procurorul militar Dan Voinea atâta timp cât nu era investit cu efectuarea urmăririi penale în cauză, iar procuror de caz era alt magistrat, fiind astfel încălcate prevederile art. 64 alineatul 2 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară.

Mai mult, a mai adăugat Laura Codruța Kovesi, procurorul militar Dan Voinea era incompatibil să mai efectueze vreun act de

urmărire penală în dosarul 74/P/1998 atâta timp cât instanța supremă restituise dosarul SPM.

Potrivit art. 49, alineatul 4 din Codul de procedură penală, persoana care a efectuat urmărirea penală este incompatibilă să procedeze la refacerea acesteia când refacerea este dispusă de instanță. Astfel generalul Voinea nu mai putea efectua completarea urmăririi penale și cu atât mai puțin nu mai putea emite vreun act de urmărire penală. Pe de altă parte, rezoluția de începere a urmăririi penale nu îndeplinește condițiile de fond și de formă prevăzute de procedura penală. Rezoluția nu are menționată ora când a fost dispusă măsura și nu a fost înregistrată în registrul special, așa cum prevede art. 228 din Codul de procedură penală. Deși rezoluția de începere a urmăririi penale nu a fost emisă cu respectarea dispozițiilor legale imperative și procurorul militar Dan Voinea era incompatibil și nu era învestit cu soluționarea dosarului, în data de 27 iunie 2007 acesta, împreună cu procurorul militar Viorel Siserman, a procedat la prezentarea învinuirii aduse lui Ion Iliescu.

Ea a subliniat că, având în vedere importanța dosarului, se aștepta la respectarea legii, cu atât mai mult cu cât procurorul militar Dan Voinea, la experiența pe care o are, știa că instanța va decide restituirea dosarului dacă erau constatate vicii de procedură în faza anterioară judecății. "Mă așteptam că într-un dosar de o asemenea importanță să respectăm legea, să nu trimitem dosarul la instanță cu încălcarea normelor de procedură penală, pentru că absolut tot ce se administrează într-un dosar după emiterea unui act nelegal este lovit de nulitate, și atunci instanța de judecată cu siguranță decide restituirea acestor dosare", a încheiat procurorul general.

Procurorul general al României Laura Codruța Kovesi a declarat că rămân valabile probele adunate și administrate până acum de către procurorul militar Dan Voinea în dosarul represiunii din iunie 1990 și că anchetatorii civili care vor prelua ancheta nu pleacă de la zero. Laura Codruța Kovesi a propus transferarea procurorilor care au instrumentat aceste dosare de la Secția Parchetelor Militare la Secția Civilă, dacă preocuparea față de soluționarea dosarelor îi apasă atât de tare pe cât afirmau public, urmând că diferențele de salarizare să fie compensate ulterior.

Dan Voinea a afirmat inițial că se va gândi la aceasta propunere pe care a declinat-o apoi public. Procurorul general al României, Laura Codruța Kovesi, a anunțat, în data de 7.12.2007 că a infirmat soluția de punere sub urmărire penală a fostului președinte Ion Iliescu în dosarul mineriadei din 1990. Această soluție nu înseamnă netrimitere în judecată sau neîncepere a urmăririi penale, ori clasare, a precizat Kovesi.

Deasemenea Procurorul general al României, Laura Codruța Kovesi, a cerut Consiliului Superior al Magistraturii să verifice activitatea întregii Secții a Parchetelor Militare pe care generalul magistrat Dan Voinea a coordonat-o. Procurorul general a precizat că a depus deja o plângere la Consiliul Superior al Magistraturii (CSM) pentru efectuarea unei anchete în acest sens. Kovesi a mai spus că procurorii care au ținut dosarele atâția ani, fără a le soluționa, făcând referire directă la Voinea, vor trebui să răspundă într-un fel sau altul, precizând însă că acest lucru numai CSM ar putea să îl decidă. Imediat ce a aflat că inspecția judiciară a CSM se va îndrepta în direcția să generalul Dan Voinea și-a cerut

pensionarea, s-a ales cu o pensioară de 300 de milioane și s-a făcut...avocat. Procurorul General al României, Laura Condruța Kovesi, a anunțat că în cazul lui Ion Iliescu cercetările vor fi continuate de către Secția de Urmărire Penală și Criminalistică. Ulterior, Ion Iliescu a semnat cu mânuța sa prima declarație în fața procurorilor civili.

Acest lucru pe care nu s-a întâmplat vreme de 18 ani, cu toate că procurorul militar Dan Voinea a susținut oficial și în fața presei, în repetate rânduri, că i-ar fi luat acestuia declarații în calitate de învinuit.

Situația fragmentării Dosarelor

Dosarul 75/P/1998 Dosarul 75/P/1998 provine din Plângerea Penală depusă de victime în 18.02.1997, din dosarul cu nr. 5358/P/1997 și dosarul 12375/P/1997, inclusiv din plângerile penale făcute ulterior, susținute de dovezi, lista vinovaților ajungând la peste 120 de persoane. Inițial dosarul a fost repartizat Secției Civile, către procurorul Alexandru Cintează, care în acea perioadă se ocupa de Dosarul Mineriadei din septembrie 1991. Declarațiile minerilor anchetați pentru faptele săvârșite în septembrie 1991 au demonstrat că aceiași oameni au participat și la represiunea din iunie 1990. Trimis la Secția Militară, dosarul ajunge în sarcina colonelului militar, magistrat Mihai Popov. Acest dosar a avut același traseu că și dosarul 74/P/1998. Procurorul militar Dan Voinea a refuzat să dea curs Hotărârii nr. 610 din data de 20.06.2007 emisă de către Curtea Constituțională, prin care se prevedea trecerea dosarelor la Secția Civilă.

Procurorul militar Dan Voinea a emis o hotărâre de disjungere cu nr. 75/P/1998 din 19.12.2007 a Dosarului, prin care doar o parte din acest dosar a fost trimis la Secția Civilă, cea mai mare parte a Dosarului rămânând tot în custodia sa. Victimele au depus plângere împotriva acestei soluții de disjungere nr. 75/P/1998 din 19.12.2007 adresată Procurorului Șef Secția Militară a Parchetului General, colonel magistrat Ion Vasilache.

Acesta admite plângerea formulată și pe cale de consecință dispune desființarea rezoluției de disjungere a acestei soluții, trimițând întregul 10 material de urmărire penală administrată în dosarul nr. 75/P/1998, la Secția de Urmărire Penală și Criminalistică din cadrul Parchetului de la Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul militar Dan Voinea refuză în mod ilegal să dea curs hotărârii acestei Rezoluții din 27.02.2008, semnate de Procurorul Șef Colonel Magistrat Ion Vasilache sfidând decizia de a se trimite dosarul la Secția de Urmărire Penală și Criminalistică din cadrul Parchetului de la Înalta Curte de Casație și Justiție, practic urmărind la modul evident tergiversarea soluționării dosarului și favorizarea infractorilor - Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican Voiculescu, Virgil Măgureanu, Miron Cozma, etc.

În mai 2008, Procurorul Șef al Secției Militare, colonel magistrat Ion Vasilache a comunicat faptul că Dan Voinea s-a hotărât să predea întregul dosar 75/P/1997 la Secția de Urmărire Penală și Criminalistică din cadrul Parchetului de la Înalta Curte de Casație și Justiție, dosar 222/P/2007, dar dosarul nu a fost predat în întregime, Dan Voinea reținând probe, casete video etc., și predând doar copiile dosarului în loc de originale.

O altă încercare de viciere a dosarului. Dosarul 76/P/1998 Dosarul 76/P/1998 s-a format că urmare a disjungerii din dosarul nr.160/P/1997, a avut traseul dosarelor 75/P/1998, 77/P/1998 și a fost înregistrat în anul 2008 pe rolul Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Dosarul privind verificarea legalității statelor de plată întocmite la nivelul exploatărilor miniere din bazinul carbonifer Valea Jiului pe perioada cât minierii s-au aflat în Capitală (13-19. 06.1990.) Victimele au făcut plângere împotriva acestei soluții de disjungere cu nr. 76/P/1998 din 19.12.2007 adresată Procurorului Șef Colonel Magistrat Ion Vasilache.

Acesta admite plângerea formulată și pe cale de consecință dispune desființarea rezoluției de disjungere a acestei secții, trimițând întregul material de urmărire penală administrată în dosarul acestei secții nr. 75/P/1998, de urmare la Secția de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de la Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul Dan Voinea refuză și de această dată în mod ilegal să dea curs hotărârii acestei rezoluții din 27.02.2008, semnate de Procurorul Șef colonel Magistrat Ion Vasilache.

S-a constatat că în așa zisul Rechizitoriu al procurorului militar Dan Voinea sunt total compromise intențiile aparent asumate inițial. Astfel: - s-a disjuns cauza cu privire la unii participanți (din care unii cu o decisivă, esențială contribuție la săvârșirea unor infracțiuni grave); - nu s-a lămurit nici situația victimelor, nici participarea ”persoanelor cu funcție de decizie”, ”nici activitatea represivă”; - s-a adoptat o soluție nelegală față de infracțiunile prescrise, etc.

Dosarul 77/P/1998

Dosarul 77/P/1998 privind sesizarea martorilor și victimelor, din care rezultă că numărul victimelor ucise este mult mai mare decât cel comunicat oficial, respectiv 100 – 160 în loc de 6. Dosarul s-a format ca urmare a disjungerii din dosarul nr.160/P/1997. Procurorul de caz, Surdescu Gheorghe a făcut exhumări dar în lipsa martorilor, inclusiv gropari, eludând probatoriul și a făcut „reconstituirea” cu doi jurnaliști: Ondine Gherguț și Cristian Levant. Doamna Gherghuț, ff apropiată unor structuri.

Nu au fost comunicate sau introduse la Dosar rezultatele medico-legale ale acestor exhumări. Procurorul militar Dan Voinea a dat N.U.P. și acestui dosar. Victimelor împreună cu membrii Civic Media și Grupul Independent pentru Democrație, au depus plângere penală împotriva soluției date de procurorul magistrat Dan Voinea. Acțiunile în instanță și memoriile depuse de către aceste organizații pe adresa doamnei Procuror General Laura Codruta Kovesi, au avut ca rezultat redeschiderea dosarului în data de 03.06.2008 și trecerea lui la Secția de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului General, dosar nr.175/P/2008. S-au format două dosare la secția de urmărire penală și criminalistică: dosarul nr.1122/P/2007 și dosarul 175/P/2008. Concluzie Decizia Curții Constituționale 610/20.06.2007 era legală și ar fi ajutat la deblocarea cercetării dosarelor represiunii din iunie 1990.

Prin trecerea dosarelor de la Parchetul Militar la secția Civilă procurorul militar Dan Voinea, cel care a refuzat mai bine de un an respectarea unei decizii a Curții Constituționale s-a urmărit

mușamalizarea dosarului - și acoperirea criminalilor Ion Iliescu, Petre Roman, etc Ion Iliescu a dat prima declarație olografă în legătură cu represiunea din iunie 1990 în decembrie 2007 doar după ce frântura de dosar a ajuns la secția de urmărire penală și criminalistică.

Decizia Curții Constituționale a blocat o formă de tergiversare a rezolvării dosarului. După cum a arătat chiar șeful Parchetului Militar, Ion Vasilache, instrumentarea (voit) defectuoasă a Dosarului realizată de către procurorul militar Dan Voinea ar fi dus la nulitatea absolută a materialului de urmărire penală. Fraza cheie care încheie Rezoluția din 27.02.2008 a Șefului Parchetului Militar este următoarea: „De altfel, conform prevederilor art. 210 alin. 1 C.p.p organul de urmărire penală este dator mai întâi să-și verifice competența, iar potrivit art. 197 alin. 2 C.p.p. încălcarea dispozițiilor relative la competență atrage nulitatea absolută.” 12 Au trecut peste trei decenii de la Represiunea sălbatică ordonată de Ion Iliescu și executată de Armată, MI, servicii și organele FSN, în aceste decenii s-au întrunit toate elementele de tergiversare a rezolvării dosarelor Represiunii din iunie 1990.

Rolul principal în tot acest parcurs de mușamalizare a Dosarului Mineriadei l-au avut fix reprezentanții Justiției Române, care au acționat organizat în scopul protejării vinovaților Represiunii din iunie 1990, exonerării lui Ion Iliescu și a acoliților săi de răspunderea penală în cazul Mineriadei. Ion Ilici Iliescu a murit – inculpat, dar nejudecât, restul temei se află încă pe rol.

Ancheta procurorilor cu privire la Represiunea fenomenului Piața Universității din iunie 1990 a fost refăcută de atât de multe ori încât a devenit clar pentru oricine că strategia magistraților a fost

tergiversarea și mușamalizarea până la moartea tuturor victimelor – din 1800 câți erau inițial în Dosar au mai rămas nici 400, majoritatea cu probleme grave de sănătate în urma ”tratamentelor” barbare la care au fost supuși de către instituțiile represive și mineri.

De la procurorul militar Dan Voinea, care a tergiversat ancheta până în 2008, au urmat alte mușamalizări până la anul 2015, când procurorul general din aceea vreme, Tiberiu Nițu, a infirmat rezoluțiile de neîncepere a urmăririi penale după care, după ce în cele din urmă, în anul 2017, Dosarul este finalizat de procurori și trimis în instanță – ei bine deși Camera Preliminară presupune celeritate, Dosarul stă la Camera Preliminară de la Curtea Supremă aproape doi ani până la verdict.

În luna mai 2019 judecătorul Constantin Epure dă ordin de distrugere a bazei de date sub motivul că nu este loc pentru dosare și cere refacerea integrală a Dosarului.

Mai mult: magistratul Epure a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale. Apoi, în 18 februarie 2020 Secția Specială pentru investigarea infracțiunilor din justiție, SIIJ, a contestat decizia judecătorului de cameră preliminară de la Curtea Supremă, care făcuse publică motivarea cu doar o zi înainte, la un an aproape de la decizie, ceva fără precedent în practic judiciară; - după inca un an au început noi audieri pentru dosarul Mineriadei din 1990 - luat de la zero a n a oara.

Dosarul a fost predat până la urmă la ICCJ iar în data de 12 decembrie 2025 a avut loc ultimul termen la Camera Preliminară, când s-a anunțat pentru data de 28 ianuarie 2026 pronunțarea finală – respectiv dacă va trece sau nu la Fond Dosarul.

Completare – lumini și umbre din jurul Operațiunii de mușamalizare

Câteva detalii conexe cu privire la complicitățile factorilor din Justiție – care au contribuit prin dezinformare și manipulare la ”opera” lui Dan Voinea și a coloneilor și generalilor corupți din Parchetul Militar, de mușamalizare a Dosarului Represiunii. Presa a dezvăluit că între Ion Iliescu și generalul Dan Voinea a existat o conexiune ascunsă iar generalul a încălcat cu buna știință legea, ținând secret faptul că, încă din anul 1984, este un apropiat al lui Ion Iliescu.

Participarea sa la celebrul ”proces” al lui Ceaușescu pe procuror al cuplului nu poate fi întâmplătoare. Desemnarea sa a aparținut lui Ion Iliescu ceea ce arată că maiorul Voinea, la acea dată, era un personaj de mare încredere al grupului conspiratorilor.

Scenariul din care a făcut parte Voinea, de la început, explică poziția sa actuală. Soția lui Dan Voinea, Liliana, se afla într-o strânsă relație cu Daniela Stana, fiica celui mai vechi și bun prieten al lui Iliescu, Traian Crețu. Dana Stana este sora fostului consilier prezidențial, Corina Crețu, una dintre cele mai apropiate persoane din preajma lui Ion Iliescu.

Prin statut, procurorii nu pot ancheta persoane care, fiind învinuite de o anumită infracțiune, fac parte din familia magistratului ori din cercul de prieteni al acestuia.

Tatăl Danei Stana și al Corinei Crețu a fost un apropiat atât al soției generalului Dan Voinea, cât și al lui Ion Iliescu, prietenia dintre cei trei cimentându-se încă din anul 1984 (anul în care

Iliescu fusese numit director al Editurii Tehnice, editura la care Traian Crețu și-a publicat, până în aprilie 1989, toate Tratatetele de Fizică). În anul 2004, Corina Crețu a inaugurat în județul Sălaj, la Năpradea, o școală generală, care poartă numele tatălui său, iar la dezvelirea bustului lui Traian Crețu au fost prezenți Ion și Nina Iliescu și, nu în ultimul rând, Liliana și Dan Voinea.

Dan Voinea și-a creat în decursul anilor o rețea de suporterii în presă și în rândul unor organizații mai mult sau mai puțin civile. A alimentat câțiva ziariști aleși pe sprânceană cu documente din dosarele de urmărire penală, oferindu-le acestora un avantaj față de restul jurnaliștilor (cu încălcarea flagrantă a legii).

Deasemenea utilizând așa ziși “revoluționari” în fapt mici grupuri gălăgioase de manevră, a obținut imaginea unui general asistat și susținut prin presiune publică de “revoluționari” și “societatea civilă”. Generalul Dan Voinea și-a format, chiar în interiorul asociațiilor revoluționarilor, adevărate grupuri de diversiune – un exemplu semnificativ fiind cazul Doru Marieș, cocoțat la șefia unei asociații cu sprijinul deschis al generalului Voinea.

Teodor Mărieș a fost liderul unei fantomatice organizații - Alianța Poporului -, în timpul desfășurării manifestației din Piața Universității, din 1990, care promova constant un mesaj al confruntării violente.

Considerat un provocator aflat în slujba Poliției și al organelor FSN, Teodor Mărieș a fost izolat de către organizațiile Pieței Universității. Organizatorii Pieței Universității l-au suspectat de la bun început pe Mărieș și gruparea să că are misiuni diversioniste. Organizația pe care o coordona a fost controlată de fostul șef al UM 0215, colonelul Florin Calapod.

Misiunea colonelului Calapod și a brigăzii de foști securiști a fost compromiterea mesajului Pieței Universității – nonviolent și pașnic, prin instaurarea unui spirit autarhic și anarhic și prin inițierea unor acțiuni provocatoare. Ulterior acesta raporta generalului Suceavă. Datele se afla la Dosar.

Mărieș a fost instrumentul principal al acestui proiect malefic, care avea ca scop justificarea intervenției în forță împotriva manifestațiilor Pieței Universității. Cu trei ore înainte de reprimarea cu mână armată a studenților de la Universitate și Arhitectură, în noaptea de 12 spre 13 iunie 1990, organizația lui Teodor Mărieș și-a strâns pe șest catrafusele și s-a pus la adăpost. Acesta a mai reapărut în zona Televiziunii Române în jurul orei 18, intrând în sediul instituției cu un grup violent.

După consumarea evenimentelor, aflat la un uschi cu contraamiralul Cico Dumitrescu la acesta în birou, urmărind un meci de fotbal, a fost învinuit și găsit vinovat dar a scăpat prin schimbarea încadrării și a fost judecat în libertate.

Răzvan Teodorescu, unul dintre cei mai apropiațiicoliți ai lui Ion Iliescu, și-a retras plângerea împotriva lui Mărieș. Acesta a dispărut apoi o lungă perioadă de timp din atenția publică. Ulterior Mărieș a reapărut, surprinzător, peste 17 ani, în fruntea unei organizații – 21 Decembrie 1989 – cu care nu a avut nimic de-a face vreme de 12 ani.

Susținerea să din partea lui Dan Voinea este o certitudine, iar grupusculul lui Teodor Mărieș a fost folosit ca mijloc de presiune ori de câte ori a avut nevoie Voinea. Mărieș a fost acuzat cu probe de revoluționari din orașele-martir ale României “de impostură dar și de luare de mită, falsuri și nepotisme”, ei învinuindu-l pe Teodor

Marieș - omul impus de procurorul Dan Voinea la cârma asociației revoluționarilor - că “cerea, că să dea drumul dosarelor de revoluționar, 5.000 de euro din suma de 7.000, cât trebuie să primească de la stat fiecare revoluționar autentic”.

Tot presa a dezvăluit că același Teodor Marieș își umfla lunar conturile cu 6.000 de euro tot pe la marginea legii, “închiriind” locația Asociației 21 Decembrie, ilegal, Baroului București (neavând contract de închiriere cu R.A. A.P.P.S.). Însuși șeful Baroului, Iordănescu Cristian, totodată șeful grupului de avocați care l-a reprezentat pe Dinu Patriciu în Dosarul Rompetrol, îl reprezenta și pe Teodor Marieș în diferite cauze juridice. Generalul procuror militar Dan Voinea a fost prezentat de o parte a presei drept victimă întrucât Curtea Constituțională a decis să treacă dosarele revoluției și mineriadei de la Parchetul militar la cel civil. Ce se face lumea că uita e că d-l general a fost cel care a amânat soluționarea amintitelor dosare mai bine de un deceniu.

Cei care sunt – la vedere, în vârful “frontului” de sprijin al generalului Voinea sunt Teodor Mărieș, președintele Asociației 21 Decembrie 1989, și George Costin, lider de sindicat la IMGB, cel care s-a aflat, culmea, în fruntea bătăușilor care au agresat în 13 iunie 1990 studenții de la Arhitectură.

O organizație fantomatică - "Noii Golani" a lui George Simion, crescut în trena lui Mărieș – dezvăluită de presă a avea legături cu propaganda ruso-ucraineană împotriva României, a chemat chiar la acțiuni de proteste de stradă împotriva „deciziei Curții Constituționale, care, practic, îi dă verdictul de nevinovat lui Ion Iliescu și celor din jurul său”.

După ce au anunțat o serie lungă de proteste ale societății civile libere, “noi igolani” au dispărut în ceață.

Organizația amintită s-a creat tot în preajma lui Mărieș, odată cu subita sa reîntoarcere în București, dintr-un județ aflat la granița cu Ucraina. S-au exercitat presiuni la nivelul opiniei publice cât și instituțional - la adresa Președinției în principal, printr-o grupare formată din doi foști consilieri ai lui Emil Constantinescu - Mugurel Stan și Antonie Popescu - disimulați sub titulatura de membri ai Ligii Studenților - deși nu aveau căderea de a se intitula reprezentanți ai fostei organizații studențești - și prin câteva persoane aflate în zona GDS și Alianța Civică - instituții care s-au manifestat deseori ca suporteri entuziaști al generalului Voinea, găzduindu-l deseori și oferindu-i suport mediatic.

Grupul menționat s-a constituit într-un instrument de presiune care a somat să fie luată o decizie în sensul dorit de ei - respectiv susținerea lui Dan Voinea, într-o scrisoare înaintată președintelui României, președintelui Comisiei Europene, președintelui Parlamentului European, vicepreședintelui Comisiei Europene, comisar pentru justiție, precum și Curții Constituționale. Autorii somației solicitau Curții ca, prin soluția sa, dosarele aflate la parchetele militare să rămână în competența acestora - respectiv pe mâna lui Dan Voinea, până la definitivarea cercetărilor.

Unul dintre motivele pentru care a fost susținut permanent generalul Voinea este legat de faptul că avansarea sa a avut loc prin intermediul fostului președinte Emil Constantinescu, foștii consilieri și angajați ai președinției din acea perioadă susținând și azi că decizia lui Emil Constantinescu era justă.

Am selectat dintre alegațiile unor dintre ziariștii care au făcut parte din frontul de sprijin al generalului Voinea, datori acestuia din diferite motive. Bulgărele dezinformării și intoxicării a crescut și a fost mutat inclusiv în spațiul instituțional și deoarece, până în acest moment, nimeni nu a pus cap la cap faptele, în desfășurarea lor cronologică.

S-a susținut că magistrații Curții Constituționale ar fi schimbat practica judiciară pentru a-l proteja pe Ion Iliescu, iar dacă Dan Voinea ar fi fost lăsat cu Dosarul mineriadei pe mână, fostul președinte Ion Iliescu ar fi fost învinuit, și trimis în judecată în această vară. - Deasemenea “pe surse” judiciare s-a făcut afirmația mincinoasă că "Dosarele Revoluției din decembrie și mineriadei din iunie 1990, aflate în faza de finalizare la generalul-magistrat Dan Voinea, vor fi mărunțite și împrăștiate la secții de poliție, parchetele de pe lângă judecătoriile de sector, Curtea de Apel București.”

- “Dosarele care vor ajunge la secțiile de poliție sunt compromise din start și se vor închide deoarece, odată cu împrăștierea probelor, vinovațiile se diseminează până la dispariție. În acest fel, dosarele mineriadei și revoluției ar putea fi reluate de la zero sau blocate definitiv”.

- “Ion Iliescu poate scăpa basma curată. Efectele hotărârii Curții Constituționale îi sunt favorabile în primul rând lui Ion Iliescu, care în felul acesta ar putea scăpa definitiv de acuzele care i se aduc și de condamnarea care îl așteaptă. Procurorii Parchetului General nu au experiența în astfel de dosare, iar în plus nu le cunosc conținutul.

Potrivit spuselor generalului Voinea, dosarele au mii de pagini, iar anchetații și audiații se numără cu miile. Doar declarațiile celor peste 10.000 de persoane audiate în dosarul mineriadei cumulează peste 100.000 de pagini. În afară de acestea, mai există expertize criminalistice, reconstituiri.

Cu alte cuvinte, doar lecturarea acestor documente ar putea dura un an, iar mulți alți ani ar dura refacerea actelor procedurale. Dacă procesele vor fi luate de la zero, se poate considera că mineriada și revoluția sunt îngropate”.

- “Decizia instanței constituționale contravine flagrant interesului național de aflare cât mai grabnică a adevărului despre crimele de la revoluție și mineriade, infracțiuni care riscă să se prescrie în circa doi ani”.

- “Dosarele crimelor vor mai zăcea cel puțin un an-doi, va interveni aproape sigur prescripția răspunderii penale, care în cazurile de omor se împlinește la 20 de ani de la data comiterii faptelor.

Iar din 1989 - 1990 și până la termenul limită de 20 de ani mai sunt circa doi ani, timp aproape insuficient pentru condamnarea cuiva”.

- “Criminalii, Ion Iliescu și generalii săi care sunt principalii invinuiți în dosarele revoluției și mineriadele devin astfel principalii beneficiari ai deciziei Curții Constituționale”. - “Tovarășii lui Iliescu de la Curtea Constituțională au distrus anchetele Revoluției și Mineriadelor. Dosarele vor trebui refăcute. Crimele se prescriu în 2008- 2009.”

Absolut toate aceste afirmații au fost contrazise de realitate iar "sursele" nu se întemeiau pe nici cea mai mică fărâmbă de adevăr.

De altfel majoritatea celor care au promovat textele de mai sus - Ondine Gherghuț, Romulus Cristea, Andrei Bădin, Andreea Pora, proveneau din “rezervorul” de la România Liberă. Astfel de materiale scrise la comanda generalului Dan Voinea de către cei trei, patru ziariști aflați pe "ștatul" său, care au trăit mulți ani de pe urma materialelor sifonate de către acesta, sunt probatorii pentru reaua credință și voința manipulativă a grupului de suporteri ai generalului Dan Voinea.

Chiar președintele de atunci, Traian Băsescu, cel care a susținut-o pe Laura Codruța Kovesi, a ajuns să contrazică ”rechizitoriul” acesteia la adresa generalului Dan Voinea, probabil incomplet informat de Cabinetul său juridic a reiterat o parte din aceste elemente dezinformative, marșând fără voie pe culoarul unei intoxicări clasice, de manual. Astfel, într-un interviu acordat BBC în data de 13.06.2008, acesta a declarat: “Este clar că procesul de aflare a adevărului a fost întârziat și de decizia Curții Constituționale de a muta dosarele de la parchetele militare la procurori civili, ceea ce a blocat un timp lucrul la aceste dosare”. Traian Băsescu a subliniat că “că forța celor implicați în mineriada din iunie 1990 de a controla Justiția explică lipsa de condamnări în acest caz.

Voi susține public întotdeauna nevoia de aflare a adevărului pentru mineriada din 13-15 iunie, precum și pentru revoluție", a adăugat Traian Băsescu dar când a fost întrebat de reporterii BBC cum comentează faptul că fostul președinte Ion Iliescu – care figura la Parchetul militar condus de Dan Voinea că urmărit penal – a devenit martor, iar singura audiere la care a participat a avut loc la 12 decembrie 2007, acesta a aruncat pisica peste gard, cum cum

fac oltenii când se duc cu curca la raze: "Eu sunt șef al statului. Pe probleme punctuale ale justiției nu am dreptul să mă pronunț, dar dumneavoastră, că ziariști, o puteți face", a răspuns sarcastic Băsescu. Un președinte are printre altele și rolul de a discerne între bine și rău în numele celor care l-au ales, susținând dreptul la justiție al victimelor batjocorite de decenii de către magistrați corupți și generali care au mânjit uniforme militare, dezonorând actul de justiție. Niciun președinte al României nu a mișcat un deget în beneficiul victimelor, în temeiul justiției și administrarea dreptății.

Cât muncesc pe an și cât câștigă lunar procurorii militari care și-au bătut joc de “Dosarul Mineriadei”

JustNews, 16 decembrie 2020

Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus joi, 10 decembrie 2020, printr-o sentință definitivă, restituirea la Parchetul Militar a Rechizitoriului din Dosarul Mineriadei din iunie 1990. Potrivit G4Media.ro, Dosarul Mineriadei fusese trimis în judecată în luna iunie 2017 și a stat trei ani în cameră preliminară. Aceste lucruri s-au întâmplat la 30 de ani de la comiterea atrocităților de la Mineriada din 13-15 iunie, când cel puțin 4 persoane au fost ucise de mineri, alte câteva mii fiind rănite. 13 persoane, în frunte cu Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican Voiculescu, Virgil Măgureanu, Mugurel Florescu, Miron Cozma, Adrian Sârbu și Cazimir Ionescu sunt menționate în acest dosar pentru săvârșirea de infracțiuni contra umanității, fapte pedepsite cu închisoare pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani.

În mai 2019, judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție au hotărât că ancheta nu este completă și trebuie retrimisă magistraților de la Parchetul General, Secția Parchetelor Militare (SPM). Judecătorii au constatat cu acel prilej nulitatea rechizitoriului. Atunci, decizia nu a fost una definitivă, iar părțile din dosar au depus o serie de cereri și de excepții care au fost recent judecate de magistrații de la Curtea Supremă, iar în data de 10 decembrie instanța a decis, definitiv, că acest dosar nu este complet și că nu poate fi judecat în forma în care a fost întocmit de către procurorii militari. [Digi 24.ro](http://Digi24.ro) a scris că judecătorul care a pronunțat decizia și a dat astfel o palmă usturătoare procurorilor militari

este **Constantin Epure**. El a făcut parte și din completul care l-a condamnat pe Liviu Dragnea, în primă instanță, în dosarul „Bom-bonica”.

Rechizitoriul Dosarului Mineriadei a fost instrumentat de:

- general – locotenent magistrat Ion ALEXANDRU, procuror militar șef adjunct al Secției Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție,
- colonel magistrat Virgiliu Marian ISTRATE,
- colonel magistrat Iulian DINU,
- colonel magistrat Marian VAETIȘI,
- locotenent-colonel magistrat Dan Mihail MITRANESCU,

Dosarul a fost verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de procurorul militar șef secție General de brigadă magistrat Gheorghe Coșneanu

Toți cei 6 sunt procurori militari la Secția Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Salarii uriașe

Pentru activitatea pe care o prestează la Secția Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă ICCJ, cei 6 procurori militari sunt bine plătiți:

Procurorul militar [Alexandru Ion](#) a raportat în ianuarie 2020 în declarația de avere un salariu încasat în 2019 de 242.292 lei, respectiv 20.000 lei lunar.

Procurorul militar [Istrate Virgiliu Marian](#) a încasat 230.676 lei în anul anterior declarației de avere depuse în 2020.

Procurorul militar [Dinu Iulian](#) a primit 232.133 lei în 2019.

Procurorul militar [Vaetiși Marian](#) a încasat 232.576 lei în anul anterior depunerii declarației.

Procurorul militar [Mitrănescu Dan-Mihail](#) a încasat 326.611 lei, sumă în care a inclus și restanțe salariale stabilite prin hotărâri judecătorești.

Șeful Secției, procurorul [Gheorghe Cosneanu](#) a ridicat, potrivit declarației din 2019, 255.732 lei.

Prin urmare, nu este niciun procuror din cei menționați care să fie prost plătit, toți au salarii lunare aproximativ egale, în jurul sumei de **20.000 lei**.

Muncă puțină, rezultate nu prea

La data de 07.05.2020, din datele postate pe site-ul Ministerului Public rezultă că la **Secția Parchetelor Militare** erau în schemă **18 posturi de procurori**. Potrivit [Raportului de activitate al Ministerului Public](#) pe anul 2019, din totalul cauzelor soluționate (548.692), 12 cauze au fost soluționate de Secția parchetelor militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (în scădere cu 3 cauze față de anul 2018). La Secția parchetelor militare din Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au rămas de soluționat 16 cauze (în creștere cu 2 cauze față de anul 2018). La data de 2 iunie 2020, în urma unui control efectuat de [Inspectia Judiciară](#), Secția Parchetelor Militare a raportat 0 (zero) cauze mai vechi de 5 ani de la data sesizării, comparativ cu 3 cauze existente la data controlului anterior (30.06.2018).

Prin urmare, procurorii Secției Parchetelor Militare sunt **suficienți** că număr (18), **nu sunt** copleșiți de volumul de muncă, precum colegii lor de la DIICOT sau DNA (de pildă, media dosarelor pe procuror la DIICOT a fost anul trecut de 141, iar la DNA de 70) și sunt **mai bine plătiți** decât alți procurori.

Rămân în urma acestei palme primite de procurorii SPM din PG câteva mari întrebări: Cum rămâne cu calitatea rechizitoriilor? Militarilor mai au onoare? Răspunde cineva de la SPM de acest grav eșec? Cine?

CTP – crucișătorul mineriadei din iunie '90

„am gasit la peneteu droguri, armament, munitie, masina de scris automata... tiparit bani la peneleu... este în ziarul Adevarul”

Aud că victimele mineriadelor au de gand să stranga semnături pentru arestarea lui Ion Iliescu, lucru care nu se va întâmpla intrucat, nu-i așa, bietul Iliescu e bătrân și un om bătrân, oricat de ticalos și de criminal ar fi, nu poate fi tras la răspundere pentru faptele lui. dar dacă saracul și necinstitul Iliescu nu poate fi arestat, îi propun pe alții, mai tineri și mai voinici, care au instigat împotriva manifestanților și au aplaudat mineriada... ce-ar fi deci să fie luați de guler și întrebați de sănătate următorii:

1. Cu voia dvs., primul pe listă: marele om și marea conștiință și marele moralist al lui peste-prăjit Cristian Tudor Popescu, care, în fituica de perete a lui Ilici, numită pe atunci Pravda sau, mă rog, Adevarul ex-Scanteia, făcea cea mai curată apologie (în sensul aproape etimologic al termenului) a violentei:

“Ca pe 13 iunie a avut loc la București o tentativă de lovitură de stat este un fapt a cărui negare nu poate fi discutată decât în termenii cretinismului sau candorii, după cum se exprima d-l Razvan Theodorescu. Oricine s-a aflat în acele ore la Televiziune, la Interne sau la Poliție poate rememora mirosul salbaticiei și fricii care pluteau în aer. E lesne de înțeles că imaginile din seara aceea, transmise de TVR, și mai ales lipsa oricaror imagini, vreme de 40

de minute pe micul ecran, au creat, inevitabil o stare de tensiune, de panica, în întreaga țară. Ceea ce s-a întâmplat a doua zi în București, începând cu primele ore ale dimineții, a fost o reacție tot atât de inevitabilă; spirala violentei odata inițiată, urca întruna. Aceasta reacție s-ar fi produs și în lipsa apelului prezidențial, care a avut ca principal efect diminuarea creditului de care se bucura președintele și guvernul”. (“Spirala violentei” – Adevărul);

2. Cu aceasta ocazie, as propune să fie umflat și eruditul expert în științele limbistice și poponautice moderne și contemporane Rhazvhan Theodhorhescu, dar stai că și asta e batran!;

3. Sturlubatica Corina Dragotescu, pe atunci și ea pupincurista a lui Iliescu („Iliescu al nostru”, cum îl alinta ea), ulterior partenera mediatică a lui Andrei Gheorghe; Dragoteasca, vorba unui crainic sportiv ceausist, „semana panica în careul advers”:

“Piata Universității continua să fie pentru mulți oameni un motiv de îngrijorare datorită apariției actelor de violență din partea unora dintre manifestanți. că exista subterane politice, că undeva un creier diabolic elaborează o tactică a demonstrației, că sunt în piață oameni de bună credință care continua să aibă impresia că ceea ce fac ei acolo este rodul unei spontaneități revoluționare, acestea sunt lucruri pe care deja le stim cu toții. Personal însă nu înțeleg de ce lupta pentru putere trebuie să îmbrace asemenea forme și nu poate fi dusă oricât ar fi ea de agresivă verbal doar în planul confruntărilor politice. (“Adevăr sau ficțiune”);

4. Tovarasă Lelia Munteanu, astăzi editorialista la *Gândul*, care, confundând gazetăria cu scrisul de note informative la securitate, demasca:

“Profesoara de engleză Popinceanu Maria, «culeasă» din Piața Universității. E drogată. Tipa isteric «arestați o femeie nevinovată cu un copil mic acasă?» Ștef Maria depune marturie de trecător: «A sarit la mine cu unghiile. M-a tras de par. Racnea că și acum: “vedeți unde-am ajuns dacă nu l-ați votat pe Rătziu?”» (...) Clădirea Poliției din Calea Victoriei arată jalnic. Am văzut etajele I, II, parterul și podul. Nimic n-a rămas năns. (...) Pe d-l General Batlan îl întâlnim în fostul sau birou. Carbune peste tot. O scândură fumegă și acum sub picioarele noastre. Răscopț de căldură, tavanul cade cu zgomot. Ne ferim să vorbim. Ne spune: «ieri la ora atacului eram în Piața Universității. Ocupanții unei mașini cu număr fals (2-AG-132) au împartit “non-violenților” sticle cu conținut incendiar. Cei care au făcut ce vedeți aici nu-s oameni. Scursura din întreaga țară, rebut social, canalii. Beți și drogați. Din biroul acesta au furat două pistoale, două încarcătoare și un pistol mitralieră. În garaj după ce au smuls aparatele de emisie-recepție, au dat foc la toate mașinile. Acum nu mai avem nici una» (Indemn venit din caverna);

5. „Avocatul” Sergiu Andon de la același Adevărul – avocat al acuzării în pamfletul *Fi-r-ai al naibii, Maiestate!* și avocatul securității ceaușiste în procesul îngropării CNSAS;

6. „Matematicianul” pesedist Octavian Stireanu, conducatorul gazetei Azi, fituica de o jegosenie de nedescris; iata și o pagina din cugetarea politica a acestui tampit: acest punct 8 al “Proclamatiei da la Timisoara” reprezinta un indemn la incalcarea drepturilor omului – deci la comiterea acelui gest im-potriva caruia s-au ridicat nu numai disidentii nostri gloriosi, ci insasi intreaga revolutie din decembrie... Pe mitingisti nu-i intereseaza, desigur, odiseea semnarii de către România a acestui “Document final [al Reuniunii de la Viena a reprezentantilor statelor participante la Conferinta pentru securitate și cooperare în Europa]” -dupa cum nu-i intereseaza nici de ce acest document n-a fost publicat în România cita vreme a trait Ceausescu. și n-a fost publicat tocmai pentru ca, e limpede, contine prevederi, precum cele redade mai sus și care, acum, se vor iarasi incalcate de neoceausistii din Piata Universitatii (In România se cere incalcarea drepturilor omului!);

7. Iosif Boda, absolvent de Stefan Gheorghiu, la acea data directorul Directiei de informare, sinteze și documentare a Presedintiei Romaniei (cu alte cuvinte, cel care-l informa pe Iliescu despre manifestatiile „legionare” din Piata Universitatii) și redactor la acelasi ziar fesenist, una și aceeasi persoana cu Iosif Boda care apare astazi zilnic la emisiunile tv;

8. Caricaturistul el insusi caricatural Octavian Andronic, conducatorul gazetei Libertatea, în acelasi registru al intoxicarii cu Azi, Dimineata și Adevarul, un adevarat patruleter rosu al presei post-decembriste;

- ceilalti manipulatori, care au pus la cale diversiunile gen ne dam foc la autobuze, oamenii securitatii iliesciene, pe care mi-e sila să ii și pomenesc cu numele:

Gelu Voican, Virgil Magureanu etc.

În termenii unei etici babesti, ciomegarii mineriadei au fost de trei feluri: cu fapta, dar și cu cuvântul și cu gândul. creierele (cap-secii, mai bine-zis) din securitate, condeiele din presa, vocile de la televiziunea romana sunt mult mai vinovati că lampasii inarmati veniti din Valea Jiului, iar cel care a scris deunazi un editorial cu titlul Mineriada că bata folosea în '90 cuvântul că bata. probele exista și nu-mi mai ramane decât să va las în compania incadrării juridice a infractorilor Iliescu Ion, român Petre, Voican Voiculescu Gelu, Theodorescu Razvan, Popescu Cristian Tudor, Dragotescu Corina et alia eiusdem farinae:

Art. 372 Instigarea publica și apologia infractiunilor

(1) Fapta de a indemna publicul verbal, în scris sau prin orice alte mijloace de a savarsi fapte ce constituie infractiuni, se pedepseste cu inchisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amenda, fara a se putea depasi pedeapsa prevazuta de lege pentru infractiunea la savarsirea careia s-a instigat.

(2) dacă fapta prevazuta în alin. (1) este savarsita de un functionar public care indeplineste o functie ce implica exercitiul autoritatii de stat, pedeapsa este inchisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea

exercitării unor drepturi, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la săvârșirea căreia s-a instigat.

(3) Dacă instigarea publică a avut ca urmare săvârșirea infracțiunii la care s-a instigat, pedeapsa este cea prevăzută de lege pentru acea infracțiune.

(4) Laudarea sau recompensarea în public a celor care au săvârșit infracțiuni sau a infracțiunilor săvârșite de aceștia se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

Art. 373 Incitarea la ură sau discriminare

Incitarea publicului la ură sau discriminare împotriva unei categorii de persoane pe temei de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

Art. 381 Alarmarea falsă

(1) Fapta persoanei care alertează populația, autoritățile sau organele specializate de intervenție, cu privire la existența unui pericol iminent pentru viață, integritatea sau sănătatea persoanelor, pentru bunuri ori pentru un interes public, știind că acest pericol nu există, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

Radu Gonciar

DIGICULT. Copilăria lui Ion Iliescu

Digi24, 28 februarie 2015, o agentură securistică româno-maghiară lustruindu-i cu limba izmenele lui Ilici

Ion Iliescu (stânga), Nicolae Ceaușescu (dreapta)

A marcat România postdecembristă. A declanșat pasiuni pro și contra. Înainte de toate, însă, Ion Iliescu a fost Ionel Iliescu, un băiețel care s-a născut la Oltenița, în 1930, pe vremea când monarhia conducea România.

Ion Iliescu: Așa cum mă apreciau bunicii, eram un copil cuminte. Nu eram un copil năbădăios și ranchiunos și mofturos. Încă din copilărie, am asimilat o mică disciplină a vieții. A crescut fără părinți. Cel care l-a învățat ce este important în viață a fost bunicul din partea tatălui. Un om simplu, gospodar și cu o mulțime de talente neașteptate.

Ion Iliescu: Fiu de țăran din Ulmeni. Care a făcut doar 4 clase elementare. Dar, așa cum scriu și-n carte, el a avut scrierea cea mai frumoasă din familie. Om modest, fără carte multă, Vasile Iliescu a ținut că nepotul lui săînvețe. A fost cea dintâi persoană care l-a inițiat pe Ionel în tainele scrisului, înainte că acesta să aibă vârsta de școală.

Ion Iliescu: Făcuse rost de o tăbliță din ardezie, cu creion la fel, și seara stătea cu răbdare, lângă mine, să mă ajute să scriu literele. Primul meu învățător, de fapt, a fost bunicul. Copilul a crescut într-o casă fără electricitate, apă curentă și canalizare. Cu toate astea, bunicii au reușit să-i dea nepotului sentimentul că nu-i lipsește nimic. Ion Iliescu: Nu visam foarte mult, pentru că, în ciuda modestiei în care trăiam, totuși bunicii erau niște oameni foarte harnici. Și casa noastră nu era una care să-mi displacă. Din contră. Era o casă tip vagon, cu vreo 5 camere, cu o prăvălie spre stradă, deși nu am avut niciodată comerț. Deși, într-o vreme, bunicul făcuse ceva grădinărit și, când o duceam mai greu, vindea ceva legume. Dacă bunicul era responsabil cu legumele, florile se aflau în împărăția bunicii.

Ion Iliescu: Era un rai al florilor, în curtea noastră. Plus câțiva copaci: era un gutui mare care domina curtea și aveam gutui întotdeauna, de aia am rămas cu slăbiciunea aceasta față de dulceața de gutui, pe care bunică-mea o făcea foarte bună. Dar și-acum am acasă dulceață de gutui! Bunica se ocupa și de orătăni, în vreme ce bunicul avea grijă de animalele... cu greutate.

Ion Iliescu: Se mai ocupa întotdeauna să fie o scroafă cu purcei. El era foarte priceput la scopit vierii și era folosit, de asemenea, la tăiatul mieilor de Paște. Oltenița copilăriei, unde Ion Iliescu a locuit până la vârsta de 8 ani, era un orașel sărăcăcios și prăfuit. Însă copiii găsesc întotdeauna ceva care să-i bucure.

Ion Iliescu: Oltenița avea farmecul ei pentru copilul care eram. În primul rând, era port la Dunăre. Și atunci era un port activ. Deci unul dintre spectacolele interesante pentru noi era să mergem să vedem cum se încarcă și se descarcă șlepurile. Și-apoi era Argeșul, era locul de scăldat. Era o zonă de scăldat, o plajă, era un cot al râului, unde făcuse o plajă naturală, acolo era raiului scăldatului în perioada de vară. Mai exista ceva care năștea pasiuni printre puștii din Oltenița anilor '30.

Ion Iliescu: Zmeul era o mare atracție! Și era și o întrecere, care reușește să facă zmee mai bine. Aici, tot bunică-miu a fost cel care m-a ajutat, m-a învățat să meșteresc un zmeu. Realizasem cozile de zmee foarte scurte. Și era o zi mai vântoasă. Nu reușeam să stăpânim zmeul. Și-atunci am descoperit că erau șopârle. Am prins șopârle și le-am agățat că să echilibram zmeul! Dacă, la capitolul imaginație, micului Ionel nu-i lipsea nimic, o absență a umbră primii ani de viață: cea a tatălui. Alexandru Iliescu, muncitor ceferist și membru de partid, a fost trimis la Congresul al V-lea al PCR. A lipsit din țară câțiva ani, iar fiul său își cunoștea părintele doar din fotografii. L-a revăzut când era deja școlar.

Ion Iliescu: Vă dați seama, îl așteptam toți cu nerăbdare. Fosta soție, mama naturală a micului Ionel, nu l-a mai așteptat, însă. S-a recăsătorit, iar copilul a rămas în grija bunicilor. Odată întors în țară, tatăl și-a refăcut viața alături de o maramureșancă, iar în familia Iliescu a mai apărut un băiat. Fratele mai mare i-a ales numele mezinului. Ion Iliescu: Citeam, la istorie, despre Horea, Cloșca și Crișan. Și mi-a plăcut numele de Crișan, că nume românesc, ardelenesc. Într-un fel, eu l-am botezat. Când s-a refăcut familia, iar Ionel și ai lui s-au mutat la București, părea că lucrurile vor merge spre bine. Au urmat, însă, începând cu anul 1939, alte vremuri dramatice. Tatăl și copiii au fost, din nou, despărțiți.

Ion Iliescu: Da, el a fost arestat și implicat într-un proces cu Ilie Pintilie și încă doi muncitori ceferiști. Și a fost condamnat. Ei se întâlneau, cei patru muncitori, și aveau un document, pe care Ilie Pintilie îl deținea. El și-a asumat paternitatea lui. Exprimau niște revendicări către clasa politică, către intelectuali, în legătură cu soarta țării. Treaba asta a fost considerată că o chestiune subversivă. Asta l-a costat ani de închisoare. Din 1940, după ce și-a ispășit pedeapsa în închisoare, Alexandru Iliescu a fost trimis în diverse lagăre. Primele excursii ale fiului în afara orașului au fost, de fapt, drumuri făcute pentru a-și vizita tatăl închis.

Ion Iliescu: Deci, în anii de război îmi vizitam tatăl la închisoare, apoi în lagărele de la Caracal și de la Târgu Jiu. După 23 august 1944, muncitorii închiși în lagăre au fost eliberați. Povestea dramatică a lui Alexandru Iliescu nu s-a încheiat, însă. În lagărul

de la Târgu Jiu a avut un conflict cu Gheorghe Gheorghiu-Dej, astfel că, după eliberare, a fost exclus din Partidul Comunist.

Ion Iliescu: Nu numai, dar Gheorghiu-Dej a vrut să-i impună și maică-mii să se despartă de tata. A refuzat și l-a și obrăznicit pe Gheorghiu-Dej. I-a spus „Cum își permiți așa ceva?!” I-a zis, așa, „românește”, câteva chestiuni și a fost dată și ea afară din partid. Foștii ilegaliști și-au văzut de viața lor și fără voie de la partid. Dar traiul tihnit, într-o casă de lângă Gara Filaret, n-a durat mult: pe 17 august 1945, pe când fiul său cel mare avea doar 15 ani, Alexandru Iliescu a murit.

Ion Iliescu: Eu, atunci, eram într-o tabără. Și m-am trezit cu un văr de-al tatălui meu, care a venit după mine, că trebuie să plec undeva cu taică-miu, într-o excursie. A venit cu o mașină, cu un camion. Când am ajuns în piața Gării Filaret am văzut doliul la ușă. Și l-am găsit mort. A fost un moment dureros pentru noi toți dispariția tatălui. A fost o perioadă dificilă care a urmat. Devenit, peste noapte, „bărbatul” casei, Ionel a fost nevoit să-și asume responsabilități mari pentru un adolescent. L-a sprijit, însă, restul familiei, mai ales una dintre surorile din partea tatălui, o mătușă la care a și locuit o vreme. Aici, adolescentul prea puțin răsfățat a avut parte de lecții inedite de la verișoarele sale.

Ion Iliescu: Ele m-au învățat să dansez! Aveau patefon... Tango și vals. Erau, la vremea respectivă, cele mai populare. Apoi au apărut foxtrotul și alte chestiuni... Cu soția, când ne-am cunoscut, amândoi eram atrași de posibilitățile de a dansa. Eram considerați

dansatori buni, amândoi. Ion Iliescu a absolvit Liceul „Spiru Haret” din București. Dar drumul școlarului până la prestigioasa instituție de învățământ a fost lung și complicat. Fiu de deținut politic, nu se putea înscrie la liceu, după absolvirea primelor patru clase.

Ion Iliescu: Era vorba de un copil de 10 ani, care termina 4 clase elementare, după care urmau liceele, teoretice, industriale, comerciale, erau 3 categorii. N-a putut maică-mea să mă înscrie la vreun liceu, pentru că trebuia să spună ce-i cu taică-miu. În 41 a izbucnit războiul, exigențele au mai dispărut și maică-mea a reușit să mă înscrie la Liceul industrial Polizu. Aici, băiatul a avut parte de o surpriză, atunci când s-a strigat catalogul. Ion Iliescu: Eram doi Ion Iliescu, inclusiv litera tatălui, A. Eram Iliescu A. Ion și unul, și altul, și că să ne distingă între noi, 1 și 2! Iliescu A. Ion 1 a studiat aici primele două clase de liceu, alegând disciplina „Ajustaj”.

Ion Iliescu: Lucrător în metal. Dar o meserie de finețe! Și taică-miu a fost încântat de alegerea mea, pentru că era apropiată, cumva, de pregătirea, de formația lui profesională. La sfârșitul celei de-a doua clase, profesorul de matematică l-a sfătuit pe elevul Iliescu A. Ion și pe alți doi colegi ai lui să dea un examen de diferență, la un liceu mai bun: pe vremea mareșalului Antonescu apăruse o reglementare care nu le permitea absolvenților de licee industriale să dea admitere la Politehnică.

Ion Iliescu: În vara anului respectiv, în august, am dat acest examen de diferență. Neșansa noastră, când am terminat noi, nu

ne-am putut înscrie la un liceu de zi: începeau cursurile la 1 septembrie. Așa încât clasa a treia de liceu am fost obligați, toți trei, s-o parcurgem la un curs seral. La 7 seara începeau cursurile, până pe la 11. Ei, noi eram puștani, 13 ani, dar colegii noștri erau oameni maturi, care veneau de la muncă. Adormeau pe ei, săracii. Dincolo de școală, orice băiat a avut parte de jocurile străzii. Ion Iliescu își amintește că juca țurca, dar că, din motive financiare, nu avea acces la alte sporturi. Ion Iliescu: Nu ne erau chiar accesibil jocurile în care era nevoie de minge de fotbal. Ne uitam cu jind.. Și doar cei mai maturi, mai în vârstă, aveau așa ceva. Făceam niște mingi de cârpă și imaginam asemenea jocuri. Jocurile, școala și chiar viețile copiilor au fost întrerupte, în anul 1944, de bombardamentele asupra Bucureștiului.

Ion Iliescu: Cel mai teribil a fost în 4 aprilie 1944. Atunci cunoscusem o fată, era nepoata unor vecini de-ai bunicilor mei. O cunoscusem pe fața respectivă, era de vârsta noastră, în vara precedentă. Am aflat, apoi, că la bombardamentele din 44 a fost omorâtă. Copilăria lui Ion Iliescu nu a fost una a răsfățului. Dar puștiul de altădată a reușit să colinde lumea, alături de câțiva prieteni... dintr-o carte.

Ion Iliescu: „Aventurile celor trei cercetași”. Marius, Jean Bart și Raimondo erau cei trei cercetași, italieni. Și autorul, cu acești trei cercetași, a colindat întreaga lume și Asia, și Africa, și America Latină. Era o lectură interesantă pentru vârsta noastră. Această aventură, alături de cei trei eroi, cu care am făcut înconjurul lumii. Ion Iliescu își amintește și de prima întâlnire cu marea. Chiar dacă,

până atunci, nu văzuse niciodată Marea Neagră, în 1947, la 17 ani a reușit să ajungă la Marea Adriatică.

Ion Iliescu: Deveniseră la modă acțiunile de reconstrucție după război. Iar sârbii, în perioada respectivă, organizaseră mari șantiere ale tineretului. După modelul lor, și albanezii au făcut la fel. Ne-am înscris și noi pentru o brigadă în Albania. Ceea ce a părut, la început, o expediție lejeră s-a transformat într-o experiență dificilă.

Ion Iliescu: Se construia prima cale ferată albaneză. Și noi am participat la acest șantier de construire a primei căi ferate din Albania. În condiții extramodeste. Toți 100 eram cazați într-un cort uriaș, o lună am lucrat în condiții de mare austeritate. N-am mâncat decât carne de miel și singurul desert erau niște măsline. Era vară, umblam mai mult în chiloți, nu ne-mbrăcam în timpul zilei. Aventurile, dar și dramele de familie din prima copilărie; tragedia celui de-al Doilea Război Mondial și complicațiile venite prea devreme în viața puștiului de odinioară, din toate a învățat Ion Iliescu câte ceva.

Ion Iliescu: Școala vieții. O școală a vieții care mi-a și lărgit orizontul, dar m-a și supus la foarte multe încercări.

“Adevărul este că împrejurările vieții au făcut ca, la vârsta de un an, să fiu abandonat de propria-mi mamă, care nu s-a interesat niciodată de soarta mea. Nu i-am reproșat niciodată nimic, dar nici nu am băgat-o vreodată în seamă. Am conviețuit cu țigani, de care

nu mă deosebeam deloc, în Oltenița. Și erau țiganii muncitori, care o duceau cel mai greu, și erau lăutarii, care erau aristocrația țigănească. Petreceam mult timp prin casele lor, mai ales că arătam cam la fel că puradeii lor.” Iliescu a spus că “țiganii adevărați” nu se supără dacă li se adresează cu termenul “țigan”.

“Nu se supără țiganii adevărați dacă le spun țigani. Nu are importanță denumirea”, a spus Iliescu.

MEDIAFAX – BUCUREȘTI, (15 nov 2007)

Pe vremea când era director la “Editura Tehnică”, Ion Iliescu citea în fiecare dimineața revista “Pravda”. Îl aștepta pe birou. Uneori toți angajații erau nevoiți să umble în vârful picioarelor pe culoare pentru cășeful avea o întâlnire importantă. Cu un “nepot”, pe numele lui Virgil Măgureanu. Petre român era doar un simplu “autor” de carte. De Sfântul Ion, redactorii vroiau să-l sărbătorească, însă tovarășul director refuza sistematic, explicând că nu le are cu sfinții.

După ce a ajuns președinte a devenit însă specialist în făcut cruci pe la felurite hramuri și sfințiri de mandat. Nu bea, nu fuma, nu-și lua bon de ordine la bufetul editurii unde se aduceau din când în când niște pui sfrijțiți. Spunea că are el alte surse. Dar cum suma viciilor e constantă, își conducea Dacia că nebunul. Și odată un angajat l-a surprins cu mîna pe sînul secretarei, blondăși cam purie. Gestul era unul patern.

În ziua de 22 decembrie, făcea ture pe scările de marmură ale Casei Scânteii. Și dădea telefoane. “Să vin?”. “Nu e încă momentul.

Mai stai un pic!”, se pare că i se răspundea. Când s-a dus, s-a dus de tot! La Editura Tehnică, Ion Iliescu era poreclit Giuseppe. Mama naturală a lui Ion Iliescu Maria Serediuc Toma, s-a căsătorit cu Alexandru Iliescu în 28 iulie 1929.

S-a divorțat de Alexandru Iliescu în 1935 Ion Iliescu despre mama sa naturală: “o femeie sarmană, fără surse”, care “traia în casa în care rămăsese” după ce se despartise de Alexandru Iliescu și “s-a recăsătorit cu un sofer”. ” Mama care m-a născut s-a despartit de tata înainte de nașterea celui de-al doilea frate (Eugen), care a rămas la ea. Eu am rămas la bunici, la părinții tatălui meu. Ea s-a recăsătorit, iar tatăl-meu, când a revenit, a găsit-o recăsătorită, în casa pe care au construit-o împreună, în Bucureștii Noi, și și-a refăcut viața cu cea care a devenit mama mea adoptivă, Maria Iliescu, femeie din Maramureș, de pe Valea Izei.”

Alexandru Iliescu, alias “Alec”, alias “Ignat”. Alec îi spuneau prietenii și cunoscuții, precum Pavel Campeanu, în cartea sa de amintiri. Ignat îi spunea Siguranta, care, se pare, l-a urmărit pas cu pas. Inclusiv pe parcursul unui periplu al lui Alexandru Iliescu prin fosta URSS. “Aveam 21 de ani când m-am căsătorit. Ionel a fost primul copil. Stăteam la Oltenița.

Pe urmă a venit el, că lucra la CFR, și i-a spus cineva că se vând locuri de casă în Triaj. Am stat acolo până în '51. Divorțasem între timp și în '51 m-am mutat aici cu un alt bărbat. Iliescu, tata lui președintelui, era cu ăla, cu Pătrășcanu. Ei erau aparte, nu erau chiar comuniști. Pe urmă, pe Pătrășcanu l-a împușcat. Pe soțul meu, Gheorghiu-Dej l-a omorât. I-a zis: <>“! Este declarația dată unei publicații centrale, în mai 1993, de către mama președintelui, Maria Dumitru Toma, fosta Serediuc, fosta Iliescu. Lumea liberă

prezinta urmatoarea fisa biografica: “Mama vitrega a lui Ilici a fost, după 1944, servitoare și bucatareasa la Ana Pauker. după 1945, Dej a alfabetizat-o și a trimis-o la Agentia Economica de la Sofia, unde a stat multa vreme. Ion Iliescu:

N-am apucat să-mi cunosc toate neamurile, știu însă că bunelul, Vasili Ivanovici, era bolșevic, fost pușcăriaș, evreu fugit din Rusia deoarece era urmărit și persecutat de poliția țaristă, sinistra Ohrana. Progresist de felul său, bunicul s-a stabilit la Oltenița în jurul anului 1895, unde a intrat argat și băiat de prăvălie la un grec, zis Țandărică, care avea locanta pe strada Ion Heliade Rădulescu nr. 1 (fosta Țigănie, nr. 4). Probabil după 1900, pentru a se integra și a se deosebi de mulțimea de muscali care se pripășiseră prin zonă, Vasili Ivanovici și-a schimbat numele în Iliescu

“Singura persoana din familie care ar fi putut să aiba o legatura cu Ana Pauker ar fi putut fi maica-mea.”“Am conviețuit cu țiganii în Oltenița. Și erau țiganii muncitori, care o duceau cel mai greu, și erau lăutarii, care erau aristocrația țigănească”, a explicat Iliescu. El a arătat că, înainte de anul 1950, se ofereau țiganilor lăutari anumite “condițiuni”, date de faptul că aceștia își desfășurau activitatea în cârciumile de pe lângă magazinele de cereale. “Când s-a dezvoltat industria în oraș, au dispărut cârciumile. După anii 1950 a fost o schimbare de raporturi de forțe. Lăutarii au intrat într-o situație mai delicată, neavând debușeu. În schimb țiganii muncitori – fierari, lucrau în lemn, creșteau bivolițe, spoiau pingiri, cositoreau vasele din cupru –și-au găsit posibilitatea să se integreze. A apărut șantierul naval, mulți s-au integrat, au deveni sudori,

meseriași. Femeile și-au găsit de lucru într-o filatură, s-a schimbat raportul dintre ei. Aceștia au prosperat, și-au construit case noi”, a spus Iliescu.

“Eu am fost un autodidact, iar copilăria mi-am petrecut-o în casa bunicului – Vasile Iliescu (Ivanovici) – la Oltenița, cum am zis, tata fiind la închisoare. Până să intre la închisoare pentru vederile sale progresiste, tatăl meu a fost singurul care a urmat cele patru clase elementare și cursurile Școlii de Arte și Meserii din Oltenița”.

Viața lui Ion Iliescu așa cum a fost, descrisă de el însuși

George Roncea, 30 iunie 2010

Bunicii, Rusia, Oltenița Încă mă marchează trecutul și istoriile neplăcute legate de mama mea. Poate din acest motiv am simțit nevoia să-i omor pe Ceaușești, părinții mei adoptivi, pentru că râvneam în ascuns să-mi omor mama care m-a parăsit pentru că eram prea negru cică pânăși pentru criteriile sale obscurantiste. Adevărul este căîmprejurările vieții au făcut ca, la vârsta de un an, să fiu abandonat de propria-mi mamă, care nu s-a interesat niciodată de soarta mea. Nu i-am reproșat niciodată nimic, dar nici nu am băgat-o vreodatăîn seamă. Am conviețuit cu ȣiganii, de care nu mă deosebeam deloc, în Oltenița. Și erau ȣiganii muncitori, care o duceau cel mai greu, și erau lăutarii, care erau aristocrația ȣigănească.

Înainte de anul 1950, se ofereau ȝiganilor lăutari anumite condițiuni privilegiate, date de faptul că aceștia își desfășurau activitatea lucrativă în cârciumile de pe lângă magaziile de cereale. Însă, când s-a dezvoltat industria în oraș, au dispărut cârciumile, a apărut șantierul naval, mulți s-au integrat, ciordind tablăși feronerie, că și acum. Aceștia au prosperat, și-au construit case noi. Petreceam mult timp prin casele lor, mai ales că arătam cam la fel că puradeii lor.

N-am apucat să-mi cunosc toate neamurile, știu însă că bunelul, Vasili Ivanovici, era bolșevic, fost pușcăriaș, evreu fugit din Rusia deoarece era urmărit și persecutat de poliția țaristă, sinistra Ohrana. Progresist de felul său, bunicul s-a stabilit la Oltenița în jurul anului 1895, unde a intrat argat și băiat de prăvălie la un grec, zis Țândărică, care avea locanta pe strada Ion Heliade Rădulescu nr. 1 (fosta Țigănie, nr. 4). Probabil după 1900, pentru a se integra și a se deosebi de mulțimea de muscali care se pripășiseră prin zonă, Vasili Ivanovici și-a schimbat numele în Iliescu. S-a încurcat cu sora cârciumarului vecin prăvăliei grecului la care lucra – omul avea cârciuma pe strada I. H. Rădulescu, nr. 2, și se numea Anghel Savu. Vasili s-a luat cu Maria Savu, sora lui Anghel, pe undeva prin 1901.

Anghel Savu era fugit din Bulgaria, peste Dunăre și stabilit la Oltenița. Acesta avea ceva stare și i-a făcut Mariei și lui Vasili o dugheană în care vindeau de toate, tutun, ace, brice, carice, situată pe strada I. H. Rădulescu, la nr. 6-8. Vasili Iliescu (fost Ivanovici) și Maria (fosta Savu) au avut doi băieți și două fete – Aristița și Vergina.

Cei doi băieți au devenit bolșevici de mici – Alexandru – tatăl meu, și Eftimie, unchiul meu, ulterior instruit în U.R.S.S. Eftimie a devenit cadru de Securitate și a fost condamnat pentru crimă, la un moment dat. A sfârșit nu se știe pe unde, în ce pușcărie. Bunelul, Vasili Ivanovici, avea ceva instrucție, tot pe tipar bolșevic desigur, și fusese bun prieten cu Constantin Dobrogeanu Gherea, și acesta tot de aceeași origine cu bunelul, tot venit din Rusia (pe numele său adevărat se chema Katz).

Eu am fost un autodidact, iar copilăria mi-am petrecut-o în casa bunicului – Vasile Iliescu (Ivanovici) – la Oltenița, cum am zis, tata fiind la închisoare. Până să intre la închisoare pentru vederile sale progresiste, tatăl meu a fost singurul care a urmat cele patru clase elementare și cursurile Școlii de Arte și Meserii din Oltenița. Mama care m-a părăsit de mic Mama care m-a născut, Maricica, era o femeie sărmană, fără resurse (analfabetă adică), bulgăroaică, care vorbea prost românește, dar se pare că era cam arzoaică, rea de muscă cum ar zice Andrei Pleșu.

Tata s-a căsătorit în 1929 cu Maricica, care era fața lelei Stoica, din neamul căldărarilor din Oltenița veniți tocmai din Bulgaria, ce locuiau pe o stradă paralelă cu adresa prăvăliei bunicului de pe strada I. H. Radulescu. Nu se știe cine a fost tatăl ei, dar ea s-a despărțit de tata înaintea nașterii celui de-al doilea frate (Eugen), care a rămas la ea.

Eu am rămas la bunici, la părinții tatălui meu. Tata avea mai multe nume, i se spunea „Alec”, de către prietenii, cum era filozoful de stânga (comunist adică) Pavel Câmpeanu, care spunea că mai avea un alias, un nick: „Ignat”. Ignat îi spunea, am aflat ulterior, Siguranța, care l-a urmărit pas cu pas inclusiv pe parcursul unui

periplu prin fosta URSS. Era foarte însuflețit de idealurile revoluționare și mai ales pe Lenin îl iubea foarte mult.

Când m-am născut, la 3 martie 1930, mi-a spus micul Ilici, și apoi, în același an, a fugit pe urmele lui Vladimir Ilici Lenin, în Rusia, unde a stat până în 1935-1936. În decembrie 1931, tata a participat la Congresul al V-lea al P.C.d.R., ținut la Gorikovo (lângă Moscova), și a fost ales, la acest congres, în Comitetul Central al partidului aflat sub aripa Komintern-ului. Rezoluția finală stabilea drept principal obiectiv al P.C.d.R. dezmembrarea statului unitar român, motiv pentru care tatăl meu nu era prea bine văzut de agenții tenebroasei Siguranțe, așa cum și eu, peste ani, am devenit ținta temutei Securități tot pentru că eram prea bine văzut de tovarășii ruși de la Moscova.

Tata și moștenirea sa

Alexandru Iliescu a dus în Rusia activitate conspirativă împotriva României, fiind Kominternist și NKVD-ist, omul lui Stalin. Casa noastră din Oltenița era și casa conspirativă a Komintern-ului și NKVD-ului, iar agenții ruși plăteau toate angaralele.

În 1935, tata s-a întors din Rusia și a fost condamnat la trei ani de închisoare, pentru trădare de țară, cică, deoarece milita pentru dezmembrarea României și trecerea Basarabiei la ruși, așa cum este ea și astăzi, ceea ce arată că moștenirea familiei mele este încă vie. Mama l-a părăsit atunci și s-a cuplat cu un șofer parcă, și de atunci n-am mai știut nimic de ea, eu trăind în casa bunicului. În acea perioadă, am avut parte de apropierea de familia de ilegaliști Elena și Nicolae Ceaușescu, care după 1945, după moartea tatălui meu natural, m-au adoptat practic, deoarece așa era atunci moda între comuniști.

În perioada pușcăriei, între două intrări, tata s-a încurcat cu Maria, amanta unuia Ivănuș, un bolșevic care se afla în închisoare cu el. Cu Maria, Alexandru a făcut un copil din flori, Eugen, fratele meu vitreg, care a devenit și el securist că și unchiul Eftimie.

În 1940, tata a lăsat-o pe Maria cu plodul de gât și s-a căsătorit cu Marița, țigancă din Maramureș, sora bună a mamei lui Ion Cioabă din Sibiu, bulibașa țiganilor, cu care a avut doi băieți, frații mei vitregi Mircea și Crișan – veri primari ai lui Cioabă. Unul a fost atașat militar al României la Moscova, iar celălalt – director adjunct la IRSOP.

Mama mea vitregă a fost, după 1944, servitoare și bucătăreasă la Ana Pauker. După 1945, Dej a alfabetizat-o și a trimis-o la Agenția Economică de la Sofia, unde a stat multă vreme. De la Sofia, Dej a trimis-o la Agenția Economică de la Moscova, dar a fost retrasă și a activat la Centrală, la Comerțul Exterior, cu binecuvântarea Anei Pauker, care conducea Externele. A ieșit la pensie că directoare la Direcția Generală a Vămilelor.

Îmi aduc aminte că, peste ani, la recepțiile date de Ceaușescu, mergeam cu mama, care avea dosar foarte bun.

Despre Petre Roman...

Petre Roman, fostul lider al FSN și Prim ministru, la rândul său fiul Valter Roman, născut Erno Neulander, adevăratul cap al familiei.

Nefiind etnic român, Neulander a fost unul dintre cei mai importanți lideri comuniști, plecat încă din 1931 în URSS, unde a fost școlit în cea mai dură școală stalinistă. În 1936 s-a înrolat în Brigăzile internaționale comuniste care-au luptat în războiul civil din Spania cu gradul de maior, comandant al unui batalion de artilerie. S-a reîntors în URSS în 1939, unde a condus radioul în limba română, avându-i subordonați pe Ana Pauker, Leonte Răutu și Iosif Chișinevski, cei care au luat puterea în România în urma invaziei bolșevice din 1944. Neulander a intrat în România pe un tanc sovietic, că locotenent-colonel în Divizia ”Horia, Cloșca și Crișan”, compusă din soldați români căzuți în prizonierat în URSS. A fost decorat în 1945 cu cea mai înaltă distincție sovietică, Ordinul Steaua Roșie și a ajuns general-maior în armata română.

A fost șeful Direcției de Educație, Cultură și Propagandă a armatei și până în 1951 șeful Direcției Superioare Politice a Armatei, ulterior membru al Comitetului Central PCR și din 1954 până la moarte directorul Editurii Politice. Prin urmare, a fost unul dintre șefii aparatului de represiune și decident în perioada cumplită a proletcultismului, când sute de mii de intelectuali au fost distruși și exterminați, iar din manuale și universități eliminați Eminescu, Blaga și mulți alții. N-a fost, nici pe departe, unul din micii funcționari.

Dar cât de important în sistem a fost Valter Roman, unul dintre cei câțiva care au condus România cu mandat direct de la Moscova, o arată implicarea sa în acțiunea dirijată de KGB împotriva guvernului maghiar IMRE NAGY, care a declanșat REVOLUȚIA UNGARĂ DIN 1956: Nagy și guvernul său au fost arestați în România și, ulterior, judecât și condamnat la moarte în Ungaria, fiind instalat un guvern prosovietic. Revoluția înăbușită în sânge este considerată azi de Ungaria că un act fondator al statului democratic.

Același Valter român a cerut Comisiei Litvinov (ministrul de externe URSS) după al doilea război: ÎNFIINȚAREA STATULUI INDEPENDENT TRANSILVANIA.

Când Valter român conducea România, în 1953 era martirizat la Sighet Iuliu Maniu și în 1963 la Rm. Sărat Ion Mihalache, liderii PNȚ, alte sute de mii de țărâniști fiind de asemenea exterminați. Totodată, au fost arestați și uciși în închisori TOȚI liderii supraviețuitori care ÎNFĂPTUISERĂ MAREA UNIRE DIN 1918. Cum s-o fi uitat la PNȚCD Petre român după 1990?

Desigur, născut în 1946, Petre român nu poate fi responsabil pentru faptele tatălui, pe care l-a și glorificat după 1990, nu-i așa? Dar a beneficiat, cu studii în Franța în timpul regimului, apoi profesor la Politehnică (o fi fost, oare atât de bun?), iar la 22 decembrie 1989, direct la TVR îmbarcat în pulover roșu, șef la ”Revoluției” și Prim ministru. Cel care a declarat că întreaga industrie românească este ”fier vechi” și a început masacrarea acesteia. În timpul

guvernării sale s-au luat decizii teribile, cu consecințe până în ziua de azi.

Ff pe scurt despre „xenofobia” și „antisemitismul” românilor și despre cum a eșuat statul român versus Rețeaua minoritarilor kaghebiști bolșevici...

România este poate printre puținele țări de pe Planetă ce a beneficiat de președinți, premieri, miniștri de externe, de finanțe, șefi de servicii secrete, ce aparțineau/apartțin unor minorități etnice, sexuale, sau unor secte cu reprezentare infimă în raport cu majoritatea creștin ortodoxă a poporului român.

Nu intru în detalii se cunosc datele și personajele.

România este singura țară din Est unde au fost favorizate prioritar doar minoritățile din punct de vedere financiar, după lovitura din 1989, în timp ce marea majoritate a românilor nu a obținut mai nimic din ”retrocedările” desfășurate în mare parte ilegal, dacă ne gândim de exemplu numai la protocolul ținut ani de zile la secret dintre coruptul Adrian Năstase și coruptul Klaus Iohannis prin care acesta din urmă și-a împrăștiat organizația de minoritari, ce reprezenta inclusiv foste organizații de etnici germani aflate sub interdicția condamnării la Nurenberg, cu vreo sută și ceva de imobile, a dat afară din case vreo 2000 de sibieni și a obținut pe sub mână ceea ce românii ce-și revendicau proprietăți furate de comuniști nu au obținut.

Adrian Năstase l-a lansat pe umilul meditator din Sibiu fără nicio realizare profesională, în ”politica mare”. De ce? - numai ei doi știu și desigur Serviciile și Lojile de care aparțineau/apartțin amândoi.

La rândul său Ion Iliescu a oferit prioritar vărului său Ion Cioabă, împăratul (tot) din Sibiu, aur cu ghiotura din rezervele naționale, distribuit pe semnătură cu degetul (mama lui Ion Ilici Iliescu se numea Maria Cioabă, a fost bucătăreasa Anei Pauker, criminala bolșevică, șefa lui Mihai Șora, nestematul NKVD).

UDMR-ul, singurul partid etnic din Europa aflat la putere aproape non stop a obținut pentru membrii săi zeci de mii de proprietăți și sute de mii de hectare, inclusiv pădure și chiar munți întregi, la fel și minoritatea evreiască a obținut tot ce și-a dorit.

Există la anticariate o carte intitulată "Contribuția minorităților la bolșevizarea României" publicată în anii 90 de un general SRI, Neagu Cosma, fost securist de frunte, ce descrie pe larg cu nume și prenume complicitatea acestor minorități la opera de sovietizare și jefuirea și nimicirea României de către agenții Moscovei, nu mai zic de aruncarea în temnițe și lagăre a sute de mii de români, intelectuali, industriași - așa zișii burghezi, țărani mijlocași, - lagăre conduse tot de minoritari, în timp ce sistemul represiv, Securitatea și Armata erau aproape total conduse și controlate (tot) de minoritari.

Cu toate acestea poporul român nu a dat dovadă de manifestări de xenofobie sau antisemitism ba mai mult au votat cu milioanele cu minoritarul pesedist corupt la bază revopsit în "liberal,, ba încă și mai și zeci de mii de români și-au demonstrat filosemitismu, au manifestat în stradă în favoarea unui alt minoritar corupt, semit, de origine arabă și sub comandă israeliană, și pe deasupra sectant și antiromân visceral, aparținând (și) unei minorități sexuale, cu manifestări agresive.

Știu ce zic că am frenzi medici din Târgu Mureș, unii au fost chiar ținta ”avansurilor” nedorite, că rezidenți, ale maimuțoiului milițienilor și securiștilor de aici și de ”afară” ce avea să ajungă Ayatolahu Gomandant al României, poziție de unde micționează jubilând peste capetele românilor, afirmând public fără nicio jenă că se pișă chiar și pe Constituția lor.

Românii au conceptul rarisim ce nu mai există la alte neamuri, ce se numește Omenie. Străinul a fost dintotdeauna beneficiarul Omeniei, cea mai bună cameră și cele mai bune bucate erau rezervate Străinului care era primit în ospeție. Există și expresia chiar ”a omeni” pe cel aflat pe drumuri, călătorul din alte părți.

Nu întotdeauna cei veniți din alte părți pe la noi au întors ospitalitatea și căldura oferită, de la fanarioți la alte neamuri ce au considerat omenia și toleranța poporului român drept o formă de prostie ce trebuie exploatată, la sânge chiar.

Acestora li s-a zis venetici dar au fost tolerați în continuare. Reacțiile au fost maxim literare și jurnalistice - dacă avem în vedere scrierile pline de obidă ale lui Eminescu. În continuare veneticii și-au văzut de treaba lor.

.

Astăzi, Ministerul Apărării Naționale și Ministerul de Interne au postat niște cearceafuri de texte, cel de pe pagina MApN este semnat de însuși ministrul instituției, care se adresează cititorilor la persona întâia, colocvial gen.

Sociologul Vasile Dâncu cuvântă astfel: ”În anul 2021, România a realizat Strategia națională pentru prevenirea și combaterea antisemitismului, xenofobiei, radicalizării și discursului instigator

la ură, aferentă perioadei 2021 - 2023, adoptată în luna mai 2021, precum și în baza Planului de Acțiune asociat.

Specialiștii guvernului lucrează la procesul amplu de revizuire a programelor de educație privind Holocaustul pentru tânăra generație și la actualizarea programelor de pregătire pentru învățătorii, profesorii și instructorii care predau despre Holocaust. Se lucrează și pentru realizarea Muzeului Național de Istorie a Evreilor și al Holocaustului din România.

Suntem cu toții datori, la nivelul instituțiilor statului, dar și că cetățeni ai României, să acționăm pentru că ororile Holocaustului să nu fie nicicând uitate și să nu mai fie vreodată posibile. Putem face asta prin măsuri active și sistematice de prevenire, combatere și sancționarea radicalizării și discursului instigator la ură, precum și a oricăror forme de negare și distorsionare a Holocaustului, a manifestărilor antisemite și xenofobe și a tuturor formelor de intoleranță.”

Citind cele de mai sus, dacă ești un omuleț verde picat de pe Marte, ai putea avea impresia că s-a inversat Mașina Timpului și că prin România mășcăluiesc zi și noapte coloane de cămăși negre, de naziști și fasciști barbari care aruncă non stop găleți de zăăie și ură, ce înfricoșează populația debilă, motiv pentru care statul, statul eșuat, a trecut la măsuri drastice de reacție prin măsuri severe, legi peste legi ce instituie pedepse de zece ani chiar, la capitolu ăsta statul nu eșuează, dimpotrivă, excelează.

Colegul de partid al actualului ministru al Apărării, Adrian Năstase, tot minoritar, este cel care încă de acum peste 20 de ani a lansat niște HG-uri și legi cu prevederi aspre dedicate fenomenului inexistent de altfel al xenofobiei și antisemitismului.

S-a trecut rapid cu ordin de Sus la rășluirea istoriei și culturii României, la punerea la index a personalităților culturale majore interbelice, s-a ajuns la redenumirea străzilor, dărâmarea statuiilor, arderea cărților, nimicirea memoriei, un fel de cancel culture avant la lettre, progresism comunist clasic, ce a luat un avânt fantastic în ultimii ani - pe banii statului.

Este interzis aberant Radu Gyr, poetul care a înființat, cu riscul vieții, teatrul de stat Barașeum, unic în lume, dedicat exclusiv minorității evreiești, în plină epocă de ocupație nazistă, când Reichul german avea sub cizmă cea mai mare parte a Europei.

Este interzis aberant Valeriu Gafencu, aruncat la pușcărie de Antonescu, deși era elev abia, și care pe lângă martiriul suferit în temniță și-a încununat sfârșitul oferind medicamentele sale unui coleg evreu de pușcărie.

Deși mareșalul Antonescu a fost aruncat la groapa de gunoi de Adrian Năstase, iată că și victimele sale, în loc să fie reabilite, sunt de asemenea aruncate (tot) la groapa de gunoi.

Urmașul unui ideolog și komisar bolșevic, cu ”studii” și ”realizări” ce se rezumă la broșuri leniniste primește de la Victor Ponta, pupilul lui Adrian Năstase și amicul de șprițuri al lui Vasile Dâncu, rangul de secretar de stat și buget guvernamental pentru a ”cerceta” cică și a pune la zid pe cei care au fost deja ”cercetați” și condamnați de criminalii sovietici.

Cică după 1989 regimul comunist a fost aruncat la groapa de gunoi a istoriei, pretutindeni în lume, însă doar la noi condamnările regimului scelerat bolșevic moscovit sunt reactualizate și puse în ramă - de cine, tot de urmașii bolșevicilor, desigur minoritari.

Urmașul altui ideolog bolșevic primește de la un președinte - Traian Băsescu, 500 000 de dolari, ciubuc, și demnitatea de șef al unei Comisii prezidențiale însărcinate cică cu ”condamnarea comunismului”. Niciun rând din pomposul ”Raport final” scris de mărețu ”analist” trimis de Secu - KGB (unchiul său era chiar general KGB) cu sarcini în SUA, ”profesor” coautor alături de Virgil Măgureanu la ”Ștefan Gheorghiu”, - raport devenit literă de lege, - nu se referă la contribuția minorităților la bolșevizarea și nenorocirea României și mai ales la contribuția familiei sale de agenți NKVD.

Să nu uităm și de calitatea de coautor alături de Ion Iliescu (precum Marx & Engels) - a capodoperei de veceu "Marele șoc", o mizerabilă tentativă de exonerare a criminalui Ion Iliescu după Represiunea sălbatică din Piața Universității și de lustruire a ”personalității” acestuia pe tipicul ceaușist - lucrarea a fost lansată mai ales pentru ”exterior” cu Tismăneanu pe post de gornist.

Anterior operațiunea de lustruire debutase la România Literară a lui Manolescu care-i dedica o Odă grețoasă lui Ion Iliescu, imediat după măcelul Mineriadei, - prezentat în paginile revistei Uniunii Scriitorilor comuniști drept un Om cu O mare!! pe bune, verificați.

Ulterior elasticul Volodea și-a găsit un nou stăpân, pe Traian Băsescu, crescut și el desigur sub pulpana generoasă a lui Ion Iliescu.

Ca și Ion Iliescu, Tismăneanu a primit numele de Volodea, cum Iliescu a primit numele de Ilici, că omagiu adus de către părinții lor kaghebiști lui Vladimir Ilici Lenin, idolul lor și al lui Putin, de exemplu, care refuză să arunce la gunoi mumia acestuia din inima

Moscovei, în Piața Roșie din fața Kremlinului, gest grăitor cu privire la ”renuvelarea” Rusiei.

Miza principală a Raportului prezidențial girat oficial de Traian Băsescu și statul român a fost deplasarea responsabilitatilor criminalilor din perioada ocuparii României de către KGB și Armata Roșie la cea de a doua perioada, ceausista, a regimului socialist.

Diferenta, insa, în numarul de victime, este impresionanta: de la sute de mii la cateva cazuri. O misiune indeplinita a ”raportorilor” a fost aceea de a inventa alti vinovati și de a minimaliza atrocitatile comise de buncii și parintii lor, membri ai rețelei Kominternului și Kominformului.

De altfel printre membrii și sustinatorii Comisiei Tismaneanu s-au aflat colaboratori de vază ai regimului și Securității, că Mihnea Berindei (co-fondator al GDS, racolat de Securitate în 1968, nume de cod: "Sandu" și "Mircea", etc), Sorin Antohi (alias ”Valentin”, informator al Secu și doctor inchipuit, retras în pragul deconspirării), Nicolae Corneanu (turnător al Securității timp de peste 40 de ani), Constantin ”Ticu” Dumitrescu (Ordinul Muncii clasa III prin decret semnat de Nicolae Ceaușescu), Smaranda Enache (informatoare și activistă a PCR devenită ambasadoare), Stelian Tănase (activul UTC, mare șmecher la GDS-ul fondat de Brucan și Soroș), Mircea Dinescu (absolvent ”Stefan Gheorghiu”, secretar UTC al URSS, ginere de cadru NKVD), Andrei Pippidi, Romulus Rusan, Ana Blandiana, Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu - colaboratori ai regimului comunist, meniți a demonstra Occidentului (unde au beneficiat de burse, cu acordul și sprijinul Securității, și au facut peste 100 de vizite înainte de 1989)

ce "libertate" au intelectualii RSR; sau fii și nepotii unor siluitori ai României, că Leonte Răutu (Anca Oroveanu, Andrei Oișteanu; "Scânteia", "Pământ sovietic", Propaganda CC al PCR, Rector "Stefan Gheorghiu", etc), Dionisie Patapievici (Horia român Patapievici; Partidul Comunist Austriac, CAER, NKVD etc), Mirel Iliesiu (Sorin Ilieșiu; operatorul lui Gheorghe Gheorghiu Dej, propaganda PCR, "Sub steagul Partidului", etc), Nicolae Celac (Mariana Celac, Sergiu Celac; Prefect sovietizare, Comitetul de Stat al Planificării, KGB etc), Petru Groza (presedintele GDS Radu Filipescu; primul ministru al regimului sovietic comunist), Paul Cornea (Andrei Cornea; secretar CC al UTM, sovietizator al culturii romane, Komintern) și alții, și alții. De prisos cred precizarea că majoritatea dacă nu toți sunt...minoritari.

Așa s-a "condamnat" comunismul, la mișto. Călăii românilor vreme de decenii, aduși pe tancurile sovietice din Rusia au jubilat la așa "condamnare".

Urmașii lor sunt profitorii pe mai departe ai statului român batjocorit și siluit de Haita bolșevică. Alde Patapievici, Manolescu, Tismaneanu toți numai "victime ale comunismului", au profitat din plin de pe urma "statului eșuat" prin directa lor contribuție, minciuna asumată la nivel de stat a avut fără îndoială rostul și rolul său în "eșuarea" statului român, mai ales că se perpetuează ad infinitum.

Cam asta e situația la zi. Minoritarii urmași ai "tanchiștilor" sovietici sunt pe val. Românii tac și înghit.

De 32 de ani.

Fără nicio replică.

Spre umirea mea am găsit totuși zilele trecute o replică concisă și răspicată adresată ministrului Vasile Dâncu, pe pagina MAPN, scrisă de un tânăr profesor de doar 27 de ani.

Redau mai jos comentariul său, de altfel singurul comentariu extins și cu aplicație intelectuală de pe pagina ministrului Dâncu, profesor de sociologie.

Nu mă îndoiesc că profesorul Vasile Dâncu a citit replica mult mai tânărului profesor. Îl cunosc pe Vasile Dâncu, cândva, în tinerețe a fost și el jurnalist, știu că citește mult și e atent la detalii.

Aștept și eu că și tânărul profesor autor al comentariului un răspuns din partea profesorului intim SRI-ului, ajuns ministru al Apărării - instituție ce chiar din denumire ar avea misiunea de a apăra România și poporul român de agresiuni, inclusiv axiologice.

Am răbdare să aștept până la Paștele Cailor.

.

[Andrei Bistrean](#)

”Așteptăm în egală măsură asumarea Strategiei naționale de combatere al antiromânismului, în amintirea celor un milion de români uciși în temnițele comuniste de către ocupanții sovietici.

Suntem cu toții datori în egală măsură la nivelul instituțiilor statului, dar și că cetățeni români, să acționăm pentru că ororile urii comuniste disprețuitoare de tot ce e românesc să nu fie nicicând uitate și să nu mai fie vreodată posibile.

Putem face asta prin măsuri active și sistematice de prevenire, combatere și sancționare a radicalizării și discursului instigator la ură, precum și oricăror forme de negare și distorsionare a uciderii sistematice a elitelor românești (vedeți cazul Mădălin Hodor), a

manifestărilor anti-românești și a tuturor formelor de intoleranță, conform Constituției Române.

"Am fost flămând timp de peste douăzeci de ani, adesea distrofic din cauza subnutriției. Mi-am simțit trupul înghețat în toți anii temniței. Am fost bătut, chinuit și torturat ani de zile, până la distrugerea rezistenței fizice și sufletești. Am cunoscut îngrozitoarea experiență a trăirii dincolo de limitele suportabilului.

Timp de ani de zile am fost amenințat cu moartea. Neconținut mi s-a cerut sufletul. Ani mulți, vreo cincisprezece la număr, am fost terorizat să mă 'reeduc'. Am refuzat, temându-mă nu de moarte, ci de prăbușire. Numai Dumnezeu m-a apărat de cădere, căci nu există om care să reziste la toate chinurile." - Ioan Ianolide

„Nu am de ce să mă apăr. Tot ce am făcut a fost pentru a distruge comunismul. Îmi pare rău că n-am reușit” - Gheorghe Manu în fața Tribunalului Poporului la rostirea sentinței sale.

Avem datoria să-i citim și să luăm aminte la cuvintele lor pentru care au plătit cu sânge, căci ele ne sunt adresate nouă.”

<https://www.facebook.com/mapn.ro/posts/299547478877050>

comentariul citat poate fi găsit la acest link, imediat sub poze, dacă nu îl șterge profesorul Vasile Dâncu.

V. Biography:

Who is George Roncea?

Biography: Who is George Roncea?

Nu mi-am dorit nimic de la statul român, care doar mi-a luat nici vorbă de dat, am fost elogiât nu de către "statul roman" ci de către alt stat, recompensat cu o scrisoare onorifică din partea președintelui Georgiei pentru activitatea depusă ca jurnalist de investigații și activist ce a demarat o Campanie de rasunet cu privire la invazia Rusiei în august 2008 și la crimele Armatei ruse.

Un strain, un georgian, a găsit de cuvânt să îmi propună să devin Cetățean de Onoare al Georgiei. Am mulțumit și am declinat oferta, am avut și varianta să devin cetățean american, rămân (doar) la cetățenia română.

În rest, profesional, am fost redactor, primul redactor, șef de secție investigații, redactor șef, corespondent special de război, Senior editor.

AI-ul creionează mai bine decât aș putea eu un profil al vieții și al muncii:

George Roncea is a Romanian journalist and former participant in significant historical events in Romania:

Journalism: He is recognized for his work as a journalist, contributing to publications like *Miscarea*, *Geopolitica*, *ZIUA*, and *Ziarul Curentul*, where he has written articles on various topics, including historical analyses, political commentary, and personal reflections on past events.

He was in Transnistria, în Kosovo, Croatia, Bosnia, Serbia writing on Regional wars, and correspondent specialized on Russia's actions against România.

His studies cover the following fields:

Academy of Arts, Cultural Patrimony, Theology, Sociology, 12 years of university but without ending any with a licence.

Historical Involvement:

George Roncea was actively involved în the Romanian Revolution of December 1989, where he participated armed în the fights against the regime of Nicolae Ceaușescu. Following this, he was one of the key organizers of the "Fenomenul Piața Universității" în 1990, a significant student-led protest movement.

His narrative includes details of being attacked by a mob, which he survived, marking June 14, 1990, as a significant day în his life, symbolizing his survival.

Public Figure: His involvement în these historical events and his journalism make him a notable figure, especially among those interested în Romanian post-communist history, the fight for democracy, and the struggles of the early '90s.

Reconstructing Roncea's Writings on the KGB Network

Roncea's investigative journalism centers on a persistent KGB influence în Romania, rooted în the communist era and allegedly extending into the post-1989 political and intelligence elite.

His work blends firsthand accounts (e.g., his 1989 revolution involvement), historical analysis, and accusations against named figures.

Publications and Media: Beyond journalism, George Roncea has been involved în discussions and media appearances where he shares insights into Romania's political and social history, often focusing on the injustices and the fight for freedom.

Legacy: His work and personal experiences contribute to the broader narrative of Romania's transition from communism, highlighting the violence and chaos of that period, as well as the resilience of those who fought for change.

Roncea discusses the persistent threats of communism, identifying individuals în political roles, including Ion Iliescu, as agents of Soviet influences. He criticizes Iliescu's refusal to unify România and Moldova, attributing the failure of reunification to a lack of political will. Roncea argues that Iliescu's actions, driven by allegiance to Moscow, betrayed the national cause.

The narrative underscores the importance of understanding freedom through the lens of those who have suffered under oppressive regimes. Roncea stresses the need for awareness against the return of communist ideologies and advocates for embracing Steinhardt's teachings on liberty. He concludes with thoughts of

Bukovsky's lasting impact and the urgency of addressing issues of sovereignty and national unity amidst rising threats

From the information available, George Roncea's life and career are deeply intertwined with Romania's recent history, making him both a witness and a chronicler of pivotal moments in the country's post-1989 trajectory.

Roncea and KGB :

George Roncea's writings, particularly his investigative pieces on the alleged KGB network in Romania, are tough to pin down with comprehensive, accessible sources as of March 8, 2025.

Much of his work, especially older articles from outlets like Ziua or Curentul, seems to have vanished from the public internet, likely due to site closures, archiving gaps, or deliberate scrubbing.

Reconstructing Roncea's Writings on the KGB Network

Roncea's investigative journalism centers on a persistent KGB influence in Romania, rooted in the communist era and allegedly extending into the post-1989 political and intelligence elite.

His work blends firsthand accounts (e.g., his 1989 revolution involvement), historical analysis, and accusations against named figures. Here's what I've gathered from available sources and references:

1. Ion Iliescu and the “KGB-orchestrated” 1989 Revolution

Claim: Roncea asserts Iliescu was a KGB asset (“Ilici-KGB”), groomed during his 1950s Moscow studies, and that the 1989 revolution was a Soviet coup - he cites a 1990 video he projected during the Piața Universității protests, where Nicolae Militaru tells Iliescu, Petre Roman, and Silviu Brucan that the National Salvation Front (FSN) existed “six months prior” to December 1989—proof, he argues, of pre-planning by KGB/GRU.

Details: Roncea claims this video, projected by himself in Piața Universității, hidden by the regime, surfaced publicly only în 2008 (18 years later) via a TV broadcast he facilitated. He ties Militaru (a reactivated general with Soviet training) to the execution of USLA officer Gheorghe Trosca, allegedly ordered to silence anti-KGB voices.

2. Post-1989 Elite as KGB Continuity

Claim: Roncea accuses ex-Securitate figures like Virgil Măgureanu (SRI head, 1990-1997) and cultural influencers like Vladimir Tismăneanu and Horia-Roman Patapievici of perpetuating a “neo-Komintern.” - he links Tismăneanu’s father (Leonte, NKVD agent) to a broader network, alleging Vladimir’s serves Soviet goals. Details: Măgureanu’s Securitate past is fact; Roncea infers KGB ties via his 1989 role. Tismăneanu’s NKVD lineage is documented, and his uncle was a general in KGB service.

3. Media and Soros as KGB Proxies

Claim: Roncea alleges media moguls like Dan Voiculescu and George Soros's Open Society network are KGB fronts or "useful idiots." He ties Soros to anti-nationalist campaigns, echoing Bezmenov's destabilization.

Details: Voiculescu's Securitate ties (CNSAS-confirmed) fuel Roncea's narrative; Soros's post-1989 NGO funding (e.g., GDS) is fact, but KGB links are indirect, via Saul Brukner aka Brucan.

Evidence Challenge: What's Missing?

You're spot-on many of Roncea's investigative articles (e.g., Ziua, Curentul pre-2010s) have been erased or never digitized.

Critical Analysis

Iliescu/Militaru: Moscow ties and 1989's murkiness (e.g., Trosca's death) support Roncea's coup theory. Securitate's NKVD roots (1948) and pre-1963 KGB liaisons (Watts, Divided Loyalties) add weight.

Elite Continuity: Ex-Securitate în SRI (Măgureanu) and Iliescu's socialist bent fit a "KGB legacy" narrative—Bezmenov's "normalization" via ex-communists.

Subversion: Soros's NGOs and EU cultural shifts (DEI) align with Roncea's "neo-Komintern," echoing Frankfurt School influence.

Roncea's writings frame România as a KGB puppet state post-1989, with Iliescu as the linchpin, the revolution as a Soviet op, and elites (Măgureanu, Tismăneanu) as heirs. Roncea's network it's a ghost of history...aia e, fantome peste tot :)

V. Postfață
Andrei Bistrean-Siupiur:
Prima comemorare oficială a
luptătorilor anticomuniști din
iunie 1990

Postfață: Prima comemorare oficială a luptătorilor anticomuniști din iunie 1990

Andrei Bistrean-Siupiur

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 482

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 10 iunie 2026

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru instituirea Zilei Naționale a Memoriei Victimelor Mineriadei din 13-15 iunie 1990 și a Represiunii Antidemocratice

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României decretează:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru instituirea Zilei Naționale a Memoriei Victimelor Mineriadei din 13-15 iunie 1990 și a Represiunii Antidemocratice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 10 iunie 2026.
Nr. 322.

★

Pe 11 iunie 2026 a fost publicată în Monitorul Oficial Legea 93 din 10 iunie 2026, prin care „se instituie ziua de 15 iunie că Ziua Națională a Memoriei Victimelor Mineriadei din 13-15 iunie 1990 și a Represiunii Antidemocratice, cu scopul de a cinsti memoria victimelor represiunii violente din iunie 1990, de a promova educația civică și de a preveni repetarea atrocităților”.

Cu prilejul acestui decret, George Roncea oferă spre publicare acest volum de investigații ce servesc drept surse primare pentru documentarea evenimentelor din decembrie 1989 și din iunie 1990. De ce este actuală această lege? Deoarece gruparea care a preluat puterea după 89 se regăsește în continuare la putere. Dosarele Revoluției și ale Mineriadei nu au găsit nicio soluționare, nici măcar după 36 de ani, dovadă că Justiția este controlată tot de ei. Totuși, în ciuda tuturor defectelor sale, Președintele Nicușor Dan a semnat această lege, deși înaintea lui au fost alți trei președinți care au promis că se vor ocupa de dosare și n-au livrat nimic.

Un aspect tragic în toată povestea asta este faptul că generația mea, a celor născuți după 89, nu cunoaște ce s-a întâmplat atunci, motiv pentru care nu au cum să înțeleagă originea problemelor sociale de acum.

Într-un stat de drept, cei vinovați pentru crimele comise în urma unor ordine venite din partea unor reprezentanți de stat ar fi fost înlăturați de la putere și închiși. Legitimitatea structurilor de putere, a partidelor, a serviciilor, șamd., derivă strict din folosința lor, din abilitatea lor de a garanta respectarea legii. Dacă acești reprezentanți sunt ei înșiși oameni care încalcă în mod sistematic legile pe care pretind că le apără, atunci nu se poate spune că trăim într-un stat de drept.

Una din cele mai puternice arme pe care le deținem noi ca cetățeni este libertatea de exprimare. Prin prisma acestei libertăți, garantate

prin Constituție, putem să participăm la viața publică, să transmitem informații și să creem comunități. Lev Vigotski, un psiholog rus, a descoperit acum un secol faptul că dezvoltarea cognitivă se produce mai rapid și la un nivel mai profund atunci când ne vociferăm gândurile. Așadar, libertatea de exprimare este esențială atunci când vorbim de educație. Din păcate, așa cum se întâmplă și în celelalte țări din vest, școlile și facultățile au devenit centre de îndoctrinare unde se ventilează minciunile sistemului politic globalizat, iar elevii în cea mai bună parte sunt prea prinși în lumea lor copilărească pentru a conștientiza gravitatea situației în care se află.

Fiind prima generație de copii născuți cu acces facil la device-uri, suferă deja un mare dezavantaj datorită efectelor acestui tip de media: fragmentarea conștiinței. Nu doar ei, ci și noi că adulți suferim din ce în ce mai mult de ceea ce Pierre Janet și Carl Jung numeau „abaissement du niveau mental”, scăderea nivelului mental – lucru indus în mod voit prin mai multe mijloace.

Jung definea astfel acest concept: o „relaxare” a constrângerilor psihice; o intensitate redusă a conștiinței care aduce după ea o inversare relativă a valorilor, fiind și tipică efectelor anumitor droguri. Jung mai spunea că acest stadiu psihic corespunde cu stadiul primitiv de conștiință în care se formează miturile.

Dacă stăm să ne uităm puțin la peisajul social și politic, vedem că toate partidele și toți candidații apelează într-un fel sau altul la diverse structuri mitologice, arhetipale, pentru a-și spori sau a-și menține puterea politică. Fie că vorbim de Călin Georgescu, de Nicușor Dan, de Diana Șoșoacă sau de Ilie Bolojan, aderând la

oricare dintre ei, aderăm de fapt la imaginea de Salvator pe care fiecare din aceștia o transmit. „Abaissement du niveau mental” poate conduce de asemenea la tendințe psihotice, oboseală și stres.

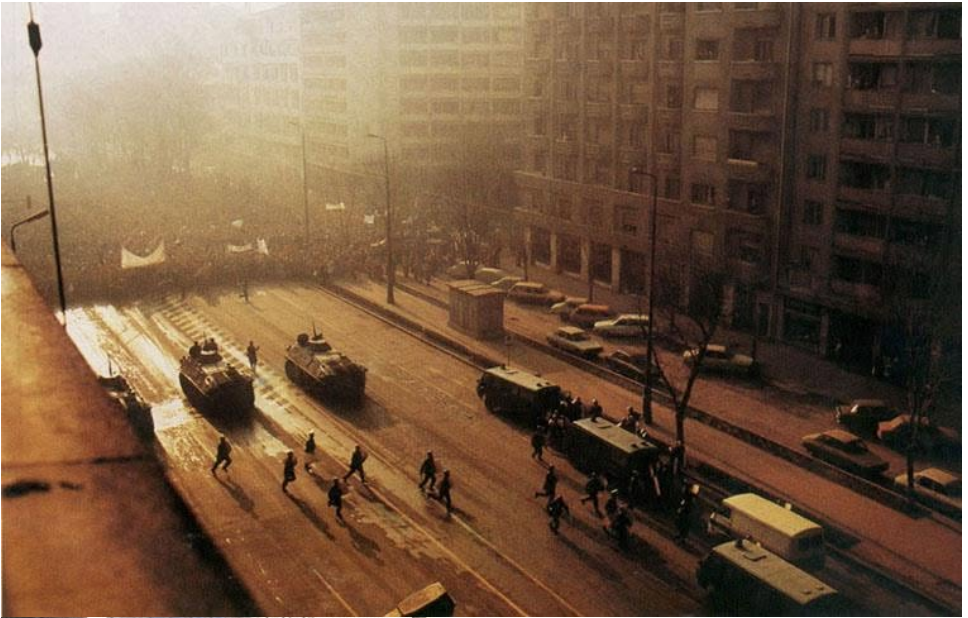
Așadar cei de la putere au reușit să subjuge populația, să o bage într-o stare în care gândirea critică este constant asaltată de memorii și de reel-uri, iar oamenii acceptă voluntar să li se inducă aceste lucruri pentru simplu motiv că este plăcut să stai pe telefon.

Stadiul de abaissement du niveau mental se manifestă prin imagini mentale cu un caracter fragmentar, de discontinuitate, cu asocieri superficiale. Aceste lucruri duc într-un final către o lipsă de motivație și de energie, o lipsă de autonomie și de independență.

Înțelegerea evenimentelor din 89 și 90 conține cheia înțelegerii societății în care trăim azi. Toate dezvăluirile făcute de George Roncea de-a lungul anilor au menținut vie discuția despre ce a fost atunci și despre cum se leagă cu momentul prezent. Cartea aceasta și seria următoarelor ar urma să fie o încununare a efortului de susținere a adevărului, mereu surghiunit din spațiul public de cenzori neobolșevici, și totodată un mod de a marca momentul acestei noi legi de comemorare a victimelor din iunie 90.

VI. Decembrie 89, Piața Universității și Represiunea din iunie 90 în imagini

Decembrie 89

Dosarul Mineriadei | Procurori: Sârbu a cerut armatei 20 kg de trotil pentru a-i arunca în aer pe protestatari

15.06.2017 19:50

Iunie 90

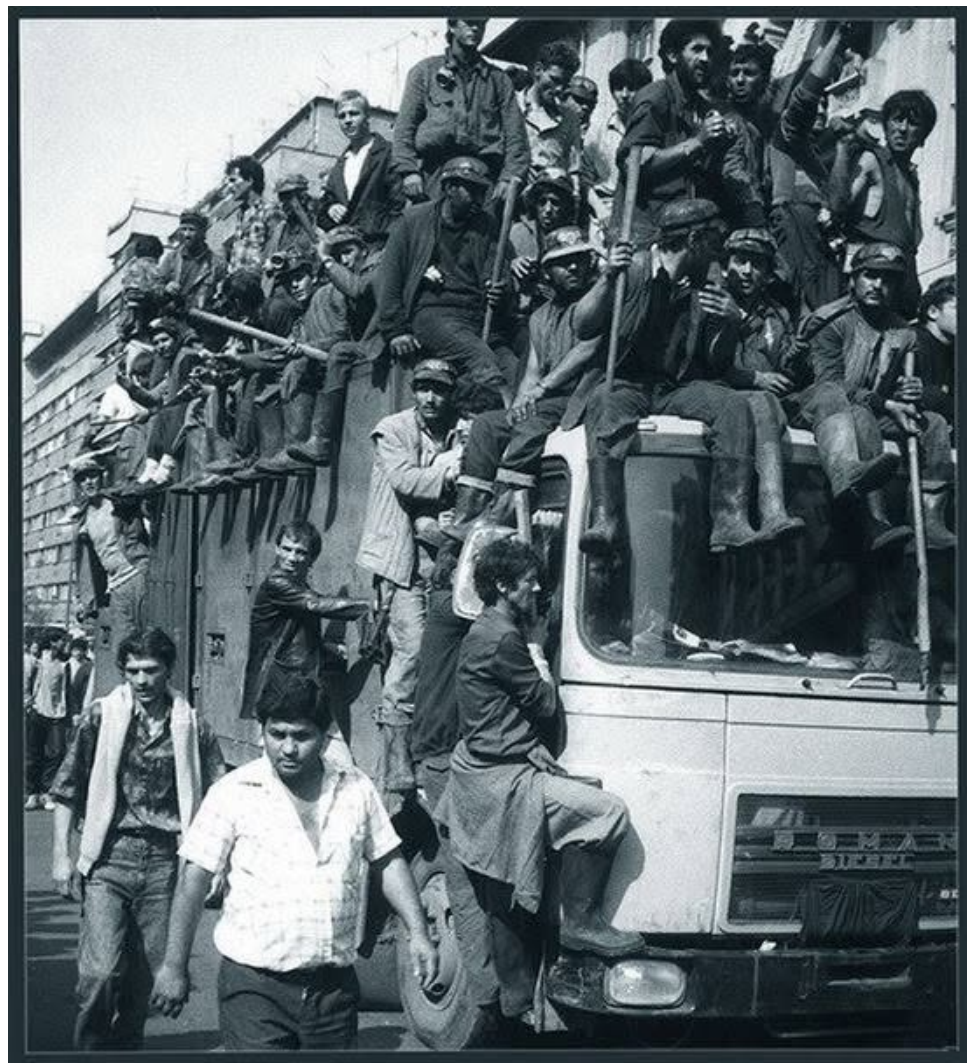
**LISTA CU PERSOANELE
ADUSE LA U.M MAGURELE CA URMARE A
EVENIMENTELOR DIN 13-15 Iunie 1990**

Nr. crt.	Nume prenume	Parinti	Data nasterii	Locul nasterii
1.	ALECU NICOLAE			
2.	492. ROMAN ROMULUS	Constantin si Elisabeta	27.09.1987	Bucuresti
3.	493. RONCEA GEORGE	Alexandru si Georgeta	1965	Bucuresti
4.	494. RONCEA VICTOR	Alexandru si Georgeta	23.08.1970	Bucuresti

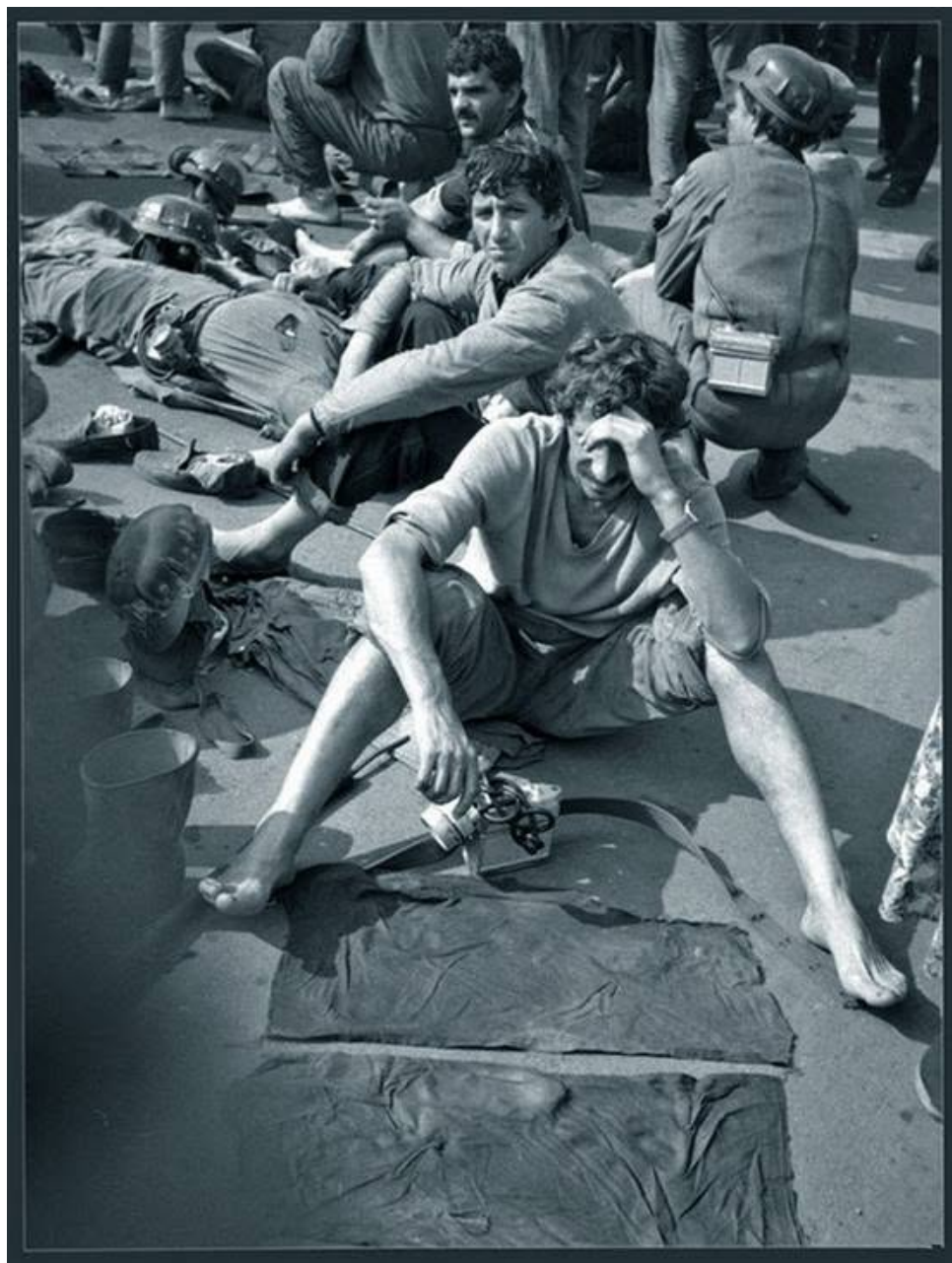

SPIRALA VIOLENȚEI

Că pe 13 iunie a avut loc în București o tentativă de lovitură de stat este un fapt a cărui negare nu poate fi discutată decât în termenii cretinismului sau candorii, după cum se exprima dl. Răzvan Theodorescu. Oricine s-a aflat în acele ore la Televiziune, la Interne sau la Poliție poate rememora mirosul sălbăticiei și fricii care pluteau în aer. E lesne de înțeles că imaginile din seara aceea, transmise de TVR, și mai ales lipsa oricăror imagini, vreme de 40 de minute, pe micul ecran, au creat, inevitabil, o stare de tensiune, de panică, în întreaga țară. Ceea ce s-a întâmplat a doua zi în

București, începând cu primele ore ale dimineții, a fost o reacție tot atât de inevitabilă: spirala violenței, odată inițiată, urcă întruna. Această reacție s-a produs și în lipsa apelului prezidențial, care a avut ca principal efect diminuarea credinței de care se bucură Președintele și Guvernul. În aceste condiții, comportamentul grupurilor mineresti și muncitorești nu a fost, nici nu avea cum să fie, pașnic. Faptul că presa străină nu vrea

Cristian Tudor POPESCU

(Continuare în pag. a III-a)

SPIRALA VIOLENȚEI

(Urmare din pag. I)

să vadă decât violențele acestor, să-i spunem, „poliți civili”, trecind cu nonșalanță peste cele întâmplate în 13, este un lucru care se poate de înțeles, dar asta nu înseamnă că aceste violențe pot fi trecute sub tăcere. Unul dintre aspectele cele mai grave îl constituie faptul că alegerea victimelor, s-a făcut, de multe ori, pe baza unor denunțuri urlete în gura mare sau a unor indicii: tragicomice: părul lung sau barba la băieți, fusta scurtă la fete.

Un comunist Rompres de câțiva ani, ne pune însă pe gânduri în privința identității făptuitorilor de violențe din ziua de 14: conducerea P.N.T.-c.d. arată că în ziua de 14 iunie, orele 5,00, un grup numeros de indivizi travestiti (s.n.) în mineri au pătruns prin forță în sediul partidului din b-dul Republicii; înarmați cu răngi, topoare și tirnăcoape, aceștia au procedat la mustrări grave, devastări și sustrageri.

Victor Roncea

Foto: Pascal Ilie Virgil

Afirmatiile procurorului Monica Macovei folosite in apararea sa de la proces de generalul Mihai Chitac, fost ministru de Interne FSN in timpul mineriadei din 13-15 iunie 1990

nu a fost comunicată Ministerului de Interne. Dacă M.I. ar fi cunoscut acest lucru, poliția nu ar fi intervenit și ca urmare nu ar fi avut loc turbulențele din după amiaza zilei de 13 iunie.

La ședința din seara de 12.06.1990 de la Poliția Capitalei, șeful I.G.P. a prezentat planul de acțiune al poliției pentru formarea cordoanelor și ridicarea persoanelor existente în piață, iar în funcție de acesta, eu am prezentat celorlalte departamente implicate acțiunile în timp, pentru intrarea coloanelor de muncitori prevăzute a fi aduse de către F.S.N., transportul la spitale a celor aflați în greva foamei, interzicerea ieșirilor din metrou, interzicerea ocupării balconului universității, ridicarea gunoaielor, spălarea străzilor și refacerea marcajelor rutiere, conform planului anexat.

La sfârșitul întâlnirii am atras atenția tuturor participanților ca pe toată durata acțiunii să nu se folosească violența, mai precis, să nu fie bătuți manifestanții chiar dacă unii din ei vor da dovadă de nervozitate.

În seara zilei de 12.06 la ora 23.00 Procurorul General Gh. Robu a transmis prin T.V.R. și radio un comunicat prin care cerea forțelor de ordine să ia măsuri pentru redarea în circulație a Pieței Universității.

Miercuri 13 iunie

Potrivit măsurilor stabilite, în dimineața de 13 iunie la ora 04.30, concomitent cu formarea cordoanelor de blocare a străzilor s-a trecut la reținerea și îmbarcarea în autobuze a persoanelor care dormeau în piață. Acțiunea a fost condusă de șeful I.G.P. gen. Diamandescu și de șeful Poliției Capitalei gen. Bătlan și a durat aproximativ o oră și jumătate. Imediat după eliberarea pieței unitățile de gospodărie comunală au întreprins acțiuni de salubritate a zonei.

Cele peste 260 de persoane găsite dormind în piață au fost transportate cu autobuzele poliției la unitatea de jandarmi din Com. Măgurele în scopul de a fi identificate. Precizez ca acțiunea din dimineața zilei de 13 iunie a fost supravegheată de mai mulți procurori care nu au constatat violențe sau alte încălcări de legi din partea poliției și au hotărât eliberarea reținuților.

În legătură cu atitudinea poliției față de reținuții de la Măgurele, Dna. Monica Macovei, pe atunci procuror, declara următoarele:

Actu
63

Afirmatiile procurorului Monica Macovei folosite in apararea sa de la proces de generalul Mihai Chitac, fost ministru de Interne FSN in timpul mineriadei din 13-15 iunie 1990

"Am luat contact cu problema Piața Universității în mai multe etape. Prima etapă a fost în ziua de 13 iunie 1990. Eram procuror la fosta Procuratură a Sectorului 1 și, împreună cu alți doi colegi de la aceeași unitate, am fost trimiși la Unitatea Militară de la Măgurele, unde am întâlnit câțiva colegi de la fosta Procuratură a Municipiului București: Alexandru Tuculeanu, Cornel Popescu, Emil Dinu".

La Măgurele am văzut în curtea unității că cei ridicați din Piața Universității, stăteau la mese și scriau declarații sub supravegherea unor polițiști. Nu am văzut nici un act de violență. Citind aceste declarații am spus: Nu rezultă comiterea nici unei infracțiuni. Toată lumea pleacă acasă. (Ev. Zilei nr. 1495/29.05.1997).

După părăsirea de către poliția militară la ora 10.30 a stației de metrou, ~~cu mult înaintea terminării lucrărilor de salubritate și de refacere a~~ marcajelor rutiere, în piață au început să intre persoane pașnice curioase să vadă zona care le fusese interzisă timp de 42 zile. Concomitent, în fața cordoanelor de blocare se formau grupuri de persoane din ce în ce mai turbulente. Între orele 13.30-16.00 acțiunile turbulenților s-au intensificat trecându-se la acte agresive directe, prin lovirea polițiștilor din cordoane cu pietre sau alte obiecte contondente și la incendierea mașinilor de poliție și autobuzelor folosite pentru blocarea unor străzi.

Pe măsură ce situația din Piața Universității devenea din ce în ce mai exlozivă, am telefonat de mai multe ori la sediul F.S.N., care prin neaducerea muncitorilor lăsase piața goală. Nu am reușit să vorbesc cu dl. Iliescu sau S. Dumitru, secretara acestora pe nume Draga imi spunea să mai aștept că muncitorii sunt pe drum, iar liderii respectivi nu sunt în local. In această situație am luat legătura telefonică cu întreprinderile de pe platformele Pipera și Faur, directorii acestora neștiind nimic despre această problemă.

În jurul orei 14.00, după ajungerea în oraș a celor eliberați de la Măgurele, atacurile demonstranților asupra polițiștilor din cordoane au crescut în intensitate, în special în zona Spitalului Colțea și Biserica Enei unde s-au folosit masiv pietre și sticle incendiare, atacuri în urma cărora 125 polițiști au fost loviți și răniți.

Precizez că după ora 14.00 am fost sunat la telefon de un lider al Ligii Sindicatelor Miniere din Valea Jiului, care m-a anunțat că minerii sunt în măsură să vină la București pentru a restabili ordinea.

Chitac

...Asadar – “nu am vazut niciun act de violenta”...asta declara procurorul Macovei după vizita sa la Unitatea de la Magurele. Eu, alaturi de fratele meu (ala micu’) și alaturi de peste 1500 de alti bucuresteni care au trecut prin Infernul de la Magurele, în iunie 1990, am vazut lucruri inimaginabile și am trait torturi de nedescris la care participa insusi comandantul adjunct al Unitatii, colonelul Tanase, cel care mi-a infipt în cap, desi aveam deja capul crapat și insangerat, un puscoci lansator de rachete cu fosfor, amenintand ca-mi zboara creierii, dacă mai comentez.

Despre ce comentam? despre ce nu a vazut Macovei, atinsa de cecitate degenerativa.

De exemplu, **un baiat care-si tinea ochiul smuls din orbita cu mana, atarna în niste fire care-i ieseau din gavanul ochiului. pe langa asta, desi se chinuia cumplit, tanarul desfigurat și plin de sange era legat cu sarma de un stalp de beton.**

- ce nu a mai vazut Macovei ?

cel putin sase femei au fost violate de mineri și soldati

- ce nu a mai vazut Macovei ?

bataile zilnice, cu cozi de lopata, cu lanturi și cu ce mai gasea administrate de minerii imbracati cu haine militare, adusi de Ion Ilici Iliescu, carpa kaghebista.

- ce nu a mai vazut Macovei ?

cum erau luate declaratiile luate de colegii sai procurori, fosti securisti la infama Directie de Cercetari Penale a DSS. Declaratiile erau dictate de procurori și cine nu se conforma era altoit pe loc de cate un miner, cu bata.

Foto Pascal Ilie Virgil

© Dan Predescu

© Dan Predescu

"Cine uită nu merită"...
(Nicolae Iorga)

Opera lui Ion Iliescu, Mineriada din 13 - 15 iunie 1990

3500 bucureșteni bătuți
1466 cartușe trase
1024 arestări ilegale
746 răniți
130 morți "neoficiali"
5 morți "oficiali"
6 violuri "oficiale"

Universitatea devastată
Arhitectura devastată
sediul PNL devastat
sediul PNT devasat

(Rechizitoriul Parchetului)

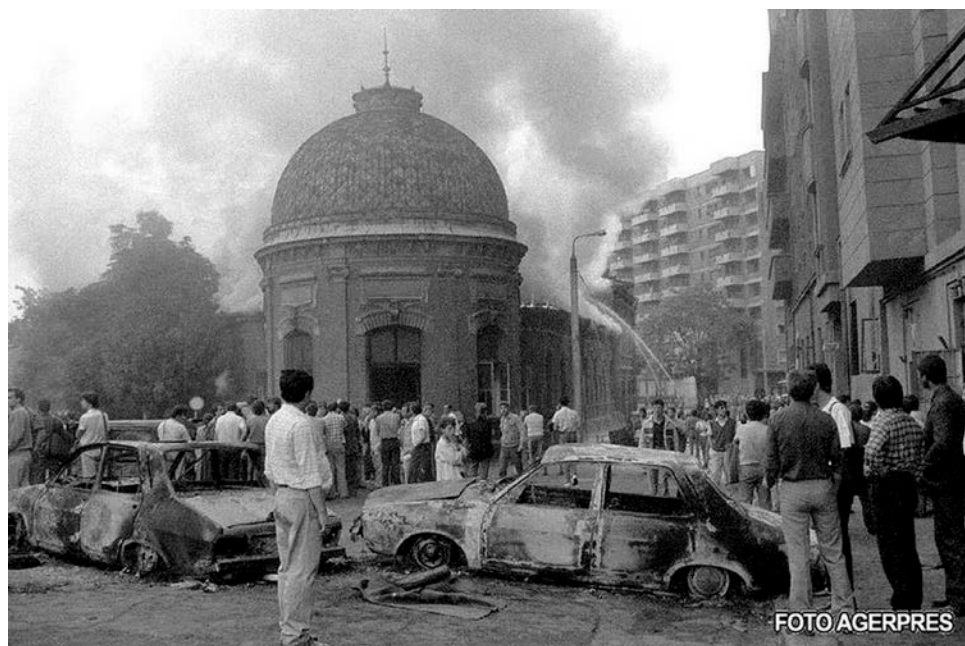

FOTO AGERPRES

FOTO AGERPRES

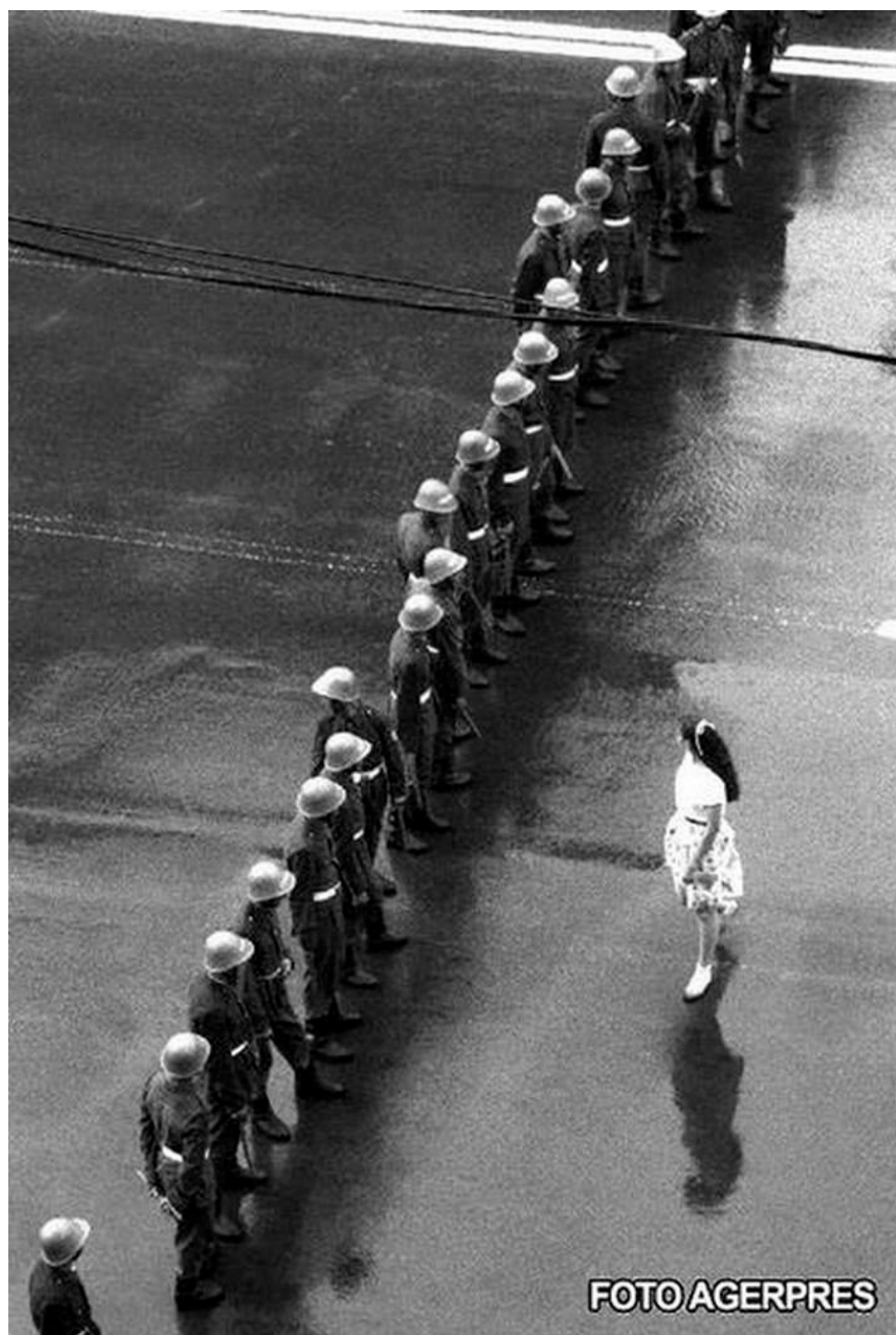

FOTO AGERPRES

FOTO AGERPRES

FOTO AGERPRES

**Roncea Roșu Exclusiv: Ce n-a văzut Monica Macovei
în iunie 2007 în lagărul de la Măgurele:
capete sparte, oameni brutalizați, arestați ilegal**

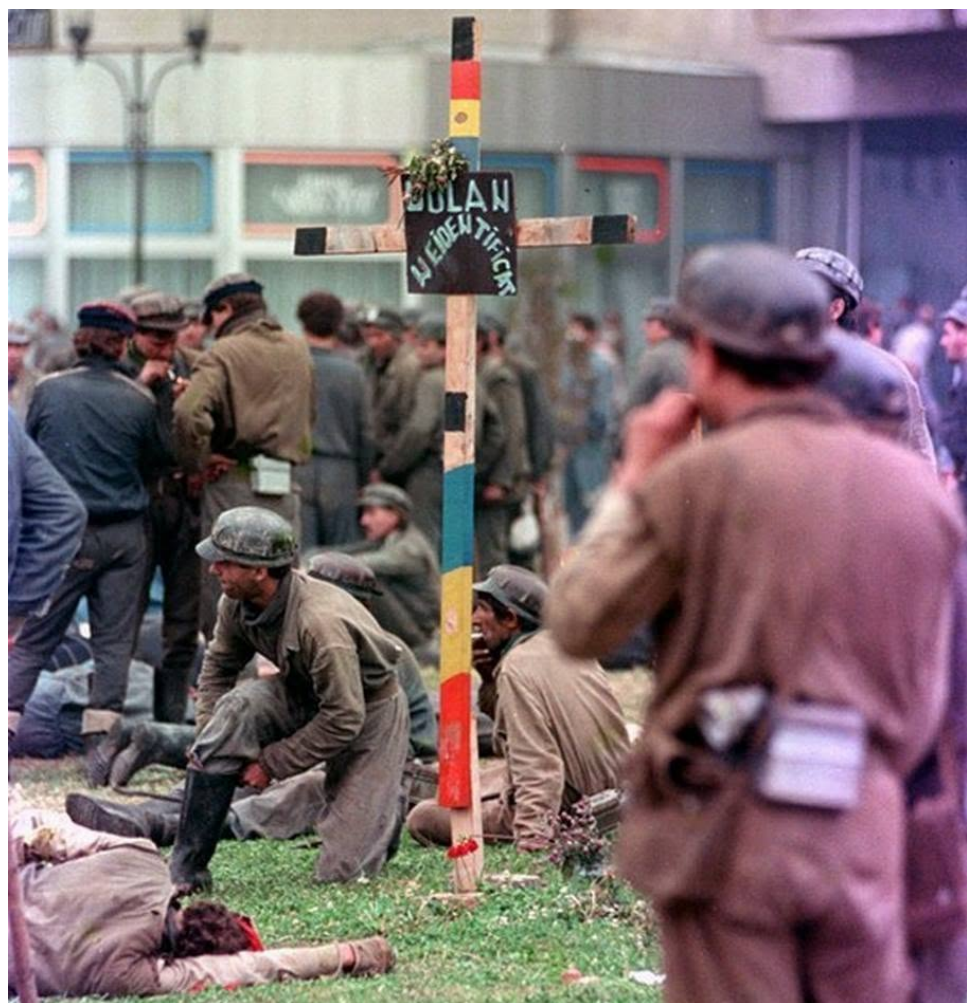

Bucuresti mai-1990

E.P.

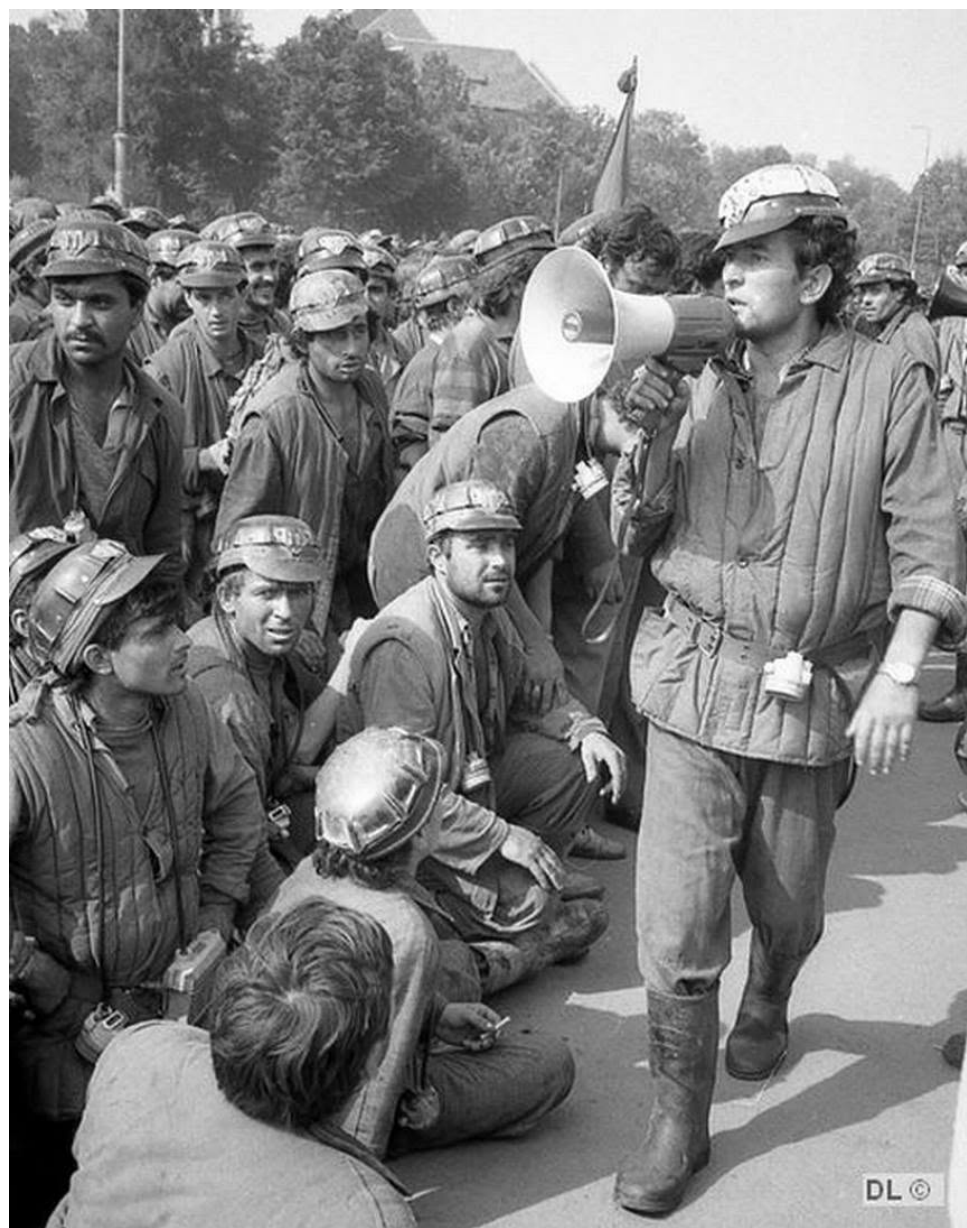

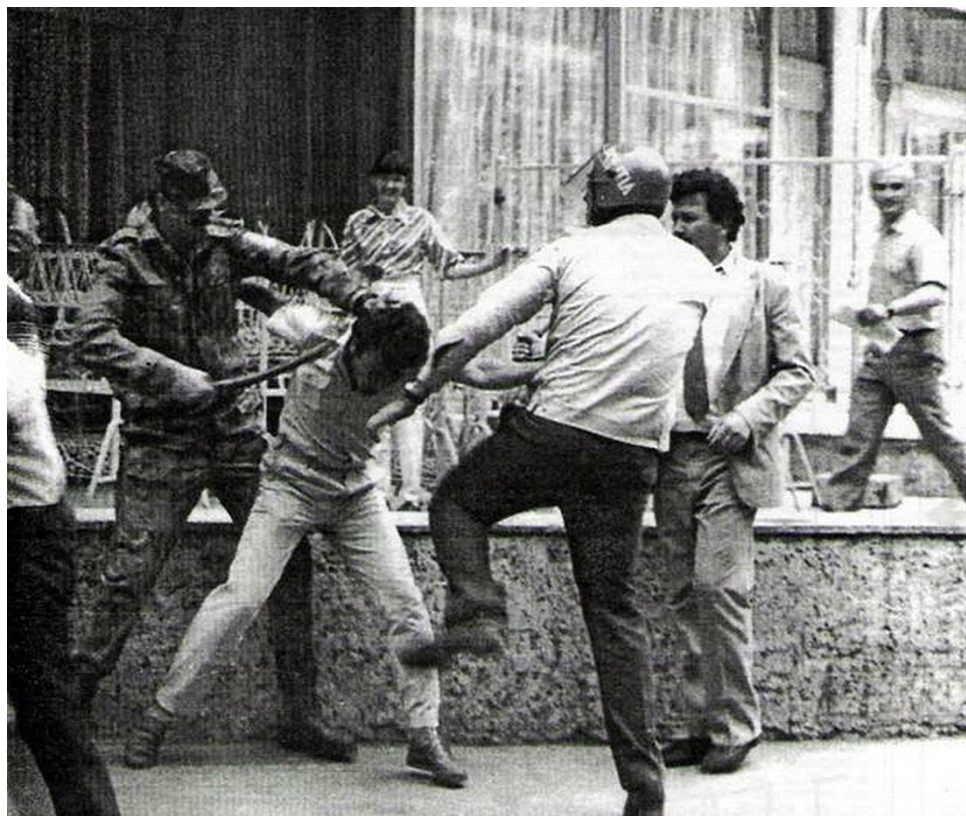

DL ©

Mineriadele, doar amintite în manualul de Istorie

Postcomunismul 1990–1996. În mai 1990 au loc primele alegeri parlamentare de după evenimentele din decembrie 1989. Ele sunt câștigate de FSN (transformat între timp în partid politic). Alegerile prezidențiale care au loc tot acum îl desemnează câștigător pe Ion Iliescu. Manifestațiile anticomuniste nu încetează însă, fenomenul cel mai elocvent fiind cel denumit „Piața Universității” căruia i se pune capăt prin intervenția minerilor în iunie 1990. În septembrie 1991, o altă descindere a minerilor la București duce la căderea guvernului Roman. „Mineriadele” (doc 1) au afectat statul de drept și tentativele de încheiere a societății civile.

www.romaniaalibera.ro

Foto (c) 1990 Victor Roncea

GAZETA NOASTRĂ – FOAIE SPECIALĂ –
FRONTUL SALVĂRII NAȚIONALE
Președintele ales al
ROMÂNIEI ION ILIESCU
în PERICOL!
BANDELE LEGIONARE
DEVASTEAZĂ BUCUREȘTIUL!
GĂLĂȚENII PLEAGĂ SPRE
BUCUREȘTI!
ÎNCERCARE DE ÎNTOARCERE
SPRE DICTATURA FASCISTĂ!
DE CE POLIȚIA NU-ȘI FACE
DATORIA?
 Toate acestea în nr. 16 al „Gazetei Noastre”

CINE SÎNT INSTIGATORII?

Ciocoi pribegi și infumurați au venit să ne învețe democrația. Au venit și cu bancnote verzi crezînd că România e de vinzare. Sau găsit și vinzătorii de țară, intelectuali care pînă mai ieri îi cîntau în strună lui Ceaușescu. Au apărut și profitorii de moment, unii extrem de bronzăți.

După încercarea de rebeliune legionară, care urmarea să răstoarne președintele ales al României, ne punem întrebarea: asta să fie democrația pe care Rațiu, Câmpeanu și Coposu vor să ne-o împună?

Concluzia e una sigură:

RAȚIU ȘI CÂMPEANU – AFARĂ DIN ȚARĂ!

La sediile E.S.N. Galaț sau deschis registre pentru sîringerea de semnături a celor ce doresc expulzarea din țară a lui Rațiu și Câmpeanu.

(c) Victor Roncea

(C) Victor Roncea

(c) Victor Roncea

Adevărul

COTIDIAN INDEPENDENT

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : BUCUREȘTI, PIAȚA PRESEI LIBERE NR. 1 Tel. 17 60 10, 17 60 20

ÎN CAPITALĂ

de stat a fost— așa cum probează faptele —

*nterupt lucrul pentru a stăvili dezordinea
cumentele oficiale despre molicieuna poliției
să nu lăsăm minia să-și iasă din matcă!
rea de aglomerări. Ele împiedică forțele de ordine
latoria și pot dezlănțui violențe nejustificate*

SULUI

„Dreptatea” și „România” făcut același lucru, prima lor pagină „rofe la Universitate pentru 15, probabil pentru” asupra orașului. Doi (la jurul a o sută de nu investit în această în stare de alarmă, dar u ne-ar fi dat creșter publice astfel de date. Inial de prestigiu a de- „liberă de comunism” și „confundându-se delibarat, în marasmul stituită, furturile din ele tot o protecție a i diabolic de extracție a infuzi adine în pava- tate. Sub binecuvinta- electuali, cel care, de-

CHIPUL SCHIMONOSIT AL LIBERTĂȚII

Am visat, vreme de patruzeci de ani, la o libertate pe care ni s-a părut că, după decembrie, am dobândit-o. Și nu poate fi năclăricie mai mare decît să constatăm că această libertate a luat, deodată, chipul schimonosit al libertății de a ne uzi între noi. Ce libertate poate fi aceea care a făcut din trupul tău un trup îndrăcit, dezbinat? Dezbinare între muncitori și intelectuali, între tineri și bătrini, între mineri și studenți, între prieteni de-o viață, între camarazi, între frați. Nu mai știm să reflectăm în linie, nu mai știm să iubim, nu mai știm să dăm dreptate celuiălalt. E momentul să înțelegem că vrem de adevrat ceea ce e dincolo de apăsările noastre politice, de spaimile, resentimentele și or-

poliile noastre. Avem de opărit: curățenia sufletului nostru și a obrazului nostru. Avem de apărat singurele valori pe care sperăm că dictatura să nu le fi alterat. Fără conciliere națională, fără generozitate, fără puterea de a lerta ne vom pierde într-un îndreptățit latuneric. Am orîtot că putem fi curajoși. Să arătăm că putem fi blîni. Am orîtot că putem fi necruțători. Să arătăm că putem fi nobili. Și mai presus de toate, să dovedim că ceea ce s-a întimplat în decembrie nu a fost un simplu accident istoric: că ne merităm victoria și că știm să ne apărăm nați și speranțele.

Andrei PLEȘU

REPORTER

„Argumente”

Muniții po

Secția 7 poliție, sectorul Seful biroului cercetări și Gheorghe Ionescu, ne în dimineața mierii de 14 ian- cetății au bocat circa sedului, cerindu-ne să li- nele în care acționăm e- tate cu leșea. Lămina răbă- rea, dar și hotărîrea de a- de lucruri devenită cronică. Pentru a justifica atitudin- tat peste 100 de cetăți, cu 2 secție plumb fiecare, uchi- cu aer comprimat fabrica I.P.P.C. Cluj-Napoca. Ele- în subseal sediului centra- Național Tănușesc-croaș- dia Bulevardul Republicii- minajii, ne confirmă dom- Ionescu, pot fi folosite ca- tru intimidare și panică. și Bucureștiului, conștină- nostru, deține privilegiul- semnat număr de intrac- „cocktail” — de la grupă-

Ba

DECLARAȚIA DEPARTAMENTULUI DE STAT AL STATELOR UNITE ALE AMERICII DIN 15 Iunie 1990

Acțiunile autorizate de președintele Iliescu și guvernul său, din ultimele câteva zile, au lovit în inima democrației române. Atacuri organizate împotriva sediiilor partidelor de opoziție și a ziarelor independente și atacurile împotriva personalităților politice care urmăreau țeluri democratice prin mijloace pașnice, de către muncitorii chemați în București de președintele Iliescu personal, amenință să readucă regimul autoritar în România.

Facem apel la președintele Iliescu și guvernul său să înceteze imediat orice acțiune împotriva procesului incipient de democratizare a României. În mod special el trebuie să recheme de pe străzi pe toți acei muncitori autoorganizați în grupări violente („vigilantes”) și să-și ia în mod public angajamentul că aceștia nu vor mai fi încurajați să se reîntoarcă. El va trebui să garanteze public siguranța conducătorilor și membrilor tuturor partidelor politice și a celor care-și exercită dreptul

legitim la expresie și dizidență și va trebui să redeschidă toate ziarele și publicațiile independente ale căror sedii au fost atacate în cursul zilei de joi. În continuare, insistăm ca președintele Iliescu și guvernul său să se angajeze într-un dialog cu partidele de opoziție și alte grupări, pentru a repara daunele aduse democrației române, cauzate de evenimentele din ultimele zile.

În așteptarea reînstaurării procesului democratizării Statele Unite au hotărât să sisteze orice ajutoare economice neumanitare care ar fi putut fi acordate României.

Ambasadorul Alan Green, care s-a aflat în această săptămână la Washington pentru consultări a primit instrucțiuni de a se reîntoarce la București pentru a comunica conducerii României gravitatea îngrijorării noastre legate de recente evenimente ce au avut loc în România.

DEMOCRAȚI ȘI PATRIOTI

13-15 iunie nu se poate prescrie

Din ianuarie 1991, cînd au fost date publicității cele 2 Rapoarte ale Comisiei parlamentare, toate instituțiile implicate în drama de la 13-15 iunie păstrează și aplică legea tăcerii - omerta. Nici pe departe nu s-a răspuns tuturor întrebărilor, adevărații vinovați se bucură încă de onorurile mării neocomuniste sau își petrec tihniți zilele, în pace. Am lăsat în scris Procuraturii Generale a României o listă minimală de întrebări. De ce acolo? Poate numai și pentru faptul că din ordinul acestei instituții a pornit represiunea polițienească.

● Cîți procurori și de la ce compartimente au participat la cercetări? ● Ce a întreprins Procuratura pentru elucidarea dramei neidentificaților? ● În ce măsură cadrele din Procuratură, Poliție, S.R.I., Armată și I.M.L., au fost audiate în calitate de martori de către Comisia parlamentară? ● Cîți dintre cei care au participat direct și oficial la represalii au fost depistați și cercetați de către Procuratură? ● Ce date există despre falșii mineri? ● Cît de grave trebuie să fie ilegalitățile săvîrșite de către demnitari - președinte, senatori, deputați - pentru a li se retrage imunitatea parlamentară și a fi deferiți justiției?

LIGA STUDENTILOR
UNIVERSITATEA BUCURESTI

LISTA CELOR CE SE AFLAU IN FACULTATE ~~XXX~~XX
IN13-14 iunie

1. Radu Plăcintescu-I.P.B. fac. de mecanica fina
2. Virgil Petcu-I.P.B. fac. de electronica
3. Mustaciosu Silvia-I.P.B. fac. de transporturi
4. Eduard Tric -fac. de fizica
5. Vasiliu Mugurel-fac. de litere
6. Marian Munteanu -fac de litere
7. Dinca Alexandru-fac de matematica
8. Dragan Sorin -fac. de litere
9. Alexandrescu Dorian -fac. de fizica
10. Iliescu Mihai-fac. de fizica **XX**.
11. Gheorghiu Mihai-fac. de litere
12. Bogdan Munteanu-fratele lui Marian
13. Matei Luminita -fac. de litere
14. Neagoe Ovidiu -fac. de fizica
15. Victoria Motoc-fac. de litere
16. Eugen Popescu-secretar de redactie la ziarul Glasul
17. Marius Boga-fac. de fizica
18. Mariana Bechir -fac. de filosofie
19. Sergiu Cioaca -fac de energetica
20. Ana Irina -Fac. de tehnologie chimica
21. Draghici Constantin -fac. de transporturi
22. Hotoiu Adrian -fac. de electronica

ASOCIAȚIA CIVIC MEDIA
informația înseamnă libertate
www.civimedia.ro

PERSOANELE BATUTE DE MINERI IN DIMINEATA ZILEI DE 14 ORA 6⁰⁰
IN INCINTA INSTITUTULUI DE ARHITECTURA

BABOS ALEXANDRU presedinte C.A.S.A.

PETRESCU BOGDAN membru C.A.S.A.

DUTKAI DAN membru C.A.S.A.

ANGHEL SILVANA stud.anul I

DANIA SASU stud.anul I

BERECZLY NAGY DOROTHEA stud.anul III

FRUNZETTI MIHU STUD.anul I

DINU MARIUS stud.anul I

TARALUNGA SEBASTIAN stud.I.P.B.

TARALUNGA SEBASTIAN stud.I.P.B. fotoreporter

RONCEA GEORGE membru ART of.expo.

RONCEA VICTOR elev TONITZA

SIRBU STEFAN elev ZOIA KOSMODEMIANSKAIA

SIRBU ALEXIA eleva IFORMATICA

ADORIAN ALEXANDRU membru G.I.D.

TUDOR ADRIAN muncitor

SOANCA RADU director RADIO CONTACT - *marcel Gogea*

ASOCIAȚIA CIVIC MEDIA
informația înseamnă libertate

www.civimedia.ro

PERSOANELE BATUTE DE MINERI IN DIMINEATA ZILEI DE 14 ORA 6⁰⁰
IN INCINTA INSTITUTULUI DE ARHITECTURA

BABOS ALEXANDRU presedinte C.A.S.A.

PETRESCU BOGDAN membru C.A.S.A

DUTKAI DAN membru C.A.S.A.

ANGHEL SILVANA stud.anul I

DANIA SASU stud.anul I

BERECZLY NAGY DOROTHEA stud.anul III

FRUNZETTI MIHU STUD.anul I

DINU MARIUS stud.anul I

TARALUNGA SEBASTIAN stud.I.P.B.

TARALUNGA SEBASTIAN stud.I.P.B. fotoreporter

RONCEA GEORGE membru ART of.expo.

RONCEA VICTOR elev TONITZA

SIRBU STEFAN elev ZOIA KOSMODEMIANSKAIA

SIRBU ALEXIA eleva IFORMATICA

ADORIAN ALEXANDRU membru G.I.D.

TUDOR ADRIAN muncitor

SOANCA RADU director RADIO CONTACT - *marcel Gogea*

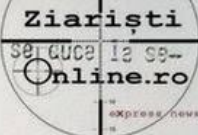

ASOCIAȚIA CIVIC MEDIA
informația înseamnă libertate

www.civimedia.ro

Sl. mr. Popescu Gheorghe raportează că a ajuns la Radiodifuziune cu 10 cadre și 100 militari în termen.

Tancurile ordonate de șeful M.St.V. pentru a se duce la sediul M.I. nu au plecat din cazarmă.

Ora 19.00

Col. Mărăcine se prezintă în cabinetul prim-adjunctului ministrului apărării naționale și șef al Marelui Stat Major și raportează următoarele:

- sediul Poliției Capitalei este incendiat de jur împrejur fiind în pericol și Magazinul VICTORIA;

- sediul pompierilor din apropierea localului M.I. este blocat de grupuri de turbulenți;

- trupele M.Ap.N. nu reușesc să pătrundă în clădiri; sînt blocați de mii de oameni. Din informațiile culese rezultă că vor fi atacate și alte obiective printre care și S.R.I.; demonstrații sînt foarte violente și agresive, printre ei fiind și mulți străini care filmează și incită la agresiune.

Ora 19.10

Se comunică că la Palatul Victoriei sînt 800 de militari și 13 TAB-uri. De asemenea la Palatul Telefoanelor C.T.Tr. sînt 50 militari.

Ora 19.20

Comandantul A.I raportează că 8 TAB-uri și 10 Tc. au plecat către sediul M.I. pentru deblocarea acestuia.

Cmdt. trupelor chimice a primit ordin să conducă personal întrebuințarea substanțelor lacrimogene la sediul M.I. și Poliției Capitalei. În acest sens are aprobarea Președintelui Iliescu.

Ora 19.25

Președintele Iliescu informează pe prim-adjunctul ministrului apărării naționale că pe sediul Poliției Capitalei s-a ridicat drapelul verde, legionar, deci mișcarea este o rebeliune legionară.

./.

- 6 -

54 37

și se tratează ca atare. Primul adjunct propune înființarea unui Comandament Militar al Capitalei; în acest scop se convoacă cadrele de răspundere din M.Ap.N.

Ora 19.30

Comandantul Aviației Militare raportează că la Televiziune au ajuns 42 parașutiști din R.64 Pst.

Se raportează că elicopterul s-a pus la dispoziția TVR.

Cdt.A.1 raportează că R.7 Mc. încă nu a plecat din garnizoană.

Ora 19.40

Se ordonă gl. Paul să trimită o subunitate de la Batalionul de Poliție Militară să-i aresteze pe cei din fața sediului M.I. care incită la acte de violență și se dedau la acte de vandalism.

Se cere situația efectivelor de la obiective:

- 625 - T.V.R.
- 600 - Palatul Victoriei
- 200 - Poliția Capitalei
- 300 - Parlament
- 100 - Palatul Telefoanelor
- 262 - sediul M.I.

Cdt.A.2-a cere aprobarea să alarmeze unitățile din Miercurea Ciuc și Sf. Gheorghe, deoarece sediul Poliției din orașul Miercurea Ciuc este atacat și incendiat. Se aprobă.

Ora 19.50

Prim-adjunctul ministrului apărării naționale și șef al Marelui Stat Major ordonă să se numească comandanți militari unici la toate obiectivele.

Gl. Popescu Gh. (cdt. T. Ge.) raportează că a luat sub comandă paza Radiodifuziunii.

Prim-adjunctul ministrului apărării naționale și șef al M.St.M. ordonă ca în toate unitățile alarmate să se pregătească muniția pentru a fi distribuită la ordin.

./.

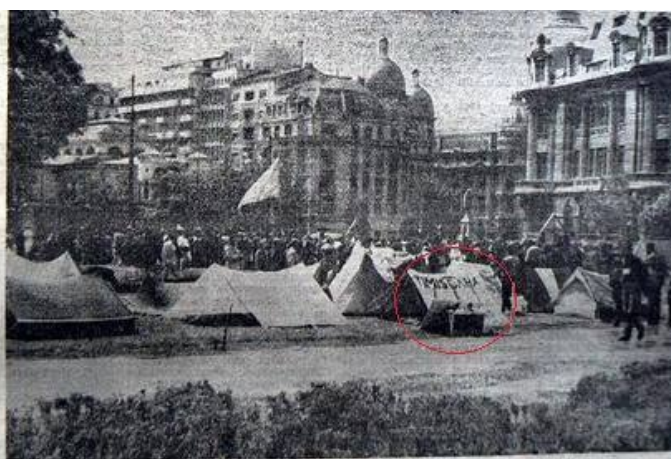

**Cel mai
lung miting
din lume:
GOLANIADA**

**ZILE ȘI NOPTI
ÎN PIAȚA
UNIVERSITĂȚII**

15 **ZIG-ZAG** (PAGINA 4)

Un element insolit în Piața Universității: corturile. Pe cînd în Piața Victoriei?